„O poveste despre trădare și răzbunare care m-a prins de la prima pagină și nu mi-a mai dat drumul."

George R.R. Martin

Jumătate de Rege

Prima parte din seria MAREA SFĂRÂMATĂ

Joe Abercrombie

NAUTILUS fantasy

Joe Abercrombie s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai recentă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, al cărei prim volum a apărut în 2014.

Joe Abercrombie – Half a King

Cuprins

Pentru Grace

Echipament mai bun
Decât bunul-simț
Un călător nu poate lua cu el

Din „Hávamál”,
Discursul Celui Prea Înalt

I. Jilțul negru

Binele suprem

Un vânt puternic și aspru sufla în noaptea în care Yarvi află că este rege. Sau, cel puțin, o jumătate de rege.

Un vânt scormonitor, așa îl numiseră cei din Gettland, pentru că găsea orice crăpătură și orice gaură, aducând cu el frigul ucigător al Mării Mamă în orice locuință, indiferent cât de

adăpostite erau focurile sau cât de mult se înghesuiau oamenii unul într-altul.

Izbea în obloanele ferestrelor înguste de la camerele Mamei Gundring, făcând chiar și ușa cu întărituri de fier să trepideze în toc. Își bătea joc de flăcările din sobă și le făcea să trosnească și să pâlpâie cu furie, astfel încât ierburile ce atârnau acolo creau umbre ascuțite, aruncând lumină pâlpâitoare pe rădăcina ținută de Mama Gundring între degetele sale noduroase.

– Și asta?

Arăta ca un bulgăre de țărână, dar Yarvi fusese instruit bine.

– Rădăcină de limbă-neagră.

– Și de ce ar căuta-o un preot, prințul meu?

– Un preot speră că nu va fi nevoit s-o caute. Fiartă în apă, nu poate fi văzută sau simțită, dar este o otravă mortală.

Mama Gundring lăsă rădăcina la o parte.

– Câteodată preoții trebuie să caute lucruri întunecate.

– Preoții trebuie să găsească răul cel mai mic, replică Yarvi.

– Și să aleagă ce e cel mai bine. Cinci corecte din cinci. Mama Gundring dădu o singură dată din cap și Yarvi roși de mândrie. Aprobarea preotesei regelui Gettlandului nu se câștiga cu ușurință. Și întrebările de la test vor fi mai ușoare.

– Testul. Yarvi își frecă nervos palma deformată

a mâinii sale betege cu degetul mare de la cea sănătoasă.

– Îl vei trece.

– Nu poți fi sigură.

– E treaba unui preot ca mereu să se-ndoiască…

– Dar mereu să pară sigur, termină el în locul ei.

– Vezi? Te cunosc. Era adevărat. Nimeni nu-l cunoștea mai bine, nici chiar cei din familia lui. Mai ales din propria lui familie. N-am avut niciodată un elev mai bun. Vei trece din prima.

– Și nu voi mai fi Prințul Yarvi. Când se gândea la asta nu simțea decât ușurare. Nu voi mai avea nici familie și nici drept din naștere.

– Vei fi Fratele Yarvi, iar familia ta vor fi preoții. Flăcările scoteau în evidență ridurile din jurul ochilor Mamei Gundring atunci când zâmbea. Dreptul tău din naștere vor fi plantele, cărțile și cuvintele rostite cu înțelepciune. Îți vei aduce aminte și vei da sfaturi, vei vindeca și vei rosti adevărul, vei cunoaște căi secrete și vei nivela calea pentru Tatăl Pace în toate limbile. Așa cum am încercat și eu. Nu există muncă mai nobilă, indiferent ce spun proștii plini de mușchi în careul de antrenament.

– Proștii plini de mușchi sunt greu de ignorat atunci când te afli cu ei în careu.

– Hm. Plescăi și scuipă în foc. Odată ce vei trece testul va trebui doar să te duci acolo și să îngrijești un cap spart când joaca devine prea

dură. Într-o zi tu vei fi cel care va purta toiagul meu. Făcu un semn cu capul înspre bucata de metal ascuțită, plină de țepi și de crestături, făcută de elfi, ce era sprijinită de perete. Într-o zi vei sta lângă Jilțul Negru și vei fi Părintele Yarvi.

– Părintele Yarvi. Începu să se foiască pe taburet când se gândi la asta. Îmi lipsește înțelepciunea.

Ar fi vrut să spună că-i lipsea curajul, dar îi lipsea curajul s-o recunoască.

– Înțelepciunea poate fi dobândită, prințul meu.

Își ridică mâna stângă, așa cum era ea, în lumină.

– Și mâinile? Pe-acelea le poți învăța?

– Poate ți-o lipsi o mână, dar zeii ți-au dat daruri mai rare.

El pufni.

– Te referi la vocea mea bună pentru cântat?

– De ce nu? Și o minte ascuțită, empatie și rezistență. Doar că e o rezistență ce i se potrivește mai bine unui preot bun decât unui rege măreț. Ai fost atins de Tatăl Pace, Yarvi. Să-ți aduci mereu aminte: oamenii puternici sunt numeroși, cei înțelepți sunt puțini.

– Fără îndoială că de-asta femeile sunt preoți mai buni.

– Și sunt mai pricepute la făcut ceai, în general. Gundring sorbi din ceașca pe care el i-o aducea în fiecare seară și dădu din nou aprobator din cap. Iar prepararea ceaiului este încă unul din

darurile tale de preț.

– O muncă de erou, într-adevăr. Mă vei flata mai puțin după ce mă voi transforma din prinț în preot?

– Vei primi flatarea pe care o meriți, iar în rest, șuturi în fund.

Yarvi oftă.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Acum înapoi la istorie.

Mama Gundring luă o carte de pe raft, pietrele de pe cotorul poleit al acesteia aruncând irizații roșii și verzi.

– Acum? Trebuie să fiu sus când apare Soarele Mamă, ca să-ți hrănesc porumbeii. Speram să dorm un pic înainte…

– O să te las să dormi după ce vei trece testul.

– Ba nu, n-o să mă lași.

– Ai dreptate, n-o să te las. Își linse un deget, hârtia foarte veche trosnind atunci când întoarse paginile. Spune-mi, prințul meu, în câte așchii au sfărâmat-o elfii pe Zeiță?

– Patru sute nouă. Cei patru sute de Zei Mici, cei șase Zei Înalți, primul bărbat și prima femeie, și Moartea, care păzește Ultima Poartă. Dar asta nu e mai degrabă treaba celui ce alcătuiește rugile decât a unui preot?

Mama Gundring plescăi.

– Toate cunoștințele sunt treaba preotului, pentru că doar ce e cunoscut poate fi controlat.

Numește-i pe cei șase Zei Înalți.

– Marea Mamă și Pământul Tată, Soarele Mamă și Tatăl Lună, Mama Război și…

Ușa se deschise larg cu o izbitură și vântul scormonitor pătrunse în cameră. Focul din sobă sări asemenea lui Yarvi, dansul acestuia reflectându-se distorsionat în sutele de borcane și sticle de pe rafturi. O siluetă se poticni pe trepte, făcând mănunchiurile de plante din spatele său să se miște ca aceia atârnați în spânzurătoare.

Era unchiul lui Yarvi, Odem, cu fața-i palidă acoperită de părul ud de la ploaie și gâfâind. Nu era nevoie să ai darul empatiei pentru a observa că ducea povara unei știri importante.

– Ce e? Croncăni Yarvi, cu gâtul încleștat de spaimă.

Unchiul său căzu în genunchi, cu mâinile pe paiele soioase. Își lăsă capul în jos și rosti două cuvinte, încet și aspru:

– Regele meu.

Iar Yarvi știu atunci că tatăl și fratele său erau morți.

Datorie

Abia dacă păreau morți.

Erau doar foarte palizi, așezați pe lespezile reci în camera aceea rece, acoperiți cu giulgiuri până

la subsuori și cu săbiile scoase din teci lucindu-le pe piepturi. Yarvi se aștepta în continuare ca gura fratelui său să se miște în somn. Și ca ochii tatălui său să se deschidă, pentru ca familiara privire disprețuitoare s-o întâlnească pe-a lui Yarvi. Dar ochii nu se deschiseră. Și nu aveau să se mai deschidă vreodată.

Moartea deschisese Ultima Poartă pentru ei, iar prin acel portal se nu mai întorsese nimeni.

– Cum s-a întâmplat? Își auzi Yarvi mama întrebând de la intrare.

Vocea ei era la fel de sigură ca de obicei.

– Trădare, regina mea, murmură unchiul Odem.

– Nu mai sunt regină.

– Desigur... Îmi cer scuze, Laithlin.

Yarvi se întinse și atinse ușor umărul tatălui său. Atât de rece. Se întrebă când își atinsese tatăl ultima dată. Oare l-a atins vreodată? Îşi amintea destul de bine când își adresaseră ultima oară cuvinte care chiar contaseră. Cu luni în urmă.

Un bărbat rotește coasa și securea, spusese tatăl său. *Un bărbat trage de vâslă și face noduri strânse. Și, cel mai important, un bărbat ține scutul. Un bărbat stă în linie. Un bărbat stă alături de camaradul său. Ce fel de bărbat nu poate face nimic din toate aceste lucruri?*

Nu eu am cerut să am o jumătate de mână, replicase Yarvi, prins în același loc în care era

prins deseori, lipsit de apărare, undeva între rușine și furie.

Nici eu n-am cerut să am o jumătate de fiu.

Iar acum Uthrik era mort și Cercul său de Rege, micșorat mult, atârna greu pe sprâncenele lui Yarvi. O greutate mult mai mare decât trebuia să aibă acea bandă subțire din aur.

– Te-am întrebat cum au murit, spunea mama lui.

– Mergeau să vorbească despre un tratat de pace cu Grom-gil-Gorm.

– Nu se poate face pace cu nenorociții de vanstermani, veni vocea profundă a lui Hurik, Păzitorul Ales al mamei sale.

– Trebuie să fie răzbunați, zise mama lui Yarvi.

Unchiul său încercă să potolească furtuna.

– Mai întâi e timpul pentru jelire, desigur. Regele Suprem a interzis războiul deschis până când…

– Răzbunare! Vocea ei era ascuțită precum sticla spartă. Rapidă ca fulgerul, aprigă ca focul, adăugă ea.

Ochii lui Yarvi se îndreptară asupra cadavrului fratelui său. Și el era rapid și aprig, sau fusese. Cu maxilare puternice, gât gros, având deja o umbră de barbă neagră ca a tatălui său. Iar între el și Yarvi nu exista nicio urmă de asemănare. Fratele său îl iubise, presupunea el. O dragoste dureroasă, în care orice bătaie ușoară pe umăr era aproape ca o lovitură de palmă. Dragostea pe

care cineva o are pentru un inferior.

– Răzbunare, mârâi Hurik. Vanstermanii trebuie să plătească.

– Blestemații de vanstermani, zise mama lui Yarvi. Propriii noștri oameni trebuie făcuți să slujească. Trebuie să li se arate că noul lor rege are fier în el. Odată ce sunt fericiți în genunchi, poți face ca Marea Mamă să se ridice cu lacrimile tale.

Unchiul lui Yarvi oftă adânc.

– Răzbunare, atunci. Dar este el pregătit, Laithlin? N-a fost niciodată un luptător…

– Trebuie să lupte, pregătit sau nu! Se răsti mama lui. Oamenii vorbeau mereu în preajma lui Yarvi ca și cum ar fi fost și surd, nu doar schilod. Se părea că brusca lui ascensiune la putere nu-i vindecase de vechiul obicei. Pregătiți-vă pentru un raid de amploare.

– Unde ar trebui să atacăm? Întrebă Hurik.

– Tot ce contează e să atacăm. Pleacă.

Yarvi auzi ușa închizându-se și pașii ușori ai mamei sale pe podeaua rece.

– Nu mai plânge, spuse ea.

Doar atunci realiză și Yarvi că ochii îi înotau în lacrimi și și-i șterse, își trase nasul și i se făcu rușine. Întotdeauna îi era rușine.

Îl apucă strâns de umeri.

– Stai drept, Yarvi.

– Îmi pare rău, zise el, încercând să-și umfle

pieptul așa cum ar fi făcut-o fratele său.

Lui mereu îi părea rău.

– Ești rege acum. Îi potrivi catarama de la pelerină, încercând să-i aranjeze părul blond-deschis, tăiat scurt, dar mereu ciufulit, și-l mângâie în sfârșit pe obraji cu vârfurile reci ale degetelor. Nu trebuie să-ți pară rău niciodată. Trebuie să porți sabia tatălui tău și să conduci un atac împotriva vanstermanilor.

Yarvi înghiți în sec. Ideea participării la un atac îl umpluse mereu de teamă. Să conducă unul?

Probabil că Odem îi văzuse groaza.

– Voi fi eu camaradul tău, regele meu, întotdeauna alături de tine, cu scutul gata pregătit. Oricum voi putea să te ajut, o voi face.

– Mulțumirile mele, bâigui Yarvi.

Tot ajutorul pe care îl voia era să fie trimis la Skekenhouse pentru a da Testul Preoților și să stea în umbră, mai degrabă decât să fie împins în lumină. Dar speranța aceea se năruise acum. Precum mortarul prost amestecat, speranțele sale aveau tendința să se năruie.

– Trebuie să-l faci pe Grom-gil-Gorm să plătească pentru asta, spuse mama sa. Apoi trebuie să te însori cu verișoara ta.

Nu putea decât să se uite fix în ochii ei gri precum oțelul. Să-și ridice privirea un pic, din moment ce ea încă era mai înaltă decât el.

– Ce?

Atingerea ușoară deveni o strânsoare puternică pe obrajii lui.

– Ascultă-mă, Yarvi, și ascultă-mă cu atenție. Tu ești regele. E posibil ca asta să nu şi-o fi dorit-o niciunul din noi, însă e tot ce avem. Tu reprezinți toate speranțele noastre acum și te afli pe marginea prăpastiei. Nu ești respectat. Ai puțini aliați. Trebuie să faci familia noastră mai unită, căsătorindu-te cu fiica lui Odem, Isriun, așa cum trebuia s-o facă fratele tău. Am vorbit despre asta. S-a aprobat.

Unchiul Odem se grăbi să îndulcească răceala spuselor mamei lui Yarvi.

– Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-i țin locul tatălui tău când te vei căsători, regele meu, și să văd familiile noastre unite pentru totdeauna.

Sentimentele lui Isriun nu fuseseră menționate, își dădu seama Yarvi. Nu mai mult decât ale sale.

– Dar…

Încruntătura de pe chipul mamei sale se adânci. Privirea i se îngustă. Văzuse eroi tremurând sub acea privire, iar Yarvi era departe de a fi un erou.

– I-am fost promisă ca soție unchiului tău, Uthil, despre a cărui îndemânare în mânuirea sabiei încă se mai vorbește printre războinici. Unchiul tău, Uthil, care ar fi trebuit să fie rege. Vocea ei suna de parcă vorbele îi cauzau durere. Când Marea Mamă l-a înghițit, iar oamenii săi i-au

ridicat un tumul gol pe țărm, m-am măritat cu tatăl tău. Așa trebuie să faci și tu.

Ochii lui Yarvi reveniră asupra corpului arătos al fratelui său, fiind uimit de faptul că mama sa putea face planuri atât de calmă de față cu soțul și fiul ei morți, la o lungime de braț distanță de ei.

– Nu plângi pentru ei?

O grimasă apăru brusc pe fața mamei sale, toată frumusețea ei întreținută cu grijă fisurându-se, buzele dezgolindu-i dinții, ochii bulbucându-i-se și venele de la gât devenindu-i proeminente. Pentru o clipă, Yarvi nu mai știu dacă va sări să-l bată sau va claca și va începe să țipe, plină de jale, și nici ce l-ar fi putut speria mai tare. Apoi ea trase aer în piept epuizată, își potrivi o șuviță aurie de păr și redeveni ea însăși.

– Cel puțin, unul din noi trebuie să fie bărbat.

Și, cu o atitudine regească, se răsuci și ieși din cameră.

Yarvi își strânse pumnii. Sau cel puțin își strânse unul din pumni, apăsându-și degetul mare de la mâna cealaltă peste ciotul răsucit al unicului său deget.

– Mulțumesc pentru încurajare, mamă.

Întotdeauna era furios. De îndată ce era prea târziu ca să-i mai fie de folos.

Îl auzi pe unchiul său apropiindu-se, rostind cu vocea blândă cu care i te adresezi unui mânz

jucăuș:
– Știi că mama ta te iubește.
– Oare știu?
– Ea trebuie să fie puternică. Pentru tine. Pentru țară. Pentru tatăl tău.
Yarvi își mută privirea de la trupul tatălui său la fața unchiului său. Atât de asemănătoare, și totuși atât de diferite.
– Mulțumesc zeilor că ești aici, spuse el, vorbele zgâriindu-i parcă gâtul.
Cel puțin exista un membru al familiei căruia îi păsa de el.
– Îmi pare rău, Yarvi. Chiar îmi pare. Odem își așeză mâna pe umărul lui Yarvi, lacrimile făcându-i ochii să strălucească. Însă Laithlin are dreptate. Trebuie să facem ce e cel mai bine pentru Gettland. Trebuie să lăsăm sentimentele deoparte.
Yarvi oftă adânc.
– Știu.
Sentimentele sale fuseseră ignorate de când se știa.

O cale de-a câștiga

– Keimdal, te vei lupta cu regele.
Yarvi fu nevoit să-și înăbușe un chicotit prostesc când își auzi antrenorul numindu-l rege. Probabil că cei patru tineri războinici adunați de

cealaltă parte își stăpâneau la rândul lor râsul. Cu siguranță o vor face atunci când își vor vedea regele luptând. Fără îndoială că în acel moment râsul va fi ultimul lucru la care se va gândi Yarvi.

Acum erau supușii lui, desigur. Servitorii săi. Oamenii săi care juraseră să moară dacă așa avea el chef. Și totuși, i se păreau a fi mai degrabă niște vrăjmași care-l disprețuiau acum, mai degrabă decât atunci când îi înfruntase, băiat fiind.

Încă se mai simțea ca un băiat. Mai băiat ca niciodată.

– Va fi o onoare pentru mine. Keimdal nu păru onorat în mod special atunci când se desprinse dintre colegii săi și păși în careul de antrenament, mișcându-se la fel de ușor în cămașa din zale precum o fată într-o rochie. Luă un scut și o sabie de antrenament din lemn și făcu aerul să șuiere cu câteva lovituri intimidante. Probabil cu un an mai vârstnic decât Yarvi, deși părea cu cinci ani mai mare: cu o jumătate de cap mai înalt, cu pieptul și umerii mult mai puternici și având deja o urmă de barbă roșcată pe maxilarele puternice.

– Ești pregătit, regele meu? Bolborosi Odem în urechea lui Yarvi.

– Evident că nu, șuieră Yarvi, însă nu avea nicio scăpare.

Regele Gettlandului trebuie să o facă mândră pe

Mama Război, oricât de puțin înzestrat ar fi. Trebuia să le dovedească războinicilor mai în vârstă adunați în jurul careului că putea fi mai mult decât o rușine cu o singură mână. Trebuia să găsească o cale de a câștiga. *Întotdeauna există o cale,* obișnuia mama lui să-i spună.

Dar, cu toate darurile sale de netăgăduit, o minte vioaie, empatie și o voce potrivită pentru cântat, nu se putea gândi la niciuna.

Astăzi careul de antrenament fusese trasat pe plajă, opt pași pe nisip alcătuind o latură și câte o suliță înfiptă în nisip în fiecare colț. Zi de zi găseau tipuri diferite de teren pentru antrenament – roci, codri, mlaștini, străzile înguste din Thoriby, chiar și în râu – pentru că un bărbat al Gettlandului trebuia să fie la fel de pregătit pentru orice tip de teren pe care ar fi fost nevoit să lupte. Sau la fel de nepregătit, cum era cazul lui Yarvi.

Dar bătăliile din preajma Mării Sfărâmate se dăduseră în mare parte pe țărmurile sale zdrențuite, așa că, de cele mai multe ori, pe țărm se antrenau și ei, iar Yarvi înghițise la guri de nisip cât să facă o corabie să eșueze. Când Soarele Mamă va trece de coama dealurilor, veteranii se vor lupta în apa mării până la genunchi. Însă acum apa era departe, lăsând doar bălți pe terenul plat, umezeala provenind doar de la stropii aduși de vântul sărat și de la transpirația ce picura pe Yarvi de la greutatea

cămășii de zale, cu care nu se obișnuise încă.

O, zei, cât de mult își ura cămașa de zale. Cât de mult îl ura pe Hunnan, antrenorul care îl asuprise atâția ani. Cât de mult îl scârbeau săbiile și scuturile, cât detesta careul de antrenament și cât de mult disprețuia luptătorii care-și făcuseră o casă din el. Dar cel mai mult își ura nenorocita de mână, ceea ce însemna că niciodată nu putea deveni unul ca ei.

– Ai grijă la poziție, regele meu, murmură Odem.

– Nu poziția e problema mea, se răsti Yarvi. Cel puțin, am două picioare.

În trei ani de-abia atinsese o sabie, petrecându-și tot timpul în camerele Mamei Gundring, studiind întrebuințările plantelor și limbile ținuturilor îndepărtate. Învățând numele Zeilor Mici și desăvârșindu-și talentul la caligrafie. În timp ce el învăța cum să îngrijească răni, băieții ăștia – bărbații ăștia, realiză el cu un gust acru în gură – depuseseră toate eforturile pentru a învăța cum să le capete.

Odem îi dădu o palmă încurajatoare pe umăr care aproape îl trânti la pământ.

– Ține-ți scutul sus. Pândește ocazia.

Yarvi pufni. Dacă așteptau să aibă el ocazia, fluxul îi va îneca pe toți. Avea scutul legat strâns în jurul brațului său nefolositor cu câteva legături amărâte și și-l ținea strâns de mâner cu degetul mare și cu ciotul de deget, cu brațul deja

arzându-l până la umăr din pricina efortului de-a face nenorocitul de scut să se legene.

– Regele nostru s-a ținut ceva timp departe de careul de antrenament, anunță Maestrul Hunnan, arătând parcă prin expresia gurii că vorbele nu-i făceau plăcere. Poartă-te cu blândețe azi.

– Voi încerca să nu-l rănesc prea tare! Strigă Yarvi.

Se auziră câteva râsete, dar lui i se păru că simte o urmă de dispreț. Într-o luptă, glumele sunt un înlocuitor modest pentru tendoane puternice și pentru o mână cu care să ții scutul. Privi în ochii lui Keimdal, îi văzu încrederea și încercă să-și spună că bărbații puternici sunt mulți, însă cei înțelepți sunt puțini. Chiar și lui gândul îi păru a fi prea puțin încurajator.

Maestrul Hunnan nu zâmbea. Nicio glumă nu era amuzantă, niciun copil nu era adorabil, nicio femeie nu era suficient de frumoasă pentru a mișca acele buze de fier. Îi aruncă lui Yarvi aceeași privire lungă ca întotdeauna, la fel de plină de dispreț chiar dacă avea de-a face cu un prinț sau cu un rege.

– Începeți! Le ordonă el.

Dacă rapiditatea era o îndurare, atunci această încleștare fu una plină de îndurare, într-adevăr.

Prima lovitură se izbi de scutul lui Yarvi și-i smulse mânerul ținut într-o strânsoare slabă,

astfel încât muchia îl lovi în gură și-l trimise înapoi împleticindu-se. Reuși, cu o fărâmă de instinct, s-o pareze pe următoarea, care-l pocni în umăr și-i amorți brațul, însă pe-a treia nici n-o mai văzu, simțind doar durerea ascuțită atunci când picioarele îi fură măturate de sub el și se prăbuși pe spate, tot aerul părăsindu-l așa cum părăsește un burduf sfâșiat.

Zăcu acolo câteva clipe, clipind neajutorat. Încă se mai vorbea despre performanțele fără egal în ring ale unchiului său, Uthil. Se părea că și a sa va dăinui la fel de mult în memorie. Numai că din motive diferite.

Keimdal își înfipse sabia de lemn în nisip și-i întinse mâna.

– Regele meu.

Mult mai bine ascunsă decât de obicei, dar lui Yarvi tot i se păru că vede o expresie batjocoritoare în colțul gurii.

– Ai progresat, se forță Yarvi să rostească printre dinții încleștați, răsucindu-și mâna beteagă pentru a se elibera de legăturile nefolositoare ale scutului, astfel încât Keimdal nu mai avu de ales decât să i-o apuce pentru a-l ridica în picioare.

– Și tu la fel, regele meu. Yarvi putu vedea dezgustul lui Keimdal atunci când atinse chestia răsucită și se strădui să-l gâdile ușor de despărțire cu ciotul de deget. Un gest meschin, probabil, dar cel slab trebuie să găsească

satisfacție în răzbunări mărunte.
– Am regresat, mormăi Yarvi, în timp ce Keimdal se întorcea între ai lui. Dacă-ți vine să crezi.
Prinse privirea unei fete aflate între elevii mai tineri. În vârstă de treisprezece ani, poate, cu privire feroce și cu păr negru fluturându-i în jurul obrajilor ascuțiți. Probabil că Yarvi ar fi trebuit să fie mulțumit că Hunnan n-o alesese pe ea ca să lupte cu el. Sau poate că asta va fi următoarea umilință.
Maestrul de arme clătină disprețuitor din cap în timp ce se întoarse cu spatele, iar furia îl copleși pe Yarvi, aprigă ca un vânt de iarnă. Dacă fratele său moștenise toată forța tatălui lor, el îi moștenise toată furia.
– Să începem o altă luptă? Se răsti el la cei din careu.
Keimdal se încruntă, apoi ridică din umerii-i largi și-și înălță sabia și scutul.
– Dacă așa poruncești.
– Oo, da.
Un mormăit se auzi dinspre mulțimea bărbaților mai vârstnici, iar Hunnan se încruntă și mai tare. Trebuia să mai îndure mult această farsă degradantă? Dacă regele lor se făcea de rușine, atunci și ei se făceau de rușine, iar în persoana lui Yarvi puteau găsi suficientă rușine cât să le ajungă pentru tot restul zilelor.
Îl simți pe unchiul său apucându-l ușor de braț.

– Regele meu, șopti el blând și liniștitor. Întotdeauna era blând și liniștitor ca o briză într-o zi de vară. Poate ar trebui să nu te epuizezi prea tare…

– Ai dreptate, desigur, spuse Yarvi. *Un prost este sclavul furiei sale*, îi spusese Mama Gundring odată. *Furia este unealta unui om înțelept*. Hurik, ia-mi locul.

Se lăsă tăcerea atunci când toți ochii se întoarseră către Păzitorul Ales al reginei, care stătea, uriaș și tăcut, pe scaunul sculptat ce-l indica a fi unul din cei mai de seamă războinici ai Gettlandului, cu cicatricea de pe obraz transformându-se într-o linie albă acolo unde-i atingea barba.

– Regele meu, bubui el ridicându-se și trecându-și o mână prin legăturile încurcate ale scutului căzut.

Yarvi îi dădu sabia sa de antrenament. Arăta ca o jucărie în pumnul enorm și plin de cicatrice al lui Hurik. Îi puteai auzi pașii în timp ce-și ocupa locul în fața lui Keimdal, care dintr-odată își arătă cei șaisprezece ani pe care îi avea. Hurik se încordă, mișcându-și încet cizmele în nisip, apoi strânse din dinți și scoase un mârâit războinic, adânc și vibrant, din ce în ce mai tare, până când careul de antrenament păru că se mișcă din cauza lui, iar Yarvi văzu că ochii lui Keimdal se măriră de îndoială și de frică, așa cum visase

întotdeauna că-l va vedea făcând-o.

– Începeți, spuse el.

Lupta aceasta fu chiar mai scurtă decât prima, însă nimeni n-ar fi putut să o numească miloasă.

Spre meritul lui, Keimdal atacă destul de curajos, dar Hurik îi pară lovitura, săbiile de lemn frecându-se una de alta, apoi se repezi rapid ca un șarpe, în ciuda gabaritului său, și-i mătură picioarele lui Keimdal. Băiatul țipă când căzu, dar numai până când muchia scutului lui Hurik îl lovi deasupra ochiului cu un sunet sec, lăsându-l aproape inconștient. Hurik se dădu într-o parte încruntat, trântindu-și cizma peste mâna lui Keimdal în care ținea sabia, îngropându-i-o în nisip cu călcâiul. Băiatul gemu, cu o jumătate de față acoperită de nisip și cu cealaltă jumătate, de sângele provenit de la tăietura adâncă de pe frunte.

Poate că fetele n-ar fi fost de acord, dar lui Yarvi i se părea că arăta mai bine ca niciodată.

Apoi își plimbă privirea asupra războinicilor. Genul de privire pe care mama lui i-o aruncă unui sclav care o nemulțumise.

– Una pentru mine, zise el, pășind peste sabia căzută a lui Keimdal și îndepărtându-se cu pași mari de careu, alegându-și un traseu care-l făcu pe Maestrul Hunnan să se dea la o parte stânjenit.

– N-a fost generos, regele meu, spuse unchiul

Odem, pășind alături de el, umăr lângă umăr. Dar a fost amuzant.

– Mă bucur că te-am făcut să râzi, mormăi Yarvi.

– Mai mult decât atât, m-ai făcut mândru.

Yarvi privi într-o parte și-l văzu pe unchiul său întorcându-i privirea, calm și liniștit. Întotdeauna era calm și liniștit ca zăpada proaspăt căzută.

– Victoriile glorioase inspiră cântece frumoase, Yarvi, dar cele lipsite de glorie nu devin mai puțin glorioase odată ce barzii au terminat cu ele. Înfrângerile glorioase, în același timp, sunt doar înfrângeri.

– Pe câmpul de luptă nu există reguli, replică Yarvi, amintindu-și ceva ce îi spusese tatăl său odată, când fusese beat și plictisit de la atâta zbierat la câinii săi.

– Exact. Odem își puse mâna puternică pe umărul lui Yarvi și Yarvi se întrebă cât de plăcută ar fi fost viața lui dacă unchiul său i-ar fi fost tată. Un rege trebuie să învingă, adăugă Odem. Restul e țărână.

Între zei și oameni

– … Soare Mamă și Lună Tată, poleiți cu luminile voastre de aur și de argint această căsătorie între Yarvi, fiul lui Laithlin, și Isriun, fiica lui Odem…

Statuile impozante ale celor șase Zei Înalți

priveau încruntate cu ochi din granat, lipsiți de milă. Deasupra lor, în nișele ce înconjurau cupola acoperișului, scânteiau figurile chihlimbarii ale zeilor mici. Toate apreciindu-l pe Yarvi și găsindu-l, fără îndoială, la fel de lipsit de valoare pe cât se considera el însuși.

Își răsuci brațul nefolositor și încercă să-și tragă mai mult mâneca peste el. Toți cei din Sala Zeilor știau destul de bine ce avea la capătul ciotului. Sau ce nu avea.

Și tot încerca să-l ascundă.

– Mare Mamă și Pământ Tată, asigurați-le recoltele și generozitatea voastră, trimiteți-le noroc de vreme bună și de arme desăvârșite…

În centrul sălii se afla Jilțul Negru, pe postamentul său. Era o relicvă făcută de elfi înainte de Sfărâmarea Zeiței, turnat prin metode necunoscute dintr-o singură bucată de metal, imposibil de delicată și de rezistentă, pe care trecerea anilor fără de număr nu lăsase nici măcar o zgârietură.

Locul regilor, cel dintre zei și oameni. Aflat mult prea sus pentru ca o ființă jalnică precum Yarvi să stea pe el. Se simțea nedemn până să se și uite la el.

– Mamă Război și Tată Pace, dăruiți-le puterea de a înfrunta orice le-ar scoate Soarta în cale…

Se așteptase să devină preot. Să renunțe la a avea o soție și copii fără a sta prea mult pe

gânduri. Să sărute obrazul ridat al Bunicii Wexen după trecerea testului avea să fie cea mai apropiată noțiune de romantism la care spera. Acum trebuia să-și împartă viața, așa cum era, cu o fată pe care de-abia o cunoștea.

Isriun își ținea palma umedă în a lui, cu veșmântul sacru înfășurat în jurul mâinilor lor lipite una de cealaltă și strâns neîndemânatic într-o legătură. Se strânseră unul pe celălalt, fiind legați împreună și uniți unul cu celălalt de dorințele părinților lor, devenind de nedespărțit pentru nevoile Gettlandului, simțindu-se încă de parcă un abis de netrecut s-ar fi aflat între ei.

– O, Cel ce Răspândești Sămânța, asigură-le lor sănătate…

Yarvi știa la ce se gândea fiecare invitat. *Nu la probleme de diformitate. Nu la probleme cum ar fi o singură mână.* Aruncă pe furiș o privire într-o parte la micuța și slăbuța fată cu păr blond, care ar fi trebuit să fie soția fratelui său. Arăta speriată și puțin bolnavă. Dar cine n-ar fi fost, obligat să ia în căsătorie jumătate de om?

Asta era a doua dorință ca importanță pentru oricine. O zi de sărbătoare în care toată lumea jelește. Un compromis tragic.

– O, Cea Care Păzești Lacătele, ține-le casa în siguranță…

Doar Brinyolf, Cel ce Alcătuia Rugile, se simțea bine. Rostise o binecuvântare plictisitoare pentru

Isriun la logodna cu fratele lui Yarvi și acum – pentru plăcerea lui, nu pentru a ei – avea șansa să mai rostească încă una. Trăncănea în continuare, îndemnând Zeii Înalți și pe cei Mici să asigure fertilitatea câmpurilor și supunerea sclavilor, și nimeni nu s-ar fi mirat dacă următoarea cerință ar fi fost pentru sănătatea intestinelor. Yarvi își lăsă umerii în jos, înghițiți de una din blănurile grele pe care tatălui său îi plăcea să le poarte, temându-se de însăși amploarea binecuvântării lui Brinyolf de la nuntă.

– O, Tu Cea din Ewer, revarsă prosperitate asupra acestui cuplu regal, asupra părinților lor și asupra supușilor lor, precum și asupra tuturor celor din Gettland!

Brinyolf păși înapoi, mulțumit ca un proaspăt părinte, cu bărbia dispărându-i în colacul de grăsime de sub ea.

– Voi vorbi scurt, spuse Mama Gundring, privind înțelegătoare către Yarvi.

Aproape că izbucni într-un râs pe care și-l reținu cu greu, apoi surprinse privirea mamei lui asupra sa, rece ca apa mării pe timp de iarnă, și nu mai avu nevoie să-și mai rețină încă unul.

– Un regat se sprijină pe doi stâlpi, rosti bătrâna preoteasă. Avem deja un rege puternic. Nimeni nu râdea. Un control de sine admirabil. Curând, de zeii vor vrea, vom avea și o regină puternică.

Yarvi văzu cum Isriun se străduia să-și înghită nodul din gât.

Mama Gundring le făcu semn mamei lui Yarvi și unchiului Odem, singurul care părea bucuros că face parte din asistență, să își dea binecuvântările, punându-și mâinile în jurul legăturii. Apoi, cu un efort, își ridică toiagul, tuburi și tije din același metal făcut de elfi ca și strălucitorul Jilț Negru, și anunță:

– Sunt jurați unul altuia!

Și așa se sfârși. Lui Isriun nu i se ceruse părerea despre asta, așa cum nici lui Yarvi nu i se ceruse. Părea că nu prea exista interes când venea vorba să ceri părerea regilor. Cu siguranță nu era cazul cu acesta. Asistența, de vreo sută de oameni sau chiar mai mult, aplaudă reținut. Bărbații – capii celor mai importante familii din Gettland, cu mânerele săbiilor și cataramele de la mantii împodobite cu aur – își exprimară aprobarea bătând cu pumnii lor mari în piepturile puternice. În partea cealaltă a sălii, femeile – cu părul lucindu-le de la uleiul proaspăt și cu cheile de la gospodării atârnate de lanțuri incrustate cu cele mai fine pietre prețioase – bătură politicos cu degetele în palmele lor parfumate.

Mama Gundring desfăcu veșmântul sacru și Yarvi își eliberă mâna sănătoasă, rozalie și plină de furnicături. Unchiul său îl apucă de umeri și-i spuse la ureche:

– Bine lucrat! Deși Yarvi nu făcuse decât să stea acolo și să psalmodieze niște promisiuni pe care abia le înțelegea.

Oaspeții părăsiră încăperea, iar Brinyolf închise ușile sălii cu un pocnet răsunător, lăsându-i pe Yarvi și pe Isriun singuri cu zeii și cu Jilțul Negru, apăsați de greutatea unui viitor nesigur și înconjurați de un ocean de tăcere stânjenitoare.

Isriun își frecă discret mâna care o ținuse pe a lui Yarvi și privi în podea. Și el se uita la podea, nu c-ar fi fost ceva deosebit de interesant acolo. Își drese glasul. Își aranjă centura ce-i ținea sabia. Încă mai atârna neobișnuit în jurul mijlocului său. Era sigur că așa o va simți mereu.

– Îmi pare rău, spuse într-un sfârșit.

Ea privi în sus, un ochi lucind în întunericul deplin.

– De ce-ți pare rău? Apoi își aminti, nesigură, să adauge: Regele meu?

El aproape că spuse *Că vei avea drept soț o jumătate de om*, dar se opri la:

– Că ești trecută de la un membru al familiei mele la altul ca un pocal din mână-n mână la o masă.

– La masă, toată lumea e bucuroasă să primească pocalul. Îi surâse tristă. Eu sunt cea căreia ar trebui să-i pară rău. Să mă închipui regină.

Pufni de parcă ar fi fost cea mai prostească

glumă posibilă.
– Să mă închipui eu rege.
– Tu chiar ești rege.
Clipi când auzi asta. Fusese atât de concentrat asupra defectelor sale încât nu se gândise deloc că poate că și ea le avea pe-ale ei. Gândul acesta, așa cum deseori nefericirea altora o poate face, îl determină să se simtă un pic mai bine.
– Conduci gospodăria tatălui tău. Privi la cheia de aur ce-i atârna pe piept. Nu e o treabă lipsită de importanță.
– Dar o regină conduce afacerile unei țări! Toată lumea zice că mama ta a făcut o artă din asta. Laithlin, Regina de Aur! Rosti numele ca pe o vrajă magică. Se spune că i se datorează o mie de mii de favoruri, că o datorie către ea e o datorie de onoare. Despre cuvântul ei se spune că e mai prețuit decât aurul printre negustori, pentru că valoarea aurului poate scădea, dar a cuvântului ei nu o face niciodată. Se spune că niște negustori din nordul îndepărtat au renunțat la a se mai închina zeilor lor și o venerează pe ea în loc. Vorbea din ce în ce mai repede, mușcându-și unghiile și trăgându-se de-o mână subțire cu cealaltă, cu ochii larg deschiși. Se zvonește că face ouă din argint.
Yarvi râse.
– Sunt destul de sigur că nu e adevărat.
– Dar a construit hambare și a săpat canale și a

arat mai mult pământ, ca să nu mai existe foamete și să nu mai fie nimeni obligat să-și caute adăpost dincolo de mare. În timp ce vorbea, Isriun își ridicase umerii până în dreptul urechilor. Și oameni din toate ținuturile s-au adunat în Thoriby pentru a face comerț, iar orașul și-a triplat suprafața, zidurile prăbușindu-i-se și făcând-o pe mama ta să construiască altele, care s-au prăbușit la rândul lor.

– Adevărat, dar…

– Am auzit că intenționează să bată monede cu aceeași greutate, iar aceste monede să circule prin toate ținuturile din jurul Mării Sfărâmate, astfel încât tot comerțul să poarte marca ei și s-o facă mai bogată chiar și decât Marele Rege din Skekenhouse! Cum voi putea… *eu?* Isriun își lăsă umerii în jos și-i dădu un bobârnac cheii de la piept, făcând-o să se legene pe lanț. Cum ar putea cineva ca *mine…*

– Întotdeauna există o cale. Yarvi prinse mâna lui Isriun într-a sa înainte ca ea să-și bage iar unghiile între dinți. Mama o să te ajute. E mătușa ta, nu?

– *O să mă* ajute? În loc să-și smulgă mâna dintr-a lui, ea îl trase mai aproape. Poate că tatăl tău a fost un mare războinic, dar mai degrabă cred că el a fost cel mai puțin de temut dintre părinții tăi.

Yarvi zâmbi, dar nu negă.

– Tu ai avut mai mult noroc. Unchiul e întotdeauna calm ca apa nemișcată.

Isriun aruncă o privire nervoasă spre ușă.

– Nu-l cunoști pe tata așa cum îl cunosc eu.

– Atunci… o să te ajut eu. Îi ținuse mâna în a sa toată dimineața și la fel de bine ar fi putut ține un pește mort în palma-i umedă. Acum însă o simțea cu totul diferit – puternică, rece și foarte vie. Nu ăsta-i scopul unei căsătorii?

– Nu doar ăsta. Păru dintr-odată foarte apropiată de el, lumina slabă reflectându-i-se în ochi și dinții lucindu-i printre buzele întredeschise.

Avea un miros al ei, nici dulce, nici acru, pe care el nu-l putea identifica. Slab, dar care îi făcea inima să bată mai repede.

Nu știa dacă trebuie să închidă ochii, apoi ea și-i închise, așa că îi închise și el, iar nasurile li se atinseră stângaci.

Respirația ei îi gâdila obrazul și-i făcea pielea să i se-nfierbânte. Înfricoșător de tare.

Buzele ei abia se frecară de ale lui și el sări înapoi cu toată demnitatea unui iepure speriat, se împiedică de sabie, gata să cadă.

– Iartă-mă, spuse ea, retrăgându-se și privind în pământ.

– Eu ar trebui să-mi cer scuze. Pentru un rege, Yarvi petrecuse o groază de timp cerându-și scuze. Sunt cel mai jalnic om din Gettland. Fără

îndoială că fratele meu te-a sărutat mai bine. Mai mult antrenament… presupun.

– Fratele tău a vorbit doar despre bătăliile pe care le-a câștigat, murmură ea, privindu-și picioarele.

– Niciun pericol din partea mea în privința asta.

N-ar fi putut spune de ce-a făcut-o – ca s-o șocheze, ca răzbunare pentru sărutul eșuat, sau doar pentru a fi sincer –, dar își ridică mâna beteagă, scuturându-și mâneca pentru a o descoperi și a o lăsa să stea între ei în toată urâțenia.

Se aștepta ca ea să tresară, să pălească, să se dea înapoi, dar ea doar o privi gânditoare.

– Doare?

– Nu chiar… câteodată.

I-o atinse, apoi își trecu degetele peste încheieturile noduroase și-și plimbă degetul mare peste palma lui strâmbă, în timp ce lui i se tăiase răsuflarea. Nimeni nu-i atinsese mâna aceea ca și cum era doar o mână. O bucată de carne cu simțuri, la fel ca oricare alta.

– Am auzit că l-ai învins pe Keimdal în careul de antrenament chiar și așa, zise ea.

– Eu doar am dat comanda. Cu mult timp în urmă am învățat că nu sunt prea bun în luptă dreaptă.

– Un războinic luptă, spuse ea, privindu-l în ochi. Un rege comandă.

Și, cu un rânjet, îl trase în sus pe postament. El se mișcă parcă jenat, căci, chiar dacă era sala lui, tot se simțea ca un intrus la fiecare pas.

– Jilțul Negru, murmură el atunci când ajunseră lângă el.

– Jilțul tău, zise Isriun și, spre groaza lui, întinse mâna și-și plimbă vârfurile degetelor de-a lungul metalului perfect al brațului cu un șuierat care făcu pielea lui Yarvi să se-nfioare. Greu de crezut că e cel mai vechi obiect de-aici. Făcut de mâinile elfilor înainte de Distrugerea Lumii.

– Te interesează elfii? Îngăimă el, îngrozit că ea l-ar putea face să-l atingă sau, mai rău, că l-ar putea face să stea pe el, gândindu-se disperat cum ar putea să evite asta.

– Am citit toate cărțile pe care Mama Gundring le are despre ei, zise ea.

Yarvi clipi.

– Citești?

– M-am pregătit cândva pentru a deveni preoteasă. Am fost ucenicul Mamei Gundring înaintea ta. Sortită unei vieți dedicate cărților, plantelor și cuvintelor meșteșugite.

– Nu mi-a zis niciodată nimic.

Se părea că aveau mai multe în comun decât își imaginase.

– Am fost promisă fratelui tău, iar asta a dus la întreruperea studiilor. Trebuie să facem ce e cel mai bine pentru Gettland.

Aproape că scoaseră un oftat identic în același timp.

– Așa îmi spune și mie toată lumea, zise Yarvi. Amândoi am ratat șansa de-a deveni preoți.

– Dar ne-am câștigat unul pe celălalt. Și am câștigat asta. Ochii îi străluciră atunci când atinse pentru ultima oară curbura perfectă a brațului Jilțului Negru. Fără cadou de nuntă. Degetele ei ușoare părăsiră metalul și se așezară pe dosul palmei lui, un gest care lui îi făcu o plăcere deosebită. Trebuia să discutăm despre asta după ce ne vom fi căsătorit.

– Imediat după ce mă întorc, spuse el cu o voce ușor răgușită.

Ea îi strânse încă o dată mâna beteagă, apoi i-o lăsă să cadă.

– Voi aștepta un sărut mai bun după victorie, regele meu.

În timp ce o privea îndepărtându-se, Yarvi aproape că se bucura că niciunul dintre ei nu intrase în rândul preoțimii.

– O să încerc să nu mă-mpiedic în sabie! Strigă el când ea ajunse la ușă.

Ea îi zâmbi peste umăr în timp ce se strecură afară, lumina zilei făcându-i părul să lucească. Apoi ușile se închiseră ușor în urma ei, lăsându-l pe Yarvi singur pe postament, în mijlocul acelui spațiu lipsit de orice zgomot, cu îndoielile crescându-i, până deveniră mai mari chiar și

decât Zeii Înalți de deasupra. Cu un efort supraomenesc, se întoarse înspre Jilțul Negru.

Chiar ar putea sta pe el, între zei și oameni? El, cel care de-abia reușea să se forțeze să-l atingă cu tentativa aia de mână? Îşi impuse să întindă mâna, abia reușind să respire. Forțându-se să atingă metalul cu un deget tremurător.

Foarte rece și foarte dur. Așa cum trebuie să fie un rege.

Așa cum fusese și tatăl lui Yarvi, așezat acolo cu Cercul Regelui pe sprâncenele-i stufoase. Cu mâinile pline de cicatrice ce strângeau brațele jilțului, cu mânerul sabiei aproape, gata să poată fi apucat oricând. Sabia care acum era prinsă la centura lui Yarvi, atârnând cu o greutate nefamiliară.

N-am cerut o jumătate de fiu.

Și Yarvi se îndepărtă de jilțul gol chiar mai lipsit de demnitate decât dacă tatăl său încă ar mai fi stat pe el. Și nu se îndreptă înspre ușile Sălii Zeilor și spre mulțimea care-l aștepta dincolo de ele, ci înspre statuia Tatălui Pace, lipindu-se de piatră și strecurându-și degetele în crăpătura de lângă uriașul picior al zeului ocrotitor al preoților. Silențioasă, ușa secretă se deschise larg și, ca un infractor părăsind scena crimei, Yarvi se strecură în întunericul de dincolo de ea.

Citadela era plină de pasaje secrete, dar nicăieri nu erau atât de multe ca în Sala Zeilor. Pasajele o străbăteau pe sub podea, prin pereți, chiar și

prin cupolă. Preoții din trecut le folosiseră pentru a revela voința zeilor cu ajutorul unor mici și neînsemnate miracole – pene căzând fluturând sau fum ridicându-se din spatele statuilor. Odată picurase sânge pe războinicii neîncrezători ai Gettlandului când regele îi chemase la război.

Pasajele erau întunecate și pline de zgomote, dar Yarvi nu se temea de ele. Acele tunele erau de mult timp domeniul lui. Se ascunsese în întuneric de furia arzătoare a tatălui său. De dragostea copleșitoare a fratelui său. De dezamăgirea rece a mamei sale. Își putea găsi drumul dintr-un capăt în celălalt al citadelei fără să iasă niciodată la lumină.

Aici cunoștea toate căile, așa cum orice preot capabil trebuia să le cunoască.

Aici era în siguranță.

Porumbei

Hulubăria era cocoțată în vârful unuia din cele mai înalte turnuri din citadelă, pătată pe dinăuntru și pe dinafară de secole de găinaț, în timp ce vântul rece sufla prin numeroasele-i ferestre.

Ca ucenic al Mamei Gundring, era sarcina lui Yarvi să hrănească porumbeii. Să-i hrănească, să le predea mesajele pe care le aveau de transmis, să-i urmărească rotindu-se pe cer

pentru a prelua știrile, ofertele și amenințările pentru ceilalți preoți din jurul Mării Sfărâmate.

Porumbeii priveau acum în jos la el din numeroasele cuști înșirate de-a lungul pereților, iar alături de ei se afla și un impunător șoim cu pene din bronz, care probabil adusese un mesaj de la Marele Rege din Skekenhouse. Singura persoană din ținuturile din jurul Mării Sfărâmate care avea acum dreptul să-i ceară ceva lui Yarvi. Și totuși el era aici, lângă zidul stropit cu găinaț, cercetându-și dezaprobator unghia de la mâna zbârcită, îngropat într-o grămadă de cereri pe care nu avea să le rezolve niciodată.

Fusese slab dintotdeauna, dar nu se simțise cu adevărat lipsit de puteri până când nu-l făcuseră rege.

Auzi pași târșâiți pe trepte și Mama Gundring se aplecă pe sub intrarea joasă, respirând sacadat.

– N-am crezut c-o s-ajungi vreodată aici, spuse Yarvi.

– Regele meu, zise bătrâna preoteasă după ce-și recăpătă suflul. Erai așteptat în Sala Zeilor.

– Tunelele nu sunt făcute pentru ca regele să fugă?

– Să fugă de inamici înarmați. Nu de familia ta, de supuși, ca să nu mai vorbesc de viitoarea soție. Se uită la tavanul în formă de dom și la zeii pictați ca păsări, gata să-și ia zborul spre cerul strălucitor. Plănuiai să zbori de-aici?

– Spre Catalia, poate, spre ținutul alyukșilor, ori în susul Râului Divin, spre Kalyiv. Yarvi ridică din umeri. Dar nu am două mâini bune, nici măcar două aripi bune.

Mama Gundring încuviință din cap.

– În final, toți trebuie să fim ceea ce suntem.

– Și eu ce sunt?

– Regele Gettlandului.

Atunci el înghiți în sec, știind cât de dezamăgită trebuia ea să fie. Cât de dezamăgit era el însuși. În cântece rareori regii se furișau ca să se-ascundă de propriul popor. Se uită la șoimul impunător și liniștit în cușca lui.

– Bunica Wexen a trimis un mesaj?

– Un mesaj, răsună ecoul cuvintelor scoase de un porumbel cu ceea ce aducea cu greu a voce. Un mesaj. Un mesaj.

Mama Gundring se încruntă la șoimul nemișcat ca un trofeu împăiat.

– A sosit de la Skekenhouse acum cinci zile. Bunica Wexen întreabă când vei ajunge ca să dai testul.

Yarvi își aminti când o văzuse prima dată pe Marea Preoteasă, cu câțiva ani înainte, când Marele Rege vizitase Thoribyul. Un bătrân sumbru și lacom, supărat pe toată lumea. Mama lui Yarvi fusese obligată să-l calmeze atunci când cineva nu făcuse o plecăciune așa cum i-ar fi plăcut lui. Fratele lui Yarvi se amuzase că un

omuleț pricăjit, ce de-abia avea un smoc de păr, trebuie să conducă Marea Sfărâmată, dar râsul i se stinsese după ce văzuse mulțimea de războinici care îl urmau. Tatăl lui Yarvi se înfuriase deoarece Marele Rege primise cadouri, dar nu oferise niciunul. Mama Gundring plescăise și spusese: *Cu cât un om e mai bogat, cu atât tânjește mai mult după bogăție*.

Bunica Wexen de-abia dacă-și părăsise locul de lângă Marele Rege, zâmbind din când în când ca o bunică amabilă. Când Yarvi a îngenuncheat în fața ei, ea s-a uitat la mâna lui beteagă și s-a aplecat murmurând: *Prințul meu, te-ai gândit vreodată să te alături preoțimii*? Și, pentru o clipă, a văzut o strălucire lacomă în ochii ei, care l-a speriat chiar mai mult decât războinicii încruntați ai Marelui Rege.

– Atât de mult interes din partea Marii Preotese? Murmură el, înghițindu-și parcă gustul fricii din ziua aceea.

Mama Gundring ridică din umeri.

– Se-ntâmplă rar ca un prinț cu sânge regal să se alăture preoțimii.

– Fără îndoială că va fi la fel de dezamăgită ca și ceilalți de faptul că am ales Jilțul Negru.

– Bunica Wexen e suficient de înțeleaptă ca să aleagă ce e cel mai bine pentru voia zeilor. Așa cum noi toți trebuie s-o facem.

Ochii lui Yarvi alunecară de-a lungul cuștilor, în

căutarea unei eschive. Așa lipsită de milă cum era, privirea din ochii păsărilor era mai ușor de îndurat decât cea din ochii supușilor lui dezamăgiți.

– Care dintre porumbei a adus mesajul de la Grom-gil-Gorm?

– L-am trimis înapoi în Vansterland. La preoteasa lui, Mama Scaer, cu acordul de negociere al tatălui tău.

– Unde trebuia să aibă loc întâlnirea?

– La graniță, în apropierea orașului Amwend. Tatăl tău n-a mai ajuns acolo.

– A căzut într-o ambuscadă în Gettland?

– Așa se pare.

– Nu prea arată ca o acțiune de-a tatălui meu, să fie atât de dornic să sfârșească un război.

– Război, croncăni un porumbel. Să sfârșească un război.

Mama Gundring privi încruntată la podeaua împroșcată cu gri.

– Eu l-am sfătuit să meargă. Marele Rege a cerut ca toate săbiile să rămână în teci până când noul lui templu pentru Zeița Unică va fi gata. N-am bănuit niciodată că niciun sălbatic precum Grom-gil-Gorm nu va respecta legământul sacru pe care l-a făcut. Își strânse mâna în pumn, dorind parcă să se lovească cu el, apoi îl desfăcu încet. E datoria unui preot să netezească drumul pentru Tatăl Pace.

– Dar tata n-a avut oameni cu el? N-a…

– Regele meu. Mama Gundring îl privi pe sub sprâncene. Trebuie să coborâm.

Yarvi înghiți în sec, simțind un nod în gât și clătindu-și gura cu salivă acră.

– Nu sunt pregătit.

– Nimeni nu e niciodată pregătit. Nici tatăl tău n-a fost.

Atunci Yarvi scoase un sunet, jumătate râs, jumătate plâns, și-și șterse lacrimile cu dosul palmei deformate.

– Tata a plâns după ce s-a logodit cu mama?

– De fapt, chiar a plâns, zise Mama Gundring. Timp de câțiva ani. Ea, pe de altă parte…

Iar Yarvi aproape că se îneca de râs.

– Mama e mai zgârcită cu lacrimile decât e cu aurul ei. Privi în sus la femeia care-i fusese îndrumător, și care acum îi era preoteasă, cu fața plină de riduri ale bunătății și cu privirea îngrijorată, și se trezi șoptind:

– Ai fost ca o mamă pentru mine.

– Iar tu ca un fiu pentru mine. Îmi pare rău, Yarvi. Îmi pare rău pentru tot, însă… ăsta e binele suprem.

– Răul cel mai mic. Yarvi își făcu de lucru cu ciotul de deget și privi păsările, clipind, nenumărații porumbei și impunătorul șoim. Acum cine le va da de mâncare?

– Voi găsi pe cineva. Și Mama Gundring îi întinse mâna ei osoasă. Regele meu.

Promisiuni

Era un eveniment de mare amploare.

Multe familii puternice din ținuturile îndepărtate ale Gettlandului s-ar supăra dacă știrea despre moartea Regelui Uthrik ar sosi la ele cu doar puțin timp înainte ca el să fie incinerat, privându-le de șansa ca importanța prezenței lor să fie remarcată la un eveniment ce va rămâne mult timp în memoria tuturor.

Fără îndoială că atotputernicul Mare Rege de pe tronul său din Skekenhouse și atotștiutoarea Bunică Wexen de lângă el vor fi departe de-a fi mulțumiți neprimind o invitație, așa cum ținuse neapărat să puncteze Mama Gundring. Însă mama lui Yarvi strecurase printre dinții încleștați „Furia lor e doar țărână pentru mine”. Cu toate că Laithlin nu mai era regină, niciun alt cuvânt n-ar fi descris-o mai bine decât acesta, iar Hurik tot lângă umărul ei se înălța mare și tăcut, jurat să o servească pentru totdeauna. Odată ce ea vorbise, era deja un lucru hotărât.

Procesiunea se mută din Sala Zeilor în curtea citadelei, unde iarba era marcată de căzăturile lui Yarvi, sub crengile impunătorului cedru unde fratele său obișnuia să-l tachineze pentru că nu putea să se cațere.

Yarvi ieși în față, desigur, mama lui umbrindu-l însă din toate punctele de vedere, stându-i alături, și cu Mama Gundring străduindu-se să țină pasul cu ei, sprijinindu-se în toiag. Unchiul Odem conducea alaiul regal, alcătuit din cei mai de seamă războinici, alături de femeile lor. Sclavii veneau la urmă, cu zgărzile zdrăngănind și cu ochii plecați în pământ, acolo unde le era locul.

Yarvi aruncă o privire nervoasă când trecură de intrarea într-un tunel și văzu partea de jos a Porții Urlătoare sclipind în întuneric, gata să fie coborâtă și să închidă citadela în fața oricărui inamic. Se spunea că fusese lăsată în jos doar o dată, și asta cu mult înainte ca el să se nască, totuși înghiți în sec când trecu pe sub ea. Greutatea unui munte de cupru lustruit, ținută în frâu doar de un singur țăruș, avea darul de a-ți încorda nervii.

Mai ales când te pregătești să-ți incinerezi jumătate din familie.

– Te descurci bine, îi șopti lui Yarvi la ureche unchiul său.

– Merg.

– Mergi ca un rege.

– Sunt rege și merg ca un rege. Cum aș putea altfel?

Odem zâmbi.

– Bine spus. Regele meu.

Yarvi surprinse zâmbetul lui Isriun peste

umărul unchiului său, torța pe care ea o purta făcându-i ochii și lanțul de la gât să scânteieze. Curând, și cheia de la trezoreria Gettlandului îi va atârna la gât, iar ea va fi regină. Regina *lui*, iar gândul acesta îi făcu speranța să răsară ca o scânteie în întuneric.

Cu toții purtau torțe, un șarpe luminos prin întunericul ce se lăsa, cu tot vântul care deja stinsese jumătate din flăcări atunci când trecură de porțile orașului și ajunseră pe coasta dealului golaș.

Corabia regelui, cea mai bună din portul aglomerat al orașului Thoriby, cu douăzeci de vâsle pe o parte, cu prova-i înaltă și cu partea din spate la fel de fin sculptate ca orice obiect din Sala Zeilor, era trasă de războinici încununați de glorie către locul ales dintre dune, chila săpând un șanț șerpuitor prin nisip. Aceeași corabie cu care Regele Uthrik navigase pe Marea Sfărâmată în faimosul raid asupra Sagenmarkului. Aceeași corabie ce se adâncise în apă sub greutatea sclavilor și a prăzii când se întorseseră triumfători.

Așezară pe punte corpurile palide ale regelui și moștenitorului său, pe un catafalc alcătuit din săbii fine, pentru că faima de războinic a lui Uthrik fusese întrecută doar de cea a fratelui său mort, Uthil. Yarvi nu se putea gândi decât la cum toate evenimentele recente arătau că și războinicii măreți mureau la fel ca toți ceilalți.

Și, de obicei, mai repede.

Ofrande generoase au fost așezate lângă morți așa cum cel ce alcătuia rugile considera că le va plăcea zeilor. Armele și armura cu care regele luptase în bătălii. Brățări din aur, monede din argint. Comorile scânteiau grămadă. Yarvi puse un pocal incrustat cu pietre prețioase în pumnul fratelui său, iar mama lui așeză o mantie de blană albă pe umerii regelui mort, punându-și o mână pe pieptul lui și privindu-l de sus, cu maxilarele strânse, până când Yarvi o strigă.

Se întoarse fără un cuvânt și-l conduse la scaunele de pe coasta dealului, cu briza mării suflând prin iarbă, făcând-o să li se frece de picioare. Yarvi se foi pentru a-și găsi o poziție mai comodă în acel scaun tare și înalt, mama sa stându-i alături, în dreapta, nemișcată, cu Hurik o umbră mare în spatele ei, în timp ce Mama Gundring se cocoță pe un taburet în stânga lui Yarvi, cu toiagul strâns în pumnul osos, metalul răsucit lucrat de elfi însuflețit de flăcările provenite de la torțele foșnitoare ce se reflectau în el.

Yarvi stătea între cele două mame ale sale. Una care credea în el. Una care îi dăduse naștere.

Mama Gundring se aplecă spre el și-i spuse cu blândețe:

– Îmi pare rău, regele meu. Nu asta mi-am dorit pentru tine.

Yarvi nu mai putea arăta semne de slăbiciune acum.

– Toți trebuie să facă față la orice ne oferă zeii, spuse el. Chiar și regii.

– Mai ales regii, scrâșni mama lui, dând semnalul.

Două duzini de cai fură mânați pe corabie, cu copitele tropăind pe scânduri, și apoi măcelăriți pentru ca sângele lor să spele puntea. Toți știau că Moartea îi va conduce pe Regele Uthrik și pe fiul său prin Ultima Poartă cu respect, iar meritele le vor fi recunoscute printre morți.

Unchiul Odem păși în fața rândurilor de oșteni gata de luptă adunați pe nisip, cu o torță în mână. Arăta ca un fiu, ca un frate și, într-adevăr, ca un unchi de rege, îmbrăcat în armură argintie, cu coiful încununat cu pene și cu mantia fluturând. Își înclină capul cu solemnitate în fața lui Yarvi, iar el îi întoarse gestul, simțindu-și mama cum îl apucă de mâna dreaptă și-l strânge cu putere.

Odem apropie torța de lemnele îmbibate cu rășină. Flăcările linseră corabia, care într-o clipă fu cuprinsă de văpăi, un geamăt plin de durere răzbătând dinspre mulțime – de la cei suspuși și bogați, cu locuințe pe terasele înalte de lângă zidurile din Thoriby, la meșteșugarii și negustorii situați sub ei, la străinii și țăranii aflați și mai jos, și până la cerșetorii și sclavii răsfirați prin găurile

create de vânt, fiecare aflat în locul pe care zeii i-l rezervaseră.

Iar Yarvi fu nevoit să-și înghită amarul, pentru că realiză dintr-odată că tatăl său nu se va mai întoarce niciodată și el chiar va trebui să fie rege, de-acum și până când va fi el însuși incinerat.

Stătea acolo, înfrigurat și slăbit, cu sabia scoasă, așezată pe genunchi, în timp ce Tatăl Lună se ivi împreună cu copiii săi, stelele, luminat de flăcările de la corabia care ardea, cu zeii cuprinși de văpăi odată cu familia lui luminând fețele miilor de oameni care jeleau. În timp ce lumini răzlețe apăreau în clădirile din piatră din oraș, cocioabele rotunde se înghesuiau una într-alta în afara zidurilor și turnurile citadelei se înălțau deasupra dealului. Citadela lui, deși pentru el întotdeauna avusese aerul unei închisori.

Fu necesar un efort eroic ca să rămână treaz. De-abia reușise să doarmă noaptea trecută, la fel cum se întâmplase în toate nopțile de când Cercul Regelui îi fusese pus pe cap. Umbrele din adâncimile întunecoase căscate în dormitorul tatălui său păreau pline de spaime, iar prin tradiția străveche nu exista nicio ușă care să poată fi încuiată, din moment ce regelui îi aparțineau și pământul, și poporul, deci nu putea ține nimic ascuns de popor.

Secretele și ușile de la dormitor erau rezervate oamenilor mai norocoși decât regii.

Un șir de bărbați impunători în straiele lor de război și de femei impunătoare, cu chei lustruite, unii dintre ei adevărate probleme pentru Regele Uthrik pe când acesta încă mai trăia, stăteau la coadă pentru a le strânge mâinile lui Yarvi și mamei sale, adresându-le urări pompoase și nelalocul lor și folosind cuvinte la fel de pompoase în memoria celui dispărut. Deplângeau faptul că Gettlandul nu va mai avea pe nimeni ca el, apoi își dădeau seama și murmurau, plecându-se, „regele meu”, neîndoielnic gândindu-se, ascunzându-se sub zâmbete, cum vor putea profita având-ul ca suveran pe molâul ăsta cu o mână așezat în Jilțul Negru.

Între Yarvi și mama lui se auzea doar șuieratul obișnuit.

– Ridică-te. Ești rege. Nu-ți cere scuze. Ești rege. Aranjează-ți catarama de la mantie. Ești rege. *Ești* rege. Ești *rege*.

De parcă ar fi încercat să-l convingă pe el și să se convingă și pe ea, ca și întreaga lume, în ciuda a tot ce știau cu toții.

Fără îndoială că Marea Sfărâmată nu mai avusese niciodată un negustor mai viclean, dar până și ea avea îndoieli că s-ar fi putut descurca în actuala situație.

Stătură în picioare până când flăcările se reduseră la o pâlpâire, iar chila în formă de

dragon se transformă în cenușă învolburată, în timp ce zorile murdare începură să lumineze norii, poleind cupola din cupru a Sălii Zeilor și făcând păsările de mare să țipe. Apoi mama sa bătu din palme și sclavii cu lanțuri zdrăngănitoare începură să sape în pământul de lângă rugul încă fumegând, ridicând un tumul impunător ce se va înălța alături de cel al lui Uthil, unchiul lui Yarvi, înghițit de o furtună, al bunicului său, Brevaer, și al străbunicului său, Angulf Copită-despicată. Mai jos, pe coastă, se ridicau movilele pline de iarbă până hăt, departe, pierzându-se printre dune și dispărând încet-încet în negura timpului de dinaintea momentului când Cea Care Scrie îi dăruise femeii harul slovelor, iar preotesele păstraseră numele morților în cărțile lor groase.

Apoi Soarele Mamă își arătă fața orbitoare și aruncă foc în apă. Mareea se va retrage curând, scoțând nenumăratele nave din nisip, înguste la pupă pentru a aluneca la fel de repede pe cât veniseră, gata să ducă războinicii spre Vansterland pentru răzbunarea distrugătoare împotriva lui Grom-gil-Gorm.

Unchiul Odem urcă dealul cu pumnul strâns în jurul mânerului sabiei și cu zâmbetul transformat într-o încruntătură războinică.

– E timpul, zise el.

Așa că Yarvi se ridică și păși alături de unchiul

său, ridicându-și sabia de împrumut, înghițindu-și temerile și urlând în vânt cât de tare putea:

– Eu, Yarvi, fiul lui Uthrik și al lui Laithlin, Regele Gettlandului, fac un jurământ! Fac un jurământ în fața soarelui și a lunii. Jur în fața Celei Care Judecă, a Celui Care Își Amintește și a Celei Care Face Nodul Strâns. Fie ca fratele și tatăl meu și toți străbunii noștri îngropați aici să-mi fie martori. Fie ca Acela Care Veghează și Cea Care Scrie să-mi fie martori. Fie ca toți să-mi fiți martori. Fie ca asta să-mi fie o povară și un îndemn. Mă voi răzbuna pe ucigașii tatălui și fratelui meu. Acesta-i legământul!

Războinicii adunați acolo își loviră capetele împodobite ale securilor de coifuri, pumnii și-i izbiră de scuturile pictate și cizmele de Tatăl Pământ în semn de aprobare furioasă.

Unchiul lui Yarvi se încruntă.

– E un jurământ greu, regele meu.

– Poate c-oi fi eu o jumătate de om, spuse Yarvi, străduindu-se să-și bage sabia înapoi în teaca îmbrăcată în piele de oaie. Dar pot face un jurământ complet. Cel puțin, oamenii l-au apreciat.

– Aceștia sunt oameni ai Gettlandului, zise Hurik. Ei apreciază faptele.

– Eu cred că a fost un jurământ solemn. Isriun stătea aproape, cu părul blond fluturând în vânt. Un jurământ regesc.

Yarvi își dădu seama că se bucura s-o vadă acolo. Își dorea să fie singuri, ca s-o poată săruta din nou și, poate, să depună un efort mai mare pentru asta. Însă tot ce putea face era să zâmbească și să încerce să-și ridice jumătatea de mână într-un rămas-bun stângaci.

O să fie timp pentru sărutări când se vor întâlni din nou.

– Regele meu. Se părea că până și ochii Mamei Gundring, permanent uscați indiferent de fum, praf sau vreme, erau în lacrimi. Fie ca zeii să-ți trimită noroc de vreme bună și succes în luptă.

– Nu te teme, mamă preoteasă, zise el, întotdeauna există șanse să supraviețuiesc.

Mama sa adevărată nu vărsă nicio lacrimă. Nu făcea decât să-i ajusteze catarama de la mantie din nou și din nou.

– Stai ca un rege, Yarvi. Vorbește ca un rege. Luptă ca un rege.

– Sunt rege, spuse el, chiar dacă sună ca o minciună, și se forță să rostească prin gâtul încleștat: Te voi face mândră, chiar dacă nu știuse niciodată cum s-o facă.

Dar privi înapoi, în timp ce mergea și mâna unchiului său îl strângea cu blândețe de umăr, iar soldații formau șerpuiri de oțel sclipitor în timp ce se îndreptau către apă, și-și văzu mama apucându-l strâns de zale pe Hurik și trăgându-l aproape de ea, așa puternic cum era el.

– Să veghezi asupra fiului meu, Hurik, o auzi spunând cu voce sugrumată. El este tot ce am.
Apoi Regina de Aur plecă cu gărzile și cu însoțitorii și cu numeroșii ei sclavi înspre oraș, iar Yarvi începu să meargă în lumina zorilor lipsite de culoare în direcția navelor, marea de catarge legănându-se și împungând parcă cerul. Încercând să meargă așa cum o făcea și tatăl său, nerăbdător să lupte, chiar dacă era influențabil, sensibil și cu inima plină de îndoieli. Încă mai putea simți mirosul de fum.
Îl lăsă pe Tatăl Pace să jelească în cenușă și se grăbi spre îmbrățișarea de fier a Mamei Război.

Treabă de bărbat

Orice val zămislit de Marea Mamă îl sălta, îl rostogolea, îi flutura veșmintele ude și-l făcea să tresalte și să se zbată, de parcă și-ar fi adunat forțele pentru a se ridica. Orice val îi târa șuierând trupul pe plajă și-l pedepsea abandonându-l, cu părul încâlcit și plin de spumă și de nisip, nemișcat precum un mănunchi de alge pe prundiș.
Yarvi se holba la el, întrebându-se cine era. Sau cine fusese. Băiat sau bărbat? Murise fugind sau luptase plin de curaj?
Ce importanță mai avea acum?
Chila navei se îngropă în nisip, iar puntea se cutremură. Yarvi se împiedică și fu nevoit să se

apuce de brațul lui Hurik pentru a-și recăpăta echilibrul. Cu bufnituri și cu zornăituri, oamenii își abandonară vâslele, își desfăcură scuturile și săriră peste parapetele navei în valuri, furioși la gândul că vor rămâne ultimii care vor călca pe pământ, ajungând prea târziu pentru faimă sau pradă demnă de însușit. Să faci parte din echipajul navei regelui fusese o mare onoare pe vremea domniei lui Uthrik.

Nicio onoare acum, când rege era Yarvi.

Câțiva oameni apucară parâmele de la provă și traseră nava pe lângă corpul plutitor în sus pe plajă, iar alții își scoaseră armele și o luară la fugă în direcția orașului Amwend, care deja ardea.

Yarvi își mușcă buza în timp ce se pregăti să se cațere peste margine cu o brumă de autocontrol regesc, dar mânerul scutului său poleit cu aur i se răsuci în strânsoarea-i slabă, prinzându-i-se în mantie și aproape aruncându-l cu fața în jos în apa sărată a mării.

– Lua-te-ar dracu'!

Yarvi desfăcu legăturile, smulse scutul din mâna beteagă și-l aruncă printre cuferele pe care stăteau oamenii în timp ce vâsleau.

– Regele meu, zise Keimdal. Ar trebui să-ți păstrezi scutul. E periculos…

– Te-ai luptat cu mine. Știi cât de folositor mi-e scutul. Dacă cineva vine la mine și nu-l pot opri doar cu sabia, mai bine fug. Voi fugi mai repede

fără scut.

– Dar, regele meu…

– El este rege, bubui Hurik, trecându-și degetele groase prin barba înspicată cu alb. Dacă el spune că trebuie să ne lăsăm scuturile deoparte, așa trebuie să facem.

– Cei care au două mâini bune sunt invitați să și le ia pe ale lor, zise Yarvi, poticnindu-se prin valuri, înjurând atunci când un alt val rece îl udă până la brâu.

Acolo unde nisipul ceda locul ierbii, câțiva oameni proaspăt înrobiți erau legați unul de altul, așteptând să fie mânați la bordul uneia dintre corăbii. Stăteau ghemuiți și erau plini de funingine, cu ochii larg deschiși și plini de frică și de durere, și le venea greu să creadă că cineva se năpustise din mare și le furase viețile. Lângă ei, unii dintre războinicii lui Yarvi dădeau cu zarul pentru a le câștiga îmbrăcămintea.

– Unchiul tău, Odem, te caută, regele meu, zise unul din ei, ridicându-se apoi încruntat și lovindu-l în față pe un bătrân care suspina.

– Unde? Întrebă Yarvi, limba cleioasă devenindu-i dintr-odată uscată în gură.

– În vârful întăriturilor pentru apărare.

Bărbatul arătă înspre un turn din piatră ridicat pe o stâncă verticală deasupra orașului, cu valuri furioase izbindu-se de o parte și cu un golf înspumat de partea cealaltă a ei.

– N-au închis porțile? Întrebă Keimdal.

– Ba da, însă trei dintre fiii conducătorului au rămas în oraș, iar Odem i-a tăiat gâtul unuia dintre ei și a zis că-l va ucide și pe următorul dacă poarta nu va fi deschisă.

– Asta a fost! Zise unul dintre războinici, apoi chicoti când dădu numărul potrivit. Ciorapi noi!

Yarvi clipi. Nu și-l închipuise niciodată pe unchiul său cel zâmbitor ca fiind un bărbat nemilos. Însă Odem răsărise din aceeași sămânță ca și tatăl lui Yarvi, iar Yarvi încă mai avea semne de pe urma acceselor sale de furie, așa cum răsărise și fratele lor, Uthil, cel care se înecase, care nu avusese egal în mânuirea sabiei, îndemânare de care războinicii mai vârstnici încă își mai aminteau cu ochii umezi când pășeau în careul de antrenament. La urma urmei, câteodată apele liniștite ascund curenți repezi.

– Blestemat să fii!

O femeie din șirul de sclavi se apropiase împleticindu-se cât de mult îi permisese funia, cu părul plin de sânge lipit de o parte a feței.

– Rege bastard al unei țări de bastarzi, fie ca Marea Mamă să vă înghită…

Unul dintre oșteni îi trase o palmă, trântind-o la pământ.

– Tăiați-i limba, zise altul, apucând-o de păr și dându-i capul pe spate, în timp ce un al treilea scotea un cuțit.

– Nu! Urlă Yarvi. Oamenii se uitară la el încruntați. Dacă onoarea regelui era pusă la îndoială și onoarea lor era pusă la îndoială, iar îndurarea nu ajuta cu nimic. O să valoreze mai mult dacă are și limbă.

Și Yarvi se întoarse, cu umerii roși de zalele grele, grăbindu-se înspre întăriturile defensive.

– Ești fiul mamei tale, regele meu, zise Hurik.

– Cine altcineva aș putea fi?

Ochii tatălui și ai fratelui său străluceau atunci când povesteau despre atacurile din trecut, despre fapte mărețe și despre prăzi de război cucerite, în timp ce Yarvi se ascundea în umbră, lângă piciorul mesei, și-și dorea să fi putut participa și el ca bărbat la o treabă de bărbat. Însă acum își dădea seama cum stăteau de fapt lucrurile și să iei parte la un atac nu mai părea ceva de invidiat.

Lupta se terminase, dacă luptă se putea numi ce se întâmplase, însă lui Yarvi totul i se păruse un coșmar, transpirând sub zale, mușcându-și fălcile și speriindu-se de orice zgomot. Țipete și râsete, siluete trecând prin fumul care se ridica șerpuind, iritându-i gâtul. Corbii ciuguleau ce puteau și se roteau prin aer, croncănindu-și triumful. A lor era victoria, mai mereu. Mama Război, Mamă a Corbilor, cea care adună morții și care transformă palma deschisă în pumn, va dansa astăzi, în timp ce Tatăl Pace își va ascunde

fața și va plânge. Aici, aproape de granițele neschimbate dintre Vansterland și Gettland, Tatăl Pace plângea deseori.

Turnul de apărare se înălța în întuneric deasupra lor, zgomotul puternic produs de valurile ce i se izbeau de ambele părți ale fundației auzindu-se jos de tot.

– Oprește-te, zise Yarvi, cu capul învârtindu-i-se și cu fața plină de transpirație. Ajută-mă să-mi dau jos zalele.

– Regele meu, protestă Keimdal vehement, trebuie să mă opun!

– Opune-te, dacă vrei. Apoi fă cum îți spun.

– Este datoria mea să am grijă de tine…

– Atunci, imaginează-ți dezonoarea ce-o vei suporta după ce voi muri din pricina transpirației, ajuns abia la jumătatea înălțimii acestui turn! Desfă-mi legăturile, Hurik.

– Regele meu.

Îi desfăcură cămașa din zale și Hurik o aruncă pe umăru-i masiv.

– Mergi înainte, se răsti Yarvi la Keimdal, chinuindu-se să-și strângă cu ciotul de mână nefolositor incomoda cataramă din aur de la mantia moștenită de la tatăl său, mult prea mare și prea grea pentru el, înțepenită complet precum…

Rămase împietrit de priveliștea care le apăru în fața ochilor, dincolo de porțile deschise.

– Iată o recoltă, exclamă Hurik.

Spaţiul îngust din faţa turnului era înţesat de trupuri. Atât de multe, încât Yarvi se văzu nevoit să caute goluri între ele pentru a-şi putea pune piciorul. Erau acolo şi femei, şi copii. Muştele bâzâiau şi el simţi cum i se face greaţă, luptându-se să-şi revină.

La urma urmei, era rege, iar un rege se bucură când vede cadavrele inamicilor săi.

Unul dintre oştenii unchiului său stătea lângă intrarea în turn, curăţându-şi calm securea, de parcă s-ar fi aflat acasă, lângă careul de antrenament.

– Unde e Odem? Îl întrebă Yarvi.

Bărbatul rânji, privindu-l cu ochi mijiţi, şi arătă în sus.

– Sus, regele meu.

Yarvi făcu cale întoarsă, cu respiraţia auzindu-i-se pe scări, târşâindu-şi picioarele pe piatră şi înghiţindu-şi cu greu saliva.

Pe câmpul de bătălie, obişnuia tatăl său să spună, *nu există reguli.*

Sus, tot mai sus, în întunericul plin de agitaţie, cu Hurik şi Keimdal trudind în spatele lui. Se opri în dreptul unei ferestre înguste pentru a simţi vântul pe faţa-i încinsă, văzu apa zdrobindu-se de o stâncă abruptă şi-şi înăbuşi frica.

Stai drept ca un rege, îi spusese mama sa. *Vorbeşte ca un rege. Luptă ca un rege.*

În vârf se afla un reazem, sprijinit de scânduri, un parapet din lemn aproape de margine, nu mai înalt de coapsa lui Yarvi. Nu prea înalt, făcând ca greața amețitoare să revină cu putere atunci când văzu cât de sus urcaseră, cu Tatăl Pământ și Marea Mamă peste tot în jurul lor și cu pădurile Vansterlandului întinzându-se în ceața depărtării.

Odem, unchiul lui Yarvi, ședea calm și privea Amwendul arzând, coloane de fum mânjind cerul cenușiu ca ardezia, în timp ce oștenii minusculi distrugeau totul în cale, iar corăbiile micuțe stăteau aliniate acolo unde valurile întâlneau prundișul, așteptând să primească recolta însângerată. Doisprezece dintre cei mai experimentați oameni ai săi erau răspândiți în jurul lui, iar un prizonier într-o robă fină, de culoare galbenă, stătea în genunchi în mijlocul lor, legat și cu căluș în gură, cu fața umflată și lovită și cu părul lung, plin de sânge.

– O zi fructuoasă! Anunță Odem, zâmbindu-i lui Yarvi peste umăr. Am capturat două sute de sclavi, vite, pradă și am incendiat unul din orașele lui Grom-gil-Gorm.

– Dar cum rămâne cu Grom însuși? Întrebă Yarvi, încercând să-și recapete respirația după urcuș și – din moment ce statul în picioare și lupta nu se număraseră niciodată printre calitățile sale – cel puțin vorbind ca un rege.

Odem își supse dinții posomorât.

– Cel Care Frânge Săbiile o fi pe drum, nu-i așa, Hurik?

– Fără îndoială. Hurik se îndepărtă de scări și-și îndreptă statura impunătoare. Bătălia îl atrage pe ursul ăla bătrân la fel de sigur precum atrage și muștele.

– Trebuie să adunăm oamenii și să ne întoarcem pe mare într-o oră, zise Odem.

– Plecăm? Întrebă Keimdal. Deja?

Pe Yarvi îl cuprinse dintr-odată furia. Obosit, dezgustat și furios pe propria-i slăbiciune, pe lipsa de scrupule a unchiului său și pe felul în care era croită lumea.

– Asta-i răzbunarea noastră, Odem? Arătă cu mâna sănătoasă înspre orașul care ardea. Pe femei, pe copii și pe fermieri bătrâni?

Glasul unchiului său era blând, ca întotdeauna. Blând ca ploaia de primăvară.

– Răzbunarea se obține bucată cu bucată. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru asta acum.

– N-am făcut un jurământ? Mârâi Yarvi.

În ultimele două zile se înfiorase ori de câte ori cineva folosise cuvintele *regele meu.* Acum se înfiora chiar mai tare atunci când cineva nu le rostea.

– L-ai făcut. L-am auzit și l-am considerat un jurământ prea greu pentru ca tu să-l poți îndeplini. Odem arătă înspre prizonierul

îngenuncheat, care mormăia ceva în căluș. Dar el te va elibera de povara jurământului.
– Cine este?
– Conducătorul Amwendului. El este cel ce te-a ucis.
Yarvi clipi.
– Ce?
– Am încercat să-l opresc. Dar lașul a ținut un cuțit ascuns. Odem își ridică mâna în care ținea un pumnal. Un pumnal lung, cu un mâner dintr-un material negru. În ciuda faptului că era înfierbântat din pricina urcușului, Yarvi se înfioră dintr-odată, de la tălpi și până la rădăcina părului.
– Va fi cel mai mare regret al meu că am ajuns prea târziu pentru a-mi salva nepotul mult iubit. Și, la fel de degajat ca și cum ar fi tăiat o bucată de carne, Odem îl înjunghie pe conducător între gât și umăr, trântindu-l cu fața în jos, cu sângele scurgându-i-se pe acoperiș.
– Ce vrei să spui? Vocea lui Yarvi era subțire și sugrumată, devenind conștient dintr-odată de cât de mulți din oamenii unchiului său se aflau în preajma sa, cu toții înarmați și echipați de luptă.
În timp ce Odem pășea calm în față, la fel de calm pășea și Yarvi înapoi, tot înapoi, cu genunchii tremurându-i, către parapetul scund și către abisul de dincolo de el.

– Îmi amintesc de noaptea în care te-ai născut. Vocea unchiului său era rece și plată ca gheața de pe un lac iarna. Tatăl tău s-a mâniat pe zei pentru lucrul acela care era mâna ta. Și totuși, mereu m-ai făcut să zâmbesc. Ai fi fost un bufon foarte bun. Odem ridică din sprâncene și oftă. Dar chiar trebuie ca fiica mea să aibă un molâu c-o singură mână pe post de soț? Și Gettlandul să aibă o jumătate de rege? O marionetă schiloadă, atârnată de sforile mamei sale? Nu, nepoate, cred… că… *nu.*

Keimdal îl înșfăcă pe Yarvi de mână și-l trase în spatele său, metalul scrâșnind când își trase sabia afară.

– Treci în spatele meu, re…

Sângele îl stropi pe Yarvi pe față, aproape orbindu-l. Keimdal căzu în genunchi, scuipând și gâlgâind, ținându-se de gât, lichid negru curgându-i printre degete. Yarvi se uită într-o parte și-l văzu pe Hurik încruntându-se la el, cu un cuțit în mână și cu lama mânjită de sângele lui Keimdal. Lăsă cămașa de zale a lui Yarvi să cadă zăngănind la pământ.

– Trebuie să facem ce e cel mai bine pentru Gettland, zise Odem. Ucide-l.

Yarvi se împletici înapoi, cu gura larg deschisă, iar Hurik își înfipse mâna zdravăn în mantia lui.

Cu un clinchet, catarama grea din aur a tatălui său se desfăcu. Eliberat dintr-odată, Yarvi se

dădu înapoi, clătinându-se.

Parapetul îl lovi tare în genunchi și, cu aerul ieșindu-i brusc din plămâni, căzu peste zid.

Stânca, apa și cerul se rotiră în jurul său și regele Gettlandului se prăbuși în jos, tot mai jos, iar apa îl lovi la fel de dur precum un ciocan care izbește fierul.

Iar Marea Mamă îl cuprinse în îmbrățișarea-i rece.

Inamicul

Yarvi își reveni în întuneric, înconjurat de bule de aer, zvârcolindu-se, zbătându-se și răsucindu-se, din dorința simplă de a supraviețui.

Probabil că zeii voiau totuși să-l folosească la ceva, pentru că atunci când i se părea că îi vor plesni coastele și că va trebui să inspire apă de mare sau aer, indiferent ce, reuși să-și scoată capul la suprafață. Picături fine de apă îl orbiră, apoi tuși și dădu din picioare, fiind tras înapoi sub apă, aruncat și rostogolit de curent.

Un val puternic îl izbi de stâncă, iar el se apucă cu mâinile de resturi de cochilii de scoici și de iarbă verde, abia reușind să mai ia încă o gură de aer. Se luptă cu catarama, eliberându-se din strânsoarea centurii sabiei care amenința să-l înece, cu picioarele arzându-i, în timp ce se lupta cu marea nemiloasă, reușind să-și dea jos și

cizmele grele, ca de plumb.

Își adună toată puterea și, atunci când hula îl ridică, reuși să se salte, tremurând de efort, pe o bucată de stâncă îngustă spălată de picăturile sărate, acoperită de meduze și de moluște cu cochilii ascuțite.

Era norocos că rămăsese în viață, fără îndoială, deși Yarvi nu se simțea deloc astfel.

Se afla în golful din partea de nord a întăriturii defensive, un spațiu îngust înconjurat de stânci ascuțite, de care valurile se izbeau cu furie, lăsând în urmă doar spumă, erodând piatra de pe care se scurgeau, sărind și rostogolindu-se, picături strălucitoare de apă. Își îndepărtă părul din ochi, scuipă sare, cu gâtul iritat și cu ambele mâini, cea bună și cea beteagă, julite și pulsându-i.

Decizia lui imprudentă de a-și abandona zalele îi salvase viața, deși cămașa căptușită de dedesubt era umflată de la apa de mare, așa că se luptă cu legăturile, reușind în cele din urmă să se elibereze de ea, tremurând din tot corpul.

– L-ai văzut? Auzi o voce atât de apropiată, deasupra lui, încât se lipi de stânca alunecoasă, mușcându-și limba.

– Trebuie să fie mort. Altă voce. Zdrobit de stânci. Marea Mamă l-a luat la ea, fii sigur.

– Odem îi vrea trupul.

– Odem poate să răscolească după el, atunci.

A treia voce acum.

– Sau Hurik poate. El l-a lăsat pe schilod să cadă.

– Și cui o să-i zici prima dată să înoate, lui Odem sau lui Hurik?

Râseră.

– Gorm e pe drum. N-avem timp să scotocim după cadavre c-o mână.

– Înapoi la nave ca să-i spunem Regelui Odem că nepotul său înfrumusețează adâncurile...

Și vocile se pierdură pe plajă.

Regele Odem. Propriul său unchi, cel pe care-l iubise ca pe un tată, întotdeauna la locul potrivit cu o voce mângâietoare, cu un zâmbet înțelegător și cu o mână prietenoasă așezată pe umărul lui Yarvi. Sânge din sângele lui! Yarvi se agăța cu mâna sănătoasă, în timp ce pe cea beteagă o strânse într-un pumn tremurător, furia tatălui său cuprinzându-l atât de puternic, încât abia mai putea respira. Însă mama lui îi spusese mereu: *Niciodată să nu te preocupe ce s-a întâmplat, ci doar ce va urma.*

Mama lui.

Cu gândul la ea, începu să plângă cu amărăciune. Regina de Aur știa întotdeauna ce trebuie făcut. Dar cum să ajungă la ea? Corăbiile Gettlandului deja plecau. Vanstermanii vor ajunge aici în curând. Yarvi nu putea decât să aștepte întunericul. Să găsească o cale de trecere

peste graniță ca s-o ia înspre sud, către Thoriby.

Întotdeauna există o cale.

Dacă va trebui să meargă o sută cincizeci de kilometri prin pădure fără cizme, o va face. Se va răzbuna pe unchiul său cel ticălos și pe trădătorul Hurik și-și va recupera Jilțul Negru. Jură să facă toate astea, o dată și încă o dată, în timp ce Marea Mamă își ascundea fața dincolo de stânci, iar umbrele se tot lungeau.

Și totuși, nu se gândise la cel mai nemilos dintre răzbunători, mareea. În curând, valurile înghețate spălau stânca de care se agățase. Apa rece i se ridică peste labele picioarelor, peste glezne, peste genunchi, până când marea ajunse în spațiul acela îngust mai agresivă ca niciodată. I-ar fi plăcut să-și poată evalua opțiunile, dar pentru asta ar fi avut nevoie de mai mult de una singură.

Așa că se cățără. Tremurând, ostenit, săgetat de dureri și înfrigurat, plângând și blestemând numele lui Odem la fiecare pas alunecos pe care îl făcea. Era un risc groaznic, dar, așa cum orice marinar știe, el nu avea altă soluție decât să apeleze la îndurarea Mării Mamă.

Reuși să se salte peste margine cu un ultim efort, se rostogoli și apoi zăcu acolo, în tufișuri, trăgându-și sufletul. Gemu în timp ce se rostogoli, apoi începu să se ridice în picioare.

Ceva îl izbi într-o parte a capului, smulgându-i un țipăt și făcându-l să vadă stele verzi.

Pământul îi fugi de sub picioare și se prăbuși pe o parte. Se târî amețit, lăsând o dâră de sânge.

– Un câine din Gettland, dacă e să ne luăm după părul lui.

Iar el gemu atunci când fu apucat de păr.

– Un cățeluș, cel puțin. O cizmă îl lovi în fund și-l făcu să cadă cu fața-n jos.

Se târî un pas sau doi, apoi fu lovit din nou. Doi bărbați îl mânau de la spate. Doi bărbați cu cămăși din zale, înarmați cu sulițe. Vanstermani, fără îndoială, deși, în afară de cozile de păr împletite ce le atârnau pe fețe, se deosebeau prea puțin de oponenții ce-i aruncaseră priviri încruntate în careul de antrenament.

Pentru cei neînarmați, cei înarmați arată toți la fel.

– Sus, zise unul din ei, rostogolindu-l cu o nouă lovitură.

– Atunci, nu mă mai trântiți la pământ, gâfâi el.

Pentru asta îl pocniră cu coada suliței peste partea nelovită a feței, ceea ce-l opri din a mai face glume. Unul din ei îl ridică, apucându-l de gulerul cămășii sale sfâșiate, și începu ba să-l târască, ba să-l mâne de la spate.

Peste tot erau războinici, unii călare pe cai. Țărani, de asemenea, poate chiar orășeni care fugiseră la vederea corăbiilor, care se întorceau la casele lor dărâmate, mânjiți de funingine și cu obrajii brăzdați de lacrimi, pentru a căuta prin

ruine. Cadavrele erau stivuite pentru a fi incinerate: giulgiurile foșneau și fluturau în vântul ce bătea dinspre mare.

Însă Yarvi nu se putea compătimi decât pe sine însuși.

– Îngenunchează, câine. Fu din nou trântit la pământ, cu membrele rășchirate, și de data asta nu mai fu forțat imediat să se ridice, gemând de fiecare dată când trăgea aer în piept și cu gura plină de durere pulsândă.

– Ce mi-ați adus? Răsună o voce clară, întrebătoare și profundă, de parcă ar fi cântat.

– Pe unul din Gettland. S-a târât afară din mare în apropierea întăriturilor de apărare, regele meu.

– Mama Apelor aduce recompense neobișnuite. Uită-te la mine, creatură a mării.

Încet și cu teamă, Yarvi își înălță capul care încă-l mai durea și văzu două cizme imense, ale căror vârfuri erau învelite în oțel. Apoi văzu pantalonii cu dungi roșii și albe, urmați de o centură masivă, cu cataramă din aur, mânerul unei săbii masive și patru cuțite. Apoi cămașa din zale, cu linii din aur incrustate în zigzag, după care o mantie de blană albă înfășurată în jurul umerilor masivi, cu capul lupului încă la locul lui, cu granate în chip de ochi. Peste blană, un lanț făcut dintr-un amestec de bucăți de aur și argint și din pietre prețioase care sclipeau: mânere

răsucite, provenite de la săbiile dușmanilor doborâți, atât de multe, încât lanțul era înfășurat de trei ori în jurul gâtului de taur și tot mai atârna în jos. Și, în sfârșit, atât de mult peste statura lui Yarvi încât bărbatul părea un uriaș, se afla o față cu trăsături aspre, încrețită ca scoarța unui copac bătut de vânt, cu părul lung și cu barba în dezordine, pline de fire argintii, deși gura și ochii îi zâmbeau. Zâmbetul unui om care studiază niște gândaci, întrebându-se pe care să-l zdrobească.

– Cine ești, ființă? Întrebă uriașul.

– Un fiu de bucătar.

Cuvintele sunau nelalocul lor în gura plină de sânge a lui Yarvi, așa că încercă să-și ascundă mâna beteagă în mâneca de la cămașa udă, pentru a nu se da de gol. Am căzut în mare. *Un mincinos abil țese cât de mult adevăr poate pentru a scăpa basma curată,* îi spusese Mama Gundring odată.

– Să ne jucăm de-a ghicitul numelor? Întrebă uriașul, răsucindu-și o șuviță de păr lung în jurul unui deget. Care ar putea fi numele meu?

Yarvi înghiți în sec. Nu era nevoie să ghicească.

– Ești Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile și Care Lasă Copiii Orfani, regele vanstermanilor.

– Ai câștigat! Gorm aplaudă cu mâinile-i masive. Deși rămâne de văzut ce-ai câștigat. Eu *sunt* regele vanstermanilor. Care până de curând

stăpânea și asupra amărâților bătuți de soartă pe care țărănoii tăi din Gettland i-au jefuit fără nicio jenă, pe care i-au măcelărit și i-au răpit pentru a-i face sclavi, împotriva dorințelor Marelui Rege din Skekenhouse, care a cerut ca săbiile să fie ținute în teci. El vrea să ne lipsească de distracție, dar asta e. Ochii lui Gorm rătăciră peste scena dezastrului. Găsești astea ca fiind corecte, fiule de bucătar?

– Nu, croncăni Yarvi, și nici nu trebuise să mintă.

O femeie se apropie de rege. Părul îi fusese ras până rămăsese o miriște neagră amestecată cu cenușiu, iar mâinile-i lungi și albe îi fuseseră acoperite cu desene albastre de la umeri și până la degete. Yarvi recunoscu unele din semne: hărți pentru a putea citi viitorul în stele, cercuri în cercuri, prin intermediul cărora erau stabilite relațiile dintre zeii mici, rune care povesteau despre vremuri, depărtări și cunoștințe accesibile sau interzise. Pe aproape toată lungimea unui antebraț erau înghesuite cinci brățări făcute de elfi, relicve foarte vechi și foarte valoroase, din aur, argint și sticlă ce scânteiau, talismane inscripționate cu simboluri ale căror înțelesuri erau îngropate în negura timpului.

Yarvi își dădu seama atunci că ea trebuia să fie Mama Scaer, preoteasa lui Gorm. Cea care trimisese porumbelul Mamei Gundring,

ademenindu-l pe tatăl lui Yarvi cu promisiuni de pace și împingându-l către moarte.

– Ce rege al Gettlandului a ordonat un asemenea măcel? Întrebă ea cu o voce la fel de rece precum cea a unui porumbel.

– Odem.

Și Yarvi își dădu seama, îndurerat, că era adevărat.

Una din buzele femeii se strâmbă de parcă ar fi gustat ceva acru.

– Deci vulpea și-a ucis fratele, lupul.

– Animăluțe trădătoare. Gorm oftă, răsucindu-și absent un mâner de sabie în jurul lanțului. Trebuia să vină și asta, era ceva sigur. Așa cum, la fel de sigur, Soarele Mamă este urmat pe cer de Tatăl Lună.

– Tu l-ai ucis pe Regele Uthrik, se trezi Yarvi că scuipă din gura-i însângerată.

– Așa se spune? Gorm își ridică brațele masive, în timp ce armele de la centură se mișcau încolo și încoace. Atunci de ce nu mă fălesc cu asta? De ce nu compun barzii mei povestea, spre a fi cântată? N-ar fi triumful meu un cântec vrednic? Râse, coborându-și brațele. Mâinile-mi sunt pline de sânge până la umeri, fiule de bucătar, pentru că din toate lucrurile, sângele mă satisface cel mai mult. Dar, trebuie să recunosc cu tristețe, nu toți cei care mor în lume sunt uciși de mine.

Unul dintre pumnale atârna lejer la centura regelui, cu mânerul din corn îndreptat înspre Yarvi. L-ar fi putut înșfăca. Dacă ar fi fost tatăl sau fratele său, ori chiar viteazul Keimdal, cel care murise încercând să-și apere regele, și-ar fi dorit să apuce cuțitul ăla și să-l implânte în burta lui Grom-gil-Gorm, pentru a-și îndeplini jurământul de răzbunare.

– Îți dorești fleacul ăsta? Gorm scoase cuțitul și i-l întinse lui Yarvi, ținându-l de lama strălucitoare. Atunci ia-l. Dar ar trebui să știi că Mama Război a suflat deasupra mea, în leagăn. S-a prezis că niciun om nu mă va putea omorî.

Cât de imens părea, pe fondul unui cer alb, cu părul fâlfâindu-i, cu zalele strălucind și cu zâmbetul plăcut pe fața-i bătută de vreme. Oare Yarvi jurase răzbunare împotriva acestui uriaș? El, o jumătate de om, cu o mână subțire și palidă? S-ar fi amuzat pe seama unei asemenea aroganțe dacă n-ar fi tremurat de frig și teamă.

– Ar trebui înfipt într-o țeapă pe plajă, cu mațele atârnându-i, pentru corbi, zise preoteasa lui Gorm, cu ochii ei albaștri fixați asupra lui Yarvi.

– Așa spui mereu, Mamă Scaer. Gorm își atârnă cuțitul la loc, la centură. Dar corbii nu-mi mulțumesc niciodată. Ăsta-i doar un băiețel. Este greu de crezut că oroarea asta a fost ideea lui. Mai aproape de adevăr decât credea el. Spre deosebire de onorabilul Rege Odem, eu n-am

nevoie să mă mândresc cu uciderea celor lipsiți de apărare.

– Dar cum rămâne cu dreptatea? Preoteasa privea încruntată la cadavrele înfășurate în lințolii, cu mușchii jucându-i pe sub pielea de pe capul ras. Oamenii de rând tânjesc după răzbunare.

Gorm își țuguie buzele și scoase un sunet asemănător cu trasul unui vânt.

– Masa oamenilor de rând trebuie să fie avidă. N-ai învățat nimic de la Regina de Aur a Gettlandului, înțeleapta și frumoasa Laithlin? De ce să ucizi ceea ce poți vinde? Puneți-i o zgardă în jurul gâtului și duceți-l alături de ceilalți.

Yarvi gemu când unul dintre bărbați îl târî după el, în timp ce altul îi strânse un inel din fier brut în jurul gâtului.

– Dacă te răzgândești în privința cuțitului, strigă Gorm după el, cu un zâmbet larg pe față, mă poți căuta. Rămâi cu bine, fostule fiu de bucătar.

– Așteaptă! Șuieră Yarvi, realizând ce urma să se întâmple, cu mintea căutând febrilă ceva de care să se agațe. Așteaptă!

– Ce? Întrebă Mama Scaer. Făceți-l să tacă!

O lovitură în stomac îi tăie respirația. Îl forțară să stea nemișcat peste o buturugă și, în timp ce unul din ei gâfâia ținându-l nemișcat, celălalt aduse bolțul, încins până devenise galben de la forjă, ținându-l cu un clește și încercând să-l

bage în clema zgărzii. Primul bărbat izbi bolțul cu un ciocan, forțându-l să între la locul lui, dar dădu greș, izbindu-l pieziș și împrăștiind fier topit pe gâtul lui Yarvi.

Nu mai îndurase niciodată o asemenea durere și urlă precum apa ce fierbe într-un ibric, plângând, văitându-se și zbătându-se pe buturugă, până când unul din ei îl apucă de cămașă și-l azvârli într-o baltă puturoasă, pentru ca fierul să se răcească, șuierând.

– Un fiu de bucătar mai puțin. Mama Scaer avea chipul alb ca laptele și neted ca marmura, în timp ce ochii îi erau albaștri precum cerul iarna, fără urmă de milă în ei. Un sclav în plus.

II. Vântul din sud

Ofertele cele mai ieftine

Yarvi stătea ghemuit în întunericul puturos, trecându-și degetele peste arsurile nevindecate de pe gât și peste cojile de pe scalpul ras grosolan, transpirând ziua și tremurând noaptea, ascultând vaietele, scâncetele și rugămințile fără rezultat rostite în zeci de limbi. Scoase de gâturile răgușite ale renegaților din jurul său. Iar ale sale erau cele mai zgomotoase.

La nivelul de deasupra erau cei mai valoroși, curați și bine hrăniți, aliniați pe stradă, cu zgărzi

de sclavi lustruite, acolo unde ar fi reprezentat o afacere profitabilă. În spatele magazinului erau cei mai puțin puternici, mai puțin dotați sau mai puțin prezentabili, legați de perete și bătuți până când zâmbeau la vreun cumpărător. Acolo, jos, în întuneric și-n mizerie, erau ținuți cei mai în vârstă, bolnavii, cei lipsiți de daruri și schilozii, lăsați să se bată pe resturi ca porcii.

Aici, în întinsa piață de sclavi din Vulsgard, capitala Vansterlandului, toată lumea avea un preț, iar banii nu erau risipiți aiurea pe cei care nu valorau nimic. Un simplu calcul de costuri și profit, fără loc pentru sentimente. Acolo puteai afla cât valorai cu adevărat, iar Yarvi descoperi ceea ce bănuise de mult timp.

Nu valora aproape nimic.

La început, mintea îi clocise numai planuri, stratageme și fantezii de răzbunare. Fusese bântuit de un milion de lucruri pe care le-ar fi abordat în mod diferit. Dar acum nu-l mai bântuia niciunul. Dacă ar zbiera că el este adevăratul rege al Gettlandului, cine ar crede-o? De-abia dacă el însuși mai credea asta. Și dacă ar găsi o modalitate de-a-i face să creadă? Treaba lor era să vândă oameni. I-ar stabili o răscumpărare, în mod sigur. Oare unchiul Odem s-ar bucura să-și recapete nepotul pierdut, pentru a-i purta din nou de grijă? Fără îndoială. O bucurie exprimată printr-un surâs liniștitor și calm ca zăpada proaspăt căzută.

Așa că Yarvi stătea ghemuit în acea mizerie insuportabilă, după ce-și dăduse seama că un om se putea obișnui cu orice, oricât de greu de crezut ar fi părut la început.

În cea de-a doua zi de-abia dacă mai lua în seamă putoarea.

În cea de-a treia zi se înghesuise recunoscător alături de ceilalți semeni bătuți de soartă, la căldură, pentru a se proteja de frigul nopții.

În cea de-a patra zi scormonea prin mizerie la fel de lacom ca oricare de acolo, atunci când li se aruncau lăturile ce le serveau drept hrană.

În cea de-a cincea noapte de-abia dacă își mai amintea chipurile celor pe care-i cunoștea cel mai bine. Mama sa și Mama Gundring deveniră figuri neclare, trădătorul de unchiu-său și tatăl său mort se transformară într-o singură figură, pe Hurik nu-l mai putu deosebi de Keimdal, figura lui Isriun deveni fantomatică.

Ce ciudat, cum un rege se poate transforma rapid într-un animal. Sau o jumătate de rege poate deveni o jumătate de animal. Poate că și cei pe care-i ridicăm nu ajung prea mult deasupra mocirlei.

Nu cu mult după răsărit, în cea de-a șaptea zi a lui petrecută în iadul acela făcut de om, în strigătele negustorului de vizavi îmbrăcat în armura luată de la un cadavru, care tocmai începea să provoace țipetele păsărilor de mare, Yarvi auzi o voce de afară:

– Căutăm oameni care pot să tragă la vâsle, spunea aceasta, pe un ton adânc și liniștit. Vocea unui om obișnuit să vorbească deschis și să se tocmească fără a se lăsa impresionat.

– Nouă perechi de mâini. O voce mai moale, mai discretă, urmă după prima. Evenimentele recente ne-au lăsat ceva găuri pe bănci.

– Desigur, prieteni! Vocea proprietarului magazinului – și al lui Yarvi, acum – alunecoasă și lipicioasă ca mierea caldă. Iată-l pe Namev din Shend, campion în ținutul său, capturat în bătălie! Vedeți cât de înalt este? Uitați-vă la umerii lui. V-ar putea trage nava singur. Nu veți mai întâlni un om mai înzestrat…

Un grohăit de porc dinspre primul client.

– Dacă am căuta calitate, ne-am duce în celălalt capăt al străzii.

– Nu ungi osia cu cel mai bun ulei, veni cea de-a doua voce.

Pași deasupra, praf împrăștiindu-se și umbre mișcându-se prin dungile de lumină strecurate printre scândurile de deasupra capului lui Yarvi. Sclavii din jurul său înțepeniră, ținându-și respirația pentru a putea asculta. Vocea proprietarului magazinului răzbătea înăbușită până la urechile lor, acum mai puțin mieroasă.

– Iată șase inglingi zdraveni. Vorbesc puțin Limba, dar înțeleg biciul suficient de bine. Bune alegeri pentru munca grea, la un preț excelent…

– Nu ungi osia nici cu picături de grăsime, zise a doua voce.

– Condu-ne în beci, la slănină, negustorule de sclavi, mârâi prima voce.

Balamalele umede scârțâiră când ușa din capătul scărilor fu deschisă, toți sclavii strângându-se într-o grămadă tremurândă la apariția luminii, cu Yarvi între ei. Sclavia era nouă pentru el, dar avea o lungă experiență atunci când trebuia să se ascundă. Cu multe blesteme și lovituri de băț, negustorul de sclavi îi strânse într-un șir ce tremura și se văita, cu lanțuri zăngănitoare.

– Ține-ți mâna aia ascunsă, șuieră el, iar Yarvi şi-o răsuci, trăgându-și mâneca zdrențăroasă peste ea. Să fie cumpărat era singura lui dorință, să fie ales și scos din iadul acela puturos, în spațiul deschis al Soarelui Mamă.

Cei doi clienți coborau cu grijă pe scări. Primul era chel și robust, cu un bici încolăcit la centura bătută cu ținte și cu un mod de-a privi pe sub sprâncenele stufoase care-ți sugera că nu era omul cu care să te pui. Al doilea era mult mai tânăr, înalt, slab, cu o barbă rară și cu buze subțiri, răsfrânte într-un surâs amar. Yarvi prinse sclipirea unei zgărzi la gât. El însuși un sclav, deci, deși, judecând după îmbrăcăminte, unul favorizat.

Negustorul de sclavi se înclină și făcu un gest cu

bățul înspre șirul de nefericiți.

– Ofertele mele cele mai ieftine.

Nu se deranjă să mai adauge vreun cuvânt în plus. Cuvintele plăcute ar fi sunat absurd în locul acela.

– Astea sunt niște rămășițe zdrențăroase, spuse sclavul, strâmbând din nas din cauza mirosului.

Însoțitorul său mai solid nu era deranjat. Îl prinse pe sclav cu un braț musculos, vorbindu-i încet în haleenă:

– Vrem vâslași, nu regi.

Era o limbă folosită în Sagenmark și printre insulari, dar Yarvi fusese instruit pentru a deveni preot, așa că știa majoritatea limbilor vorbite în jurul Mării Sfărâmate.

– Căpitanul nu-i prost, Trigg, zicea sclavul cel chipeș, pipăindu-și nervos zgarda. Dacă-și dă seama c-am păcălit-o?

– Vom spune că asta a fost cea mai bună ofertă. Trigg evaluă cu o privire calmă mulțimea mohorâtă. Apoi o să-i oferi o altă sticlă și va uita cu totul despre asta. Sau nu-ți trebuie argintul, Ankran?

– Știi că-mi trebuie.

Ankran dădu la o parte mâna lui Trigg, cu gura încă strâmbată de dezgust. De-abia deranjându-se să-i privească, îi scotea pe sclavi din șir. Ăsta… ăsta… ăsta… Mâna îi ezită deasupra lui Yarvi, începu să se miște…

– Pot vâsli, domnule.

Era cea mai mare minciună pe care o rostise până atunci Yarvi. Am fost ucenicul unui pescar.

Ankran alese nouă până la urmă. Printre ei era un orb din Throvenland, care fusese vândut de tatăl său pentru a nu fi nevoit să-și vândă vaca, un insular bătrân, cu spatele încovoiat și un vansterman care de-abia reușea să se oprească din tușit pentru a reuși să justifice banii dați pe el.

A, și Yarvi, regele de drept al Gettlandului.

Tocmeala pentru preț fusese necruțătoare, dar, în final, Trigg și Ankran reușiră să ajungă la o înțelegere cu negustorul de sclavi. Câteva piese din argint ajunseră în mâinile negustorului, o mică parte din ele se întoarseră în geanta căpitanului, dar mai multe fură îndesate în buzunarele cumpărătorilor și, astfel, realiză Yarvi, furate de la căpitanul lor.

După calculele sale, fusese vândut pentru un preț echivalent cu cel al unei oi, sau chiar mai puțin.

Dar nu se plânse deloc de preț.

O familie

Vântul din Sud se legăna lângă cheiuri, în port, deși vântul ce-o legăna nu arăta nicidecum ca o briză călduță.

Prin comparație cu navele rapide și zvelte ale

Gettlandului, era un monstru greoi, nu prea înaltă, dar foarte lată în partea de sus, cu lemnul prost întreținut, acoperit de mușchi și de scoici, având două catarge scurte și groase, două duzini de vâsle enorme pe fiecare parte și cabine joase, cu ferestre înguste, la prova grosolană și la pupă.

– Bun venit acasă, zise Trigg, împingându-l pe Yarvi printre două gărzi, în direcția pasarelei pentru urcarea pe navă.

O tânără cu pielea închisă la culoare stătea pe acoperișul cabinei de la pupă, legănându-și un picior în timp ce privea noii sclavi care urcau târșâindu-și picioarele.

– Ăștia-s cei mai buni pe care i-ai putut găsi? Întrebă ea cu o vagă urmă de accent, după care sări jos fără niciun efort. Și ea avea o zgardă de sclav, însă era confecționată din sârmă răsucită, iar lanțul ușor îi atârna cu lejeritate în jos, parțial răsucit în jurul brațului, de parcă ar fi fost o podoabă pe care ea alesese s-o poarte. O sclavă și mai favorizată decât Ankran, deci.

Îl verifică în gură pe vanstermanul care tușea, țâțâi, îl împunse pe shend în spatele-i cocoșat și-și umflă obrajii a dezgust.

– Căpitanul nu va fi prea mulțumit de scursurile astea.

– Și unde se află ilustrul nostru șef?

Ankran părea să știe deja răspunsul.

– Adormită.

– Beată?

Ea se gândi la asta, mişcându-şi gura de parcă ar fi făcut vreun calcul.

– Trează în niciun caz.

– Tu fă-ţi griji de direcţia în care navigăm, Sumael, mormăi Trigg, împingându-i din nou pe cei ce fuseseră aduşi odată cu Yarvi. Vâslaşii sunt treaba mea.

Sumael miji ochii şi îl privi pe Yarvi când acesta îşi târşâi picioarele pe lângă ea. Avea o cicatrice şi o gaură în buza de sus, în care avea înfipt un mic triunghi alb confecţionat dintr-un dinte, iar Yarvi se trezi că se întreabă din ce ţinut sudic o fi provenind şi cum de ajunsese ea acolo, dacă era mai în vârstă sau mai tânără decât el, căci era greu de spus din cauza părului ei tuns foarte scurt…

Ea întinse rapid mâna şi-l înşfăcă de încheietură, răsucindu-i-o cu palma în sus, astfel încât mâna îi ieşi din mânecă.

– Ăsta are o mână beteagă. Nicio batjocură, doar o afirmaţie, de parcă ar fi găsit o vacă bolnavă într-o cireadă. Are doar un deget la mâna asta. Yarvi încercă să-şi smulgă mâna din strânsoare, însă ea era mai puternică decât părea. Iar asta înseamnă că nu e bun de nimic.

– Negustor de sclavi nenorocit! Ankran îşi făcu loc cu coatele pentru a-l apuca pe Yarvi de încheietură, după care i-o răsuci pentru a se uita

la ea. Ai zis că poți vâsli.

Yarvi nu putu decât să ridice din umeri și să murmure:

– N-am zis că pot vâsli bine.

– Nu mai poți avea încredere în nimeni, zise Sumael, cu o sprânceană neagră ridicată. Cum va putea el vâsli doar cu o mână?

– Va trebui să se descurce, spuse Trigg, dând să urce la ea. Avem nouă locuri și nouă sclavi. Se apropie de Sumael și-i zise, în timp ce-și ținea nasul mic și strâmb la distanță de un deget de nasul ei ascuțit: Doar dacă nu vrei să ocupi tu un loc pe bănci.

Ea își linse gaura din buză și se dădu cu prudență înapoi.

– Mă duc să mă ocup de cursul de mers, se poate?

– Bună idee. Leagă-l pe schilod la vâsla lui Jaud.

Îl târâră pe Yarvi de-a lungul unei pasarele întinse pe deasupra punții, chiar prin mijloc, trecură de băncile așezate pe fiecare parte, unde la fiecare vâslă ședeau câte trei oameni, toți rași în cap, toți slabi, toți cu zgărzi la gât și toți privindu-l cu un amestec de milă, autocompătimire, plictiseală și dispreț.

Un bărbat era ghemuit, sprijinindu-se în genunchi și-n mâini, frecând scândurile punții, cu fața acoperită de lațe de păr încurcat și de barbă decolorată, într-o poziție atât de umilitoare

încât îi făcea chiar și pe cei mai amărâți vâslași să arate ca niște prinți. Una din gărzi îl lovi neglijent, așa cum ai lovi un câine vagabond, și-l trimise rostoglindu-se pe jos, trăgând după el un lanț de o lungime considerabilă. Nava nu părea aprovizionată așa cum trebuie, însă de lanțuri chiar nu ducea lipsă.

Îl trântiră pe Yarvi cu violență inutilă între alți doi sclavi, care nu păreau a fi o pereche prea primitoare. La capătul vâslei se afla un bărbat masiv din sud, cu o masă de mușchi acolo unde ar fi trebuit să aibă gâtul și cu capul lăsat pe spate pentru a putea vedea păsările marine cum se rotesc. Lângă lacătul cu care era prins lanțul vâslei se afla un bătrân trist, cu brațe puternice acoperite de păr des, cenușiu, cu obraji plini de vene sparte de la statul o viață întreagă sub cerul liber, care-și zgândărea bătăturile din palmele-i masive.

– Zei neîndurători, mormăi bătrânul, clătinând din cap când gărzile îl legară pe Yarvi în lanțuri de bancă, alături de el, avem un schilod la vâslă.

– Te-ai rugat să primești ajutor, nu-i așa? Zise sudicul, fără să privească în jur. Iată ajutorul.

– M-am rugat să primim un ajutor cu două mâini.

– Fii mulțumit pentru jumătate din ce te-ai rugat, zise Yarvi. Crede-mă, nu m-am rugat pentru nimic din ce-i aici.

Bărbatul masiv își mișcă ușor buzele, în timp ce-i aruncă lui Yarvi o privire piezișă.

– Când ai o greutate de ridicat, mai bine o ridici, decât să te plângi. Eu sunt Jaud. Partenerul tău de vâslă cel acru este Rulf.

– Eu mă numesc Yorv, zise Yarvi, începând deja să-și modifice povestea. *Să ai grijă de viața ta așa cum ai avea grijă de grânele proprii iarna,* ar fi zis Mama Gundring. Eram fiu de bucătar…

Cu o rotire a limbii îndelung exersată și cu o răsucire a capului, bătrânul scuipă dincolo de parapetul navei.

– Acum nu ești nimic și gata. Uită tot, cu excepția următoarei trageri. Asta îți va ușura oarecum sarcina.

Jaud își înăbuși un oftat.

– Nu-l lăsa pe Rulf să gonească tot râsul din tine. El e acru ca lămâile, dar ți-ai dori ca el să-ți apere spatele. Își dezumflă obrajii. Deși, trebuie să recunoaștem, din moment ce e legat în lanțuri lângă tine, asta n-o să se întâmple niciodată.

Yarvi scoase un chicotit trist, probabil primul de când fusese luat sclav. Probabil primul de când fusese numit rege. Însă el și-așa nu râdea prea des.

Ușa cabinei de la pupă se deschise larg și o femeie păși țanțoș în lumină, cu mâinile ridicate pompos și țipând:

– M-am trezit.

Era foarte înaltă, cu trăsăturile ascuțite ale unui șoim, cu o cicatrice palidă de-a lungul unui obraz negricios și cu părul strâns într-o coadă. Hainele îi erau un amestec țipător provenit din cele mai ciudate porturi din vreo douăsprezece ținuturi – o cămașă zdrențuită din mătase, care-i flutura la mâneci, o mantie de blană argintie, pe care o umfla briza mării, o mănușă fără degete pe o mână, pe când cealaltă îi era acoperită de inele și o centură în care erau bătute cristale, de care era prins mânerul unei săbii curbate, care atârna absurd de jos.

Îl lovi cu piciorul pe cel mai apropiat vâslaș pentru a-și putea propti cizma ascuțită pe banca pe care stătuse acesta și rânji către restul navei, sclipiri de aur întrezărindu-i-se printre dinți.

Imediat sclavii, gărzile și marinarii începură să aplaude. Singurii care nu aplaudau erau Sumael, care își împungea obrazul cu limba, cocoțată sus pe acoperișul cabinei de la pupă, cerșetorul care continua să frece pasarela de deasupra punții cu o piatră și Yarvi, fostul rege al Gettlandului.

– Târfă afurisită, scrâșni Rulf, deși continua să rânjească în timp ce aplauda.

– Mai bine-ai aplauda, murmură Jaud.

Yarvi își ridică mâinile.

– Sunt mai slab înzestrat pentru asta decât pentru vâslit.

– Micuților, micuților! Susură femeia, cu pumnul acoperit de inele lipit de piept, emoționată. Mă onorați prea mult. Nu vă lăsați opriți, totuși. Pentru cei care ni s-au alăturat de curând, eu sunt Ebdel Aric Shadikshirram, căpitanul și protectorul vostru. Poate ați auzit de mine, căci numele meu este faimos de-a lungul Mării Sfărâmate și dincolo de ea, până la zidurile Primului dintre Orașe și dincolo de el.

Faima ei nu ajunsese până la Yarvi, însă Mama Gundring spunea mereu că *oratorul înțelept învață mai întâi să fie tăcut.*

– V-aș putea răsfăța cu povești fascinante din trecutul meu zbuciumat, continuă ea, jucându-se cu un cercel confecționat din aur și pene, ce-i atârna mai jos de umeri. Cum am condus flota victorioasă a împărătesei în Bătălia de la Fulku, cum a fost pe când eram iubita favorită a Ducelui Mikedas însuși, deși am refuzat să-i devin soție, cum am zdrobit blocada la Inchim, cum am navigat prin cea mai fioroasă furtună de la Sfărâmarea Zeiței încoace, cum am vânat o balenă, și bla, bla, bla, dar pentru ce? Îl bătu cu afecțiune peste obraz pe cel mai apropiat sclav, destul de tare încât zgomotul să se facă auzit cu claritate. Într-un cuvânt, nava asta este casa voastră acum, iar pe această navă eu comand, iar voi sunteți jos de tot.

– Noi suntem măreți, veni cu ecou vocea lui

Trigg, măturând băncile cu privirea-i încruntată, iar voi sunteți jos de tot.

– Bune profituri pe ziua de azi, deși, din păcate, a fost nevoie să înlocuim câțiva din camarazii voștri. Nenumăratele catarame de la cizmele căpitanului clincăneau în timp ce ea pășea țanțoș printre bănci. Vă veți sătura cu toții de pâine și de vin deseară. Chiote de bucurie răzlețe se făcură auzite cu ocazia acestui spectacol de generozitate. Deși îmi aparțineți cu toții…

Trigg își drese glasul cu zgomot.

– … și celorlalți acționari de pe vajnicul nostru vas…

Trigg dădu aprobator din cap.

– … îmi place să cred că noi suntem cu toții o familie! Căpitanul cuprinse întreaga navă cu brațele deschise, cu mânecile enorme fluturând în vânt, ceea ce-o făcea să semene cu o pasăre marină uriașă și rară, pe cale să-și ia zborul. Eu, bunica cea indulgentă, Trigg și gărzile sale sunt unchii cei amabili, iar voi sunteți progeniturile cauzatoare de probleme. Uniți contra Mării Mamă cea lipsită de milă, care pentru marinari este întotdeauna cel mai neîndurător dușman! Copilași, voi sunteți norocoși, pentru că marile mele slăbiciuni au fost dintotdeauna compasiunea, dărnicia și bunătatea. Rulf aruncă o flegmă în semn de dezgust când auzi asta. Cei mai mulți dintre voi veți înțelege că e de bun-simț

să fiți niște odrasle ascultătoare, însă… probabil… și aici zâmbetul lui Shadikshirram se evaporă, lăsând în urmă o mască a durerii, există printre voi nemulțumiți care vor să meargă pe un drum diferit.

Trigg mârâi dezaprobator.

– Care să întoarcă spatele familiei care îi iubește. Care se gândesc să-și abandoneze frații și surorile. Care vor să părăsească frăția noastră loială într-un port sau altul. Căpitanul își plimbă vârful degetului peste conturul cicatricei subțiri de pe obraz și strânse din dinți. Sau chiar să ridice o mână trădătoare asupra celor care-i îngrijesc cu afecțiune.

Trigg scoase un șuierat îngrozit.

– Dacă vreun diavol o să vă trimită asemenea gânduri pe drum… Căpitanul se aplecă ușor deasupra punții. Gândiți-vă la ultimul om care a încercat asta. Se îndreptă de spate, trăgând cu sălbăticie de lanț și smulgându-l pe cerșetorul jegos care freca puntea, trântindu-l pe jos într-un amestec de membre, zdrențe și păr. Să nu lăsați niciodată această creatură nerecunoscătoare să se apropie de vreo lamă! Călcă peste el, așa trântit pe jos cum era. Nici măcar de un cuțit pentru masă, de vreo unghieră sau de vreun cârlig de pescuit! Se plimbă cu picioarele pe el, tocurile ascuțite înțepându-l în spate, neezitând niciun pas, în ciuda terenului

accidentat. El e un *nimic*, mă auziți?

– Târfă afurisită, murmură Rulf din nou, în timp ce ea sărea cu grație de pe ceafa cerșetorului.

Yarvi îl urmări pe curățătorul vrednic de milă cum se ridică în picioare, ștergându-se de sânge la gură și recuperându-și piatra pentru frecat, și cum se împletici fără a scoate un sunet înapoi la treaba lui. Doar ochii îi fură vizibili prin părul încâlcit pentru o fracțiune de secundă, fixați pe spatele căpitanului care se îndepărta, strălucitori ca stelele.

– Acum! Strigă Shadikshirram, cățărându-se fără efort pe scara către acoperișul cabinei de la pupă și oprindu-se pentru a-și flutura degetele pline de inele. Spre sud, către Thoriby, micuții mei! Profiturile așteaptă! Și, Ankran?

– Căpitane, zise Ankran, înclinându-se atât de mult încât aproape atinse puntea.

– Mai adu-mi niște vin, toate prostiile astea mi-au făcut sete.

– Ați auzit-o pe bunică! Răcni Trigg, descolăcindu-și biciul.

Urmară zornăituri și strigăte, șuierat de funii și scârțâit de scânduri, în timp ce puținii marinari liberi își împărțeau sarcinile, pregătind *Vântul din Sud* să părăsească golful din Vulsgard.

– Acum ce? Murmură Yarvi.

Rulf scoase un șuierat amar când auzi asemenea ignoranță.

– Acum? Jaud își scuipă în palme și-și strânse mâinile puternice în jurul mânerelor lustruite ale vâslelor. Vâslim.

Trageți

Destul de curând, Yarvi își dori să fi rămas în beciul negustorului de sclavi.

– Trageți.

Cizmele lui Trigg stabileau un ritm nemilos în timp ce străbăteau pasarela, cu biciul încolăcit în jurul pumnilor cărnoși, privirea măturându-i băncile pentru sclavii ce aveau nevoie de încurajarea sa și vocea bubuindu-i cu o regularitate nemiloasă.

– Trageți.

N-a fost nicio surpriză pentru Yarvi atunci când a realizat că e chiar mai greu să strângă mânerul vâslei cu mâna-i schiloadă decât să strângă mânerul scutului. Dar Trigg l-a făcut să-și aducă aminte de Maestrul Hunnan ca de o dădacă grijulie. Biciul era primul răspuns la orice întrebare, dar când din mâna lui Yarvi nu mai răsăriră alte degete ca urmare a biciuirii, nu mai rămase decât încheietura de la mâna schiloadă spre a fi lovită cu biciul.

– Trageți.

Cu fiecare tragere imposibilă de mânerul acelei vâsle oribile, spatele și umerii lui Yarvi deveneau

și mai dureroși. Deși căptușeala băncilor fusese tocită de ajunsese un fel de mătase moale, iar mânerele fuseseră tocite, aproape lustruite de vâslașii de dinainte, cu fiecare tragere șezutul îi era din ce în ce mai julit, iar în palme avea tot mai multe bășici. Cu fiecare tragere, tăieturile de la bici, rănile de la loviturile de cizmă și arsurile ce se vindecau foarte greu în jurul zgărzii din metal brut, combinate cu apa de mare și cu transpirația sărată, făceau usturimea să devină de nesuportat.

– Trageți.

Yarvi nu își imaginase niciodată că o asemenea suferință putea fi îndurată, însă ceea ce era cu atât mai uimitor era cum un bici strunit de mâini măiastre îi poate face pe oameni capabili de eforturi inumane. Destul de repede, pocnetul îndepărtat al biciului sau chiar târșâitul cizmelor lui Trigg, apropiindu-se sau plimbându-se pe pasarelă, îl făceau pe Yarvi să tresară, să scâncească și să tragă mai tare de vâslă, cu saliva picurându-i printre dinții încleștați.

– Băiatul ăsta nu va rezista, mârâia Rulf.

– Câte o tragere o dată, murmura Jaud cu blândețe, ale cărui trageri erau întotdeauna puternice, liniștite, regulate, de parcă era un om din lemn și fier. Respiră ușor. Respiră odată cu vâsla. Câte o tragere pe rând.

Iar ochiurile vâslelor zornăiau și lanțurile

zăngăneau, frânghiile șuierau și scândurile scârțâiau, sclavii de la vâsle gemeau, blestemau, se rugau sau păstrau o tăcere ursuză, în timp ce *Vântul din Sud* înainta și tot înainta.

– Câte o tragere o dată. Vocea calmă a lui Jaud era un alint în marea de suferință. Câte o tragere pe rând.

Yarvi nu putea spune cu siguranță ce tortură era mai rea – pișcătura biciului, pielea julită, arsura din mușchi, foamea, vremea, frigul sau jegul. Și totuși, nesfârșita frecare pe care cel ce șmotruia o făcea cu piatra de-a lungul și de-a latul punții din nou și din nou, părul lui slinos fluturându-i, spatele-i brăzdat de cicatrice întrezărindu-i-se printre zdrențe și buzele răsfrânte care lăsau să i se vadă dinții îi reaminteau lui Yarvi că putea fi și mai rău.

Întotdeauna putea fi și mai rău.

– Trageți.

Câteodată zeilor le era milă de starea nenorocită în care se afla Yarvi și trimiteau o boare de vânt favorabil. Atunci Shadikshirram își arăta zâmbetul aurit și, cu aerul unei mame care suferă de mult timp pentru că nu se poate abține de la a-și răsfăța odrasla nerecunoscătoare, ordona ca vâslele să fie retrase și ca velele greoaie din pânză, cu benzi din piele prinse pe margini să fie desfăcute, declamând public că îndurarea era cea mai mare slăbiciune a ei.

Cu un plâns plin de recunoștință, Yarvi se sprijinea de vâsla nemișcată a celor din spatele său și privea cum velele fâlfâiau și se umflau deasupra lui, inspirând duhoarea celor peste o sută de oameni transpirați, disperați și suferinzi.

– Când ne spălăm? Murmură Yarvi în timpul unei astfel de perioade de acalmie.

– Când Marea Mamă va prelua frâiele, mârâi Rulf.

Și asta se întâmpla destul de des. Valurile reci ca gheața care izbeau exteriorul navei îi atingeau, stropindu-i și udându-i până la piele, Marea Mamă spălând puntea și infiltrându-se pe sub suporturile pentru picioare, până când totul era acoperit de o crustă de sare.

– Trageți.

Fiecare grup de trei oameni era legat unul de celălalt cu lanțuri, care erau prinse cu un lacăt de băncile lor, și doar Trigg și căpitanul aveau cheile. În fiecare după-amiază sclavii de la vâsle își mâncau porțiile sărăcăcioase legați de bănci. În fiecare dimineață se așezau pe vine deasupra unei găleți jerpelite, legați de bănci. Dormeau legați de bănci, înveliți cu pături puturoase și cu blănuri fără păr, cu aerul încărcat de gemete, sforăituri, bombăneli și abur de la respirație. O dată pe săptămână stăteau legați de bănci, în timp ce capetele și bărbile le erau rase grosolan – o măsură contra păduchilor care nu-i deranja pe

micii pasageri absolut deloc.
Singura dată când Trigg a fost nevoit să scoată cheia și să desfacă unul din lacăte a fost când vanstermanul care tușea a fost găsit mort într-o dimineață friguroasă, scoțându-l dintre vâslașii palizi la față de pe aceeași bancă cu el și aruncându-l peste bord.

Singurul care avusese o reacție după moartea nefericitului a fost Ankran, care și-a mângâiat barba și a zis:

– Vom avea nevoie de un înlocuitor.

Pe moment, Yarvi s-a temut că cei care rămăseseră în viață vor fi nevoiți să lucreze și în locul celui ce murise. Apoi a sperat că vor avea ceva mai multă mâncare de împărțit. Apoi s-a simțit scârbit de modul în care ajunsese să gândească.

Dar nu atât de scârbit încât să nu ia rația vanstermanului dacă i-ar fi fost oferită.

– Trageți.

N-ar fi putut preciza cu exactitate în câte nopți căzuse complet doborât de oboseală, în câte dimineți se trezise scâncind înțepenit din cauza efortului din ziua precedentă, doar pentru a fi biciuit din nou, sau în câte zile în care singurul lucru la care se gândise fusese doar următoarea tragere a vâslei. Însă într-un târziu veni și ziua în care nu se mai cufundă direct într-un somn fără vise. Când mușchii începură să i se întărească,

când primele bășici i se sparseră și când biciul nu se mai abătu asupra lui la fel de des.

Vântul din Sud era ancorat într-un golf, legănându-se ușor. Ploaia cădea cu furie, așa că velele fuseseră coborâte și întinse deasupra punții, un cort foarte întins, zgomotos din cauza picăturilor de ploaie căzând pe pânză. Celor care știau să pescuiască le fuseseră date undițe, Rulf fiind unul dintre ei. Bărbatul se ghemuise în dreptul ochiurilor pentru vâsle, șoptindu-le blând peștilor.

– Pentru un om cu o singură mână, zise Jaud, cu lanțul zornăind, proptindu-și un picior imens de vâsla lor, ai vâslit cum trebuie astăzi.

– Îhâm. Rulf scuipă prin ochiul pentru vâslă și, la lumina dată de Tatăl Lună, un zâmbet deveni vizibil pe fața-i lată. Poate că deja am făcut din tine o jumătate de vâslaș.

Și, deși unul din ei se născuse la mulți kilometri depărtare, iar celălalt cu mulți ani înaintea lui, deși Yarvi putea citi aproape totul despre ei în ochii lor, deși să tragă de o vâslă pe o galeră cu sclavi nu era nicidecum cea mai arzătoare dorință a fiului Regelui Uthrik al Gettlandului, Yarvi se simți dintr-odată atât de mândru, încât aproape că-i dădură lacrimile, și asta pentru că între camarazii vâslași se formează o legătură puternică și neobișnuită.

Când ești înlănțuit alături de un om și îți împarți

cu el hrana și nefericirea, când împarți cu el loviturile supraveghetorului și capriciile Mării Mamă, când îți potrivești ritmul cu al lui atunci când trageți împreună de aceeași vâslă enormă, când vă înghesuiți unul în altul în nopțile înghețate sau când înfruntați frigul neîndurător singuri – atunci ajungi să cunoști cu adevărat un om. O săptămână înghesuit între Rulf și Jaud și Yarvi deja se întreba dacă avusese vreodată doi prieteni mai buni decât ei.

Deși asta putea spune mai multe despre viața lui de dinainte decât despre prietenii lui din prezent.

În ziua următoare *Vântul din Sud* intră în Thoriby.

Până când Sumael, privind încruntată din cabina de la pupă, nu manevră galera, dirijând-o și împingând-o prin șenalul cu ape agitate până la locul de andocare, Yarvi ar fi crezut cu greu că putea trăi într-o lume precum cea în care fusese rege. Și totuși, se afla aici. Acasă.

Familiarele case cenușii se înălțau etajate, înghesuite pe pantele abrupte, tot mai vechi și mai impunătoare pe măsură ce privirea cercetătoare a lui Yarvi se muta din ce în ce mai sus, până când, cocoțată pe stânca perforată de tunele, întunecată pe fondul unui cer de culoare deschisă, ajunse să zăbovească asupra citadelei în care crescuse. Putea vedea turnul cu șase laturi unde se aflau camerele Mamei Gundring, unde îi fuseseră predate lecțiile, unde-i

răspunsese la întrebările-test și unde își planificase un viitor strălucit ca preot. Putea vedea cupola din bronz a Sălii Zeilor cum strălucea în soare, cea sub care se logodise cu verișoara lui, Isriun, ținându-se unul pe celălalt de mână, legate una de alta, buzele ei atingându-i-le pe ale sale. Putea vedea dealul și mormintele strămoșilor săi, unde făcuse jurământul de răzbunare a morții tatălui său în fața zeilor și a poporului.

Oare Regele Odem stătea acum așezat comod în Jilțul Negru, iubit și ridicat în slăvi de cei care se bucurau că au în sfârșit un rege demn de admirație? Cu siguranță.

Oare Mama Gundring era acum preoteasa lui, șoptindu-i la ureche vorbe pline de înțelepciune? Mai mult ca sigur.

Oare un alt ucenic îi luase locul lui Yarvi, stând pe taburetul lui, dându-le de mâncare porumbeilor și aducând ceaiul fierbinte în fiecare dimineață? Cum să nu.

Oare Isriun vărsase lacrimi amare din cauza dispariției logodnicului ei schilod? Așa cum îl uitase cu ușurință pe fratele lui Yarvi, așa va putea uita încă o dată.

Probabil că mama lui era singura căreia îi era dor de el, iar asta din cauză că, în ciuda șireteniei sale, mâna de fier cu care ținea puterea își slăbise forța după dispariția fiului-marionetă ce fusese cocoțat pe tronul lui de jucărie.

Oare arseseră o corabie și înălțaseră un tumul gol în amintirea lui, așa cum arseseră în memoria unchiului Uthil, cel care se înecase? Se îndoia.

Își dădu seama că își strânsese mâna beteagă într-un pumn noduros și tremurător.

– Ce te preocupă? Îl întrebă Jaud.

– Asta era casa mea.

Rulf oftă.

– Ascultă sfatul cuiva care știe mai multe, fiule de bucătar. Trecutul trebuie îngropat, așa e cel mai bine.

– Am făcut un jurământ, zise Yarvi. Un jurământ de care nu mă pot depărta vâslind.

Rulf oftă din nou.

– Ascultă sfatul cuiva care știe mai multe, fiule de bucătar. Să nu faci niciodată un jurământ.

– Dar dacă l-ai făcut, zise Jaud. Atunci ce faci?

Yarvi privi încruntat înspre citadelă, strângând din dinți. Poate că zeii i-au trimis acest supliciu ca pe o formă de pedeapsă. Pentru că fusese prea încrezător, prea vanitos sau prea slab. Însă ei îl lăsaseră în viață. Îi dăduse șansa de a-și îndeplini jurământul. Să verse sângele unchiului trădător. Să recupereze Jilțul Negru.

Însă zeii nu vor aștepta la nesfârșit. Cu fiecare zi în plus, memoria tatălui său se va estompa, cu fiecare amiază trecută, puterea mamei lui va păli, cu fiecare amurg trecut, strânsoarea unchiului său asupra puterii va deveni mai puternică. Cu

fiecare apus de soare, șansele lui Yarvi se vor diminua din ce în ce mai mult.

Lipit de-o vâslă și înlănțuit de-o bancă, nu se va putea nici răzbuna, nici nu-și va putea recăpăta regatul, asta era clar.

Trebuia să scape de pe corabie.

Uneltele preotului

Tragere de vâslă după tragere de vâslă, dureri de spate, Thoriby, acasă, iar fosta viață a lui Yarvi rămase o amintire. Au împins *Vântul din Sud* înspre sud, cu toate că rareori vântul părea să vrea să-i ajute pe vâslași. Spre sud, de-a lungul coastelor zdrențuite ale Gettlandului, cu ale sale insulițe și golfuri, cu satele sale împrejmuite de ziduri, cu navele plutind pe valuri și cu fermele sale cu garduri de jur împrejur, sus pe dealurile pline de oi.

Și lupta lui Yarvi cu vâsla continuă, nemiloasă, cauzatoare de dureri ale tendoanelor și cu scrâșnete din dinți. Nu putea spune că învinsese. Nimeni nu învinsese. Dar poate că înfrângerile sale nu erau chiar definitive.

Sumael îi aduse foarte aproape de coastă când trecură de gura râului Helm și atunci oamenii de pe navă începură să se roage cu fervoare. Vâslașii aruncară priviri temătoare înapoi spre mare, atunci când observară un nor negru, spiralat, ce parcă sfâșia cerul. Nu puteau vedea turnurile

construite de elfi, acum în ruine, de pe insula sfărâmată de sub nor, însă toți știau că era acolo, amenințătoare.

– Strokom, murmură Yarvi, încercând să vadă și temându-se totodată de ce-ar fi putut zări.

În trecut oamenii aduseseră relicve de la acele ruine blestemate ale elfilor, dar, din cauza aroganței lor, se îmbolnăviseră și muriseră, astfel încât Consiliul Preoților interzisese oricui să mai meargă acolo.

– Tatăl Pace ne protejează, mormăi Rulf, în timp ce se închina, iar sclavii nu avură nevoie de niciun bici pentru a-și dubla eforturile și a lăsa în urmă acea umbră.

Yarvi nu realiză că, ironic, asta era singura rută pe care ar fi urmat-o ca să dea testul pentru a deveni preot. În acea călătorie Prințul Yarvi, înfășurat într-o pătură groasă, cu cărțile în mână, nu s-ar fi gândit deloc la suferința îndurată de sclavii de pe galeră. Acum, înlănțuit de bancă, făcuse din *Vântul din Sud* obiectul său de studiu. Un studiu care includea nava, oamenii de pe ea și modul în care s-ar fi putut folosi de ei pentru a se elibera.

Pentru că oamenii sunt cele mai bune unelte ale unui preot, spunea Mama Gundring mereu.

Ebdel Aric Shadikshirram, autointitulată negustor, iubită și căpitan de navă, își petrecea cea mai mare parte a timpului beată sau

odihnindu-se după beție. Câteodată i se puteau auzi sforăiturile prin ușa cabinei de la pupă, unde dormea ea, ținându-le companie vâslașilor care trăgeau din greu. Câteodată stătea în fața teugei într-o dispoziție melancolică, cu o mână în șold și cu cealaltă ținând o sticlă pe jumătate plină, gândindu-se încruntată la faptul că ar fi fost bine dacă vântul ar fi suflat mai cu putere. Iar câteodată se sprijinea de pasarela de deasupra punții, dându-le vâslașilor palme amicale pe spate și spunându-le bancuri, de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. Când trecea de șmotruitorul fără nume nu rata niciodată ocazia să-l lovească cu piciorul, să-l strângă un pic de gât sau să-i verse oala de noapte în cap; apoi trăgea o dușcă din sticla de vin și răcnea: *Înainte, să facem profit!*, iar vâslașii o aclamau, și cel care o aclama cel mai puternic putea chiar primi o gură din vinul căpitanului, pe când cel mai puțin entuziast putea simți șfichiul biciului în schimb.

Trigg era supraveghetorul, cel care se ocupa de lanțuri, cel care se ocupa de disciplina în rândul oamenilor, al doilea la comandă după căpitan și cel care avea cotă parte din profiturile afacerii. El coordona gărzile, care numărau vreo două duzini, cele care vegheau asupra sclavilor și care se asigurau că ritmul impus de căpitan trebuia menținut așa cum dorea ea. Era un bărbat brutal, dar avea simțul dreptății, chiar dacă

uneori mergea prea departe. Nu avea niciun favorit și nu făcea nicio excepție pentru nimeni. Toți erau biciuiți la fel.

Ankran se ocupa de aprovizionare și din partea lui nu exista niciun pic de dreptate. Dormea sub punte, printre provizii, și era singurul care părăsea nava în mod regulat. Sarcina sa era să cumpere provizii și haine, pe care le împărțea echipajului, asta după ce făcea zi de zi o groază de mici escrocherii – cumpăra mâncare pe jumătate stricată, micșorându-le oamenilor porțiile, și cumpăra haine purtate, acum devenite aproape niște zdrențe –, împărțind după aceea profiturile cu Trigg.

De câte ori trecea pe lângă Rulf, acesta din urmă scuipa cu adânc dezgust:

– Ce nevoie are hoțul ăsta ticălos de bani?

– Unii oameni pur și simplu iubesc banii, spunea Jaud cu blândețe.

– Chiar și sclavii?

– Sclavii au aceleași pofte ca toată lumea. Șansa este cea care le satisface poftele.

– Mi se pare corect, spunea și Rulf, privind cu tristețe în sus, la Sumael.

Navigatorul își petrecea cea mai mare parte a timpului sus pe acoperișurile cabinelor, cercetând hărțile și instrumentele de navigație, urmărind încruntată mișcările soarelui și ale stelelor și făcând calcule pe degete, ori indicând

stânci, mișcări ale mării, un nor sau un curent de apă, și avertizându-i după aceea pe ceilalți. Atunci când *Vântul din Sud* naviga pe mare, Sumael putea umbla pe unde dorea, însă când nava era acostată în vreun port, primul lucru pe care-l făcea căpitanul era să-i lege lanțul subțirel și lung de un inel de fier din peretele cabinei de la pupă. Un sclav cu abilitățile ei valora probabil mai mult decât întreaga lor încărcătură.

Câteodată se plimba printre vâslași, pășind neatentă peste oameni, vâsle sau bănci, pentru a repara ceva sau pentru a se apleca peste parapetul navei ca să cerceteze adâncimea cu un fir cu plumb. Singura dată când Yarvi o vedea zâmbind era când se cățăra în vârful unui catarg și vântul îi sufla prin părul scurt, la fel de fericită acolo pe cât ar fi fost Yarvi în fața focului din camera Mamei Gundring, cercetând coasta printr-un tub din alamă strălucitoare.

Deja pământurile acelea aparțineau Throvenlandului, cu falezele-i cenușii asaltate de valuri nemiloase, cu plajele-i cenușii unde marea mânca din prundiș și cu orașele-i cenușii în care lăncieri cu zale cenușii priveau încruntați de pe fortificații la navele care treceau.

– Casa mea se afla nu departe de aici, zise Rulf, în timp ce punea vâslele deoparte într-o dimineață mohorâtă, când o ploaie măruntă îi uda pe toți până la piele. La două zile de mers în

interiorul continentului. Dețineam o fermă prosperă, cu un coș din piatră, și aveam o soție care îmi dăruise doi fii de nădejde.

– Cum ai sfârșit aici? Întrebă Yarvi, jucându-se absent cu legătura de la încheietura mâinii stângi.

– Am fost un luptător. Arcaș, marinar, săbier și jefuitor în timpul lunilor de vară. Rulf își scărpină falca puternică, acoperită deja de o miriște cenușie, pentru că barba îi creștea la doar o oră după ce îi fusese rasă. Am muncit douăsprezece sezoane sub comanda unui căpitan pe nume Halstam, un tip foarte calm. Devenisem timonierul lui și, împreună cu Hopki Degete-sugrumătoare, cu Jenner cel Albastru și cu alți oameni pricepuți, ne bucuram de un oarecare succes după ce prăduiam, îndeajuns de mare încât să fi putut sta liniștit în fața focului și să beau bere toată iarna.

– Berea n-a fost niciodată preferata mea, dar pare o viață fericită, zise Jaud, privind în depărtare. Spre propriul lui trecut fericit, probabil.

– A trebuit ca zeii să râdă de un om fericit. Rulf hârâi profund din gât și scuipă cu obidă peste bordul navei. Într-o iarnă, probabil cu ghinion pentru iubitorii de băutură, Halstam a căzut de pe cal și a murit, iar nava a trecut în stăpânirea fiului său mai mare, tânărul Halstam, care era

cu totul alt fel de om, foarte mândru, tot timpul furios și nu prea înțelept.

– Câteodată fiul nu seamănă deloc cu tatăl, murmură Yarvi.

– Deși judecata îmi spunea că nu procedez bine, am acceptat să-i fiu timonier și lui și, la nicio săptămână după ce ieșisem din port, ignorându-mi sfatul, a încercat să atace o navă comercială mult prea bine înarmată și păzită. Hopki, Jenner și aproape toți ceilalți au trecut prin Ultima Poartă în acea zi. Eu m-am numărat printre cei câțiva care au fost luați prizonieri și vânduți ca sclavi. Asta se întâmpla acum două veri și de atunci tot trag la vâslă pentru Trigg.

– Un sfârșit trist, zise Yarvi.

– Multe povești fericite se sfârșesc așa, comentă Jaud.

Rulf ridică din umeri.

– Nu mă pot plânge. În atacurile noastre cred că am răpit mai mult de zece inglingi, pe care i-am vândut ca sclavi și de pe urma căror am profitat din plin. Bătrânul hoț își frecă palma aspră de lemnul vâslei. Se spune că ceea ce semeni aia aduni, și asta mi s-a întâmplat și mie.

– N-ai evada dacă ai putea? Murmură Yarvi, privindu-l pe Trigg pentru a fi sigur că nu puteau fi auziți.

Jaud pufni.

– Există o fântână în satul în care trăiam, o

fântână cu cea mai dulce apă din lume. Închise ochii și se linse pe buze, de parcă ar fi putut gusta apa. Aș da orice să mai pot bea apă din fântâna aia. Își luă palma de pe vâslă. Dar nu pot face nimic. Și uitați-vă la cel care a încercat să scape. Și făcu un gest cu capul înspre șmotruitor, cu piatra de frecat în mână, frecând, frecând, frecând într-una puntea, cu lanțul zornăind, în timp ce se târa de colo-colo pe genunchii zdreliți.

– Care-i povestea lui? Întrebă Yarvi.

– Nu-i știu numele. Cu toții îl numim Nimic. Când am fost adus pe *Vântul din Sud* el trăgea la vâslă. Într-o noapte, pe lângă coastele Gettlandului, a încercat să fugă. A reușit cumva să scape din lanț și să fure un cuțit. A omorât trei paznici și i-a tăiat unui al patrulea tendonul de la genunchi, lăsându-l șchiop, apoi i-a făcut căpitanului cicatricea aia de pe obraz, înainte ca ea și Trigg să-l oprească.

Yarvi clipi, uitându-se la șmotruitorul ce se târa de colo-colo.

– Și toate astea cu un cuțit?

– Și nu era nici măcar unul mare. Trigg a vrut să-l spânzure de catarg, însă Shadikshirram a ales să-l lase în viață, pentru a servi ca exemplu pentru noi, ceilalți.

– Îndurarea a fost slăbiciunea ei dintotdeauna, zise Rulf și scoase un râs sec, lipsit de veselie.

– Și-a cusut rana, zise Jaud, l-a legat cu lanțul

ăla enorm, a angajat mai multe gărzi și le-a spus să nu-l mai lase niciodată să mai pună mâna pe un cuțit, iar de atunci el freacă puntea și nu-l mai auzim scoțând niciun cuvânt.

– Și tu? Întrebă Yarvi.

Jaud rânji.

– O să vorbesc atunci când o să am ceva de zis.

– Nu, vreau să zic, care-i povestea ta?

– Am fost brutar. Funiile scârțâiră când se ridică ancora, iar Jaud oftă, frecându-și palmele de mânerul vâslei, pe care tot el îl lustruise, făcându-l să lucească. Acum povestea mea e că trag de vâsla asta.

Prostul lovește

Jaud trăgea de vâslă, la fel ca și Yarvi, ale cărui bătături se întăriseră până și pe mâna-i beteagă, a cărui față se asprise de la vreme și al cărui corp devenise suplu și dur precum biciul lui Trigg. Înconjurară Punctul lui Bail în timpul unei vijelii care-i udase până la piele, abia putând să vadă fortăreața impunătoare de acolo din cauza ploii, apoi schimbară direcția spre est, spre ape mai liniștite, aglomerate din cauza navelor de toate formele și toate națiile, în timp ce Yarvi se agita la vâslă, dornic să vadă Skekenhouse.

Bineînțeles că prima dată zări ruinele elfilor. Zidurile gigantice, drepte și perfect netede la

bază, neatacate niciun pic de furia Mării Mamă, erau zdrențuite și distruse mai sus, cu metalul răsucit vizibil printre crăpături, la fel ca osul fracturat printr-o rană, având deja parapeți din zidărie în partea de sus, cu steagurile Marelui Rege fluturând mândre.

Turnul Consiliului Preoților se înălța deasupra tuturor. Deasupra tuturor clădirilor din jurul Mării Sfărâmate, făcând abstracție de ruinele din Strokom sau Lanangad, unde niciun om nu îndrăznise să pășească. Pentru că trei sferturi din înălțimea lui amețitoare fuseseră construite de elfi: stâlpi din piatră fără îmbinări, pătrate perfecte, drepte, cu ferestre enorme, acoperite încă de geamuri negre, făcute tot de elfi.

La o înălțime de cinci ori mai mare decât cel mai înalt turn din citadela din Thoriby, piatra fusese tăiată, topită și se solidificase în formă de lacrimi gigantice, atunci când avusese loc Distrugerea Zeiței. De acolo în sus, nenumăratele generații de preoți adăugaseră haotic scânduri și țiglă – turnulețe, platforme, acoperișuri abrupte, balcoane înțesate de coșuri de fum și de sfori și lanțuri care atârnau, peste care timpul trecuse și lăsase urme, operă de mântuială ce pălea în fața perfecțiunii absolute de dedesubt.

Pete gri se mișcau pe cea mai înaltă cupolă. Porumbei, probabil, la fel ca aceia de care avusese el grijă. Și ca acela care îl trimisese pe tatăl său la moarte. Aducând mesaje de la

numeroșii preoți răspândiți în jurul Mării Sfărâmate. Oare ar putea vedea chiar și ciudatul șoim cu aripi din bronz ce transmitea dorințele Marelui Rege?

În acel turn străvechi ar fi dat Yarvi testul. Aici ar fi putut săruta obrazul Bunicii Wexen după ce l-ar fi trecut. Aici s-ar fi sfârșit viața de prinț a lui Yarvi și ar fi început cea de preot, iar cea de sclav amărât n-ar mai fi venit niciodată.

– Retrageți vâslele! Strigă Sumael.

– Retrageți vâslele! Urlă Trigg, pentru a fi sigur că toată lumea știe că el fusese cel care dăduse ordinul.

– Vâslele retrase, vâslele puse la loc, mormăi Rulf. Ți-ai putea imagina că s-ar putea hotărî dracului odată.

– Skekenhouse. Yarvi își scărpină juliturile de la încheietură, în timp ce *Vântul din Sud* acostă la chei, iar Sumael se aplecă de pe cabina de la pupă și strigă la docheri să fie cu băgare de seamă. Centrul lumii.

Jaud pufni.

– Prin comparație cu marile orașe ale Cataliei, ăsta-i un grajd.

– Nu ne aflăm în Catalia.

– Nu. Bărbatul masiv scoase un oftat adânc. Din păcate.

Docurile duhneau a putreziciune și a descompunere, o duhoare cu o putere

impresionantă, ce o acoperea chiar și pe a lui Yarvi și a celorlalți sclavi de la vâsle. Multe dintre cheiuri erau goale. Ferestrele clădirilor dărăpănate din spate erau niște hăuri negre și goale. Pe chei era o grămadă de grâu putrezit, care deja încolțise. Gărzi îmbrăcate în costumele peticite ale Marelui Rege leneveau și jucau zaruri. Cerșetorii trândăveau la umbră. O fi fost el un oraș mai mare, însă nu avea niciun pic din vigoarea orașului Thoriby și nimic din agitația sau din clădirile nou-construite ale acestuia.

Or fi fost ruinele lăsate de elfi în urmă uimitoare, însă ce adăugaseră oamenii Skekenhouse-ului era dezamăgitor. Yarvi scuipă cu precizie în apă.

– Drăguț. Rulf dădu din cap aprobator. Stilul de-a vâsli nu ți s-a îmbunătățit cine știe ce, însă ai făcut progrese acolo unde contează.

– Trebuie să vă descurcați fără mine, micuților! Shadikshirram ieși țanțoșă din cabină, îmbrăcată cu hainele de gală, purtând încă un inel sau două în plus pe degete. Sunt așteptată la Turnul Consiliului Preoților!

– Banii noștri sunt așteptați, mormăi Trigg. Cât ne va costa licența anul ăsta?

– Cred că un pic mai mult decât anul trecut. Shadikshirram își linse încheietura unui deget, încercând să facă loc pentru încă o bijuterie cu aspect țipător. Taxele impuse de Marele Rege urmează o curbă ascendentă, în general.

– Mai bine ne-am arunca banii Mării Mamă decât să-i dăm șacalilor de preoți.

– Eu te-aș arunca pe tine în Marea Mamă, dacă n-aș ști că ea te-ar azvârli înapoi. Shadikshirram își ridică mâna acoperită de bijuterii pentru a şi-o admira. Cu licență putem face comerț oriunde în jurul Mării Sfărâmate. Fără licență – pfff.

Scutură mâna de parcă tot profitul s-ar fi scurs în vânt, printre degete.

– Marele Rege este invidios pe propriile-i venituri, murmură Jaud.

– Bineînțeles că e invidios, zise Rulf, privindu-și căpitanul care încerca să-l lovească leneș pe Nimic, apoi cum se îndepărta fără grabă pe pasarela ce se balansa, cu Ankran precipitându-se după ea, legat cu un lanț scurt. Veniturile sale l-au făcut Mare. Fără de ele ar fi un om obișnuit, ca noi ceilalți.

– Iar oamenii importanți au nevoie de dușmani cu greutate, zise Jaud, căci războaiele sunt un hobby al dracului de scump.

– Să construiești temple e aproape la fel de scump. Rulf făcu un gest cu capul înspre scheletul unei clădiri imense, care se ițea dintre acoperișurile aflate cel mai aproape de ei, înconjurată de o rețea atât de complicată de schele șubrede, de macarale și de platforme, încât Yarvi nici măcar nu-i putea ghici forma.

– Acela e templul Marelui Rege?

– Ridicat pentru preamărirea noului zeu la care se închină. Rulf încercă să scuipe pe lacătul ce le ținea lanțurile legate, nimerind însă pe scânduri. Un monument al propriei vanități. Se lucrează deja de patru ani și încă nu-i gata nici pe jumătate.

– Câteodată mă gândesc că nu există zei cu adevărat, gândi Jaud cu voce tare, trecându-și vârful unui deget peste buzele strânse. Apoi mă întreb cine-mi face viața un iad.

– Un zeu din vechime, zise Yarvi. Nu unul nou.

– Ce vrei să zici? Întrebă Rulf.

– Înainte ca elfii să-și îndrepte lupta împotriva Ei, exista o singură Zeiță. Însă, în mândria lor, au folosit un tip de magie atât de puternic, încât au spart Ultima Poartă, s-au autodistrus și au sfărâmat Zeița Supremă în bucăți. Yarvi arătă înspre șantierul clădirii imense. O parte din cei din sud cred că Zeița Supremă nu putea fi cu adevărat înfrântă. Ei sunt convinși că zeii mai mici sunt de fapt doar aspecte ale Zeiței Supreme. Se pare că Marele Rege Suprem a realizat ce avantaje are teologia lor. Cel puțin, Bunica Wexen i-a văzut avantajele. Se gândi puțin. Ori poate că a căutat să obțină vreun profit pentru a intra în grațiile Reginei Sudului, închinându-se la aceeași zeiță. Își aminti lucirea lacomă din privirile ei, atunci când el îngenunchease în fața ei. Sau poate că ea crede

că cei care îngenunchează în fața unui zeu unic vor îngenunchea mai ușor și în fața unui Mare Rege.

Rulf scuipă din nou.

– Ultimul Mare Rege Suprem a fost destul de rău, însă s-a făcut remarcat ca primul dintre frați. Cel actual este din ce în ce mai preocupat de putere pe măsură ce înaintează în vârstă. El și cu preoteasa lui nenorocită nu se vor mulțumi până când nu se vor înălța deasupra Zeiței Supreme, iar lumea întreagă le va cădea la picioare, gata să le lângă tălpile.

– Cine o venerează pe Zeița Supremă nu-și poate alege singur calea: aceasta îi este aleasă de o entitate supremă, zise Yarvi. Nu se poate opune cererilor, însă trebuie să execute ordinele. Trase de lanțul cu care era legat și se uită încruntat la el. Zeița Supremă face un lanț prin toată lumea, de la Marele Rege la suveranii mai mici și chiar până la noi, ceilalți, fiecare legătură așezată într-o poziție bine stabilită. În felul acesta, toți sunt sclavi.

Jaud îl privea încruntat, dintr-o parte.

– Gândești cu profunzime, Yorv.

Yarvi ridică din umeri și-și lăsă lanțul să cadă.

– Gânditul ăsta mă ajută prea puțin atunci când vine vorba de vâslit.

– Și cum e posibil ca o singură zeiță să facă toată lumea să funcționeze? Rulf își ridică mâinile

desfăcute, ca pentru a cuprinde între ele orașul decăzut și pe toți locuitorii lui. Cum poate exista o singură zeiță pentru vite și pentru pești, pentru mare și pentru cer, pentru război și pentru pace în același timp? E un nonsens.

– Poate că Zeița Supremă e ca mine. Sumael se întinse pe acoperișul cabinei, sprijinindu-se în cot, cu capul proptit pe un umăr osos și cu un picior atârnându-i peste marginea acoperișului.

– Leneșă? Mormăi Jaud.

Ea rânji la el.

– Ea alege traseul, dar are o groază de mici zei înlănțuiți care vâslesc.

– Scuzați-mă, înălțimea voastră, zise Yarvi, dar de aici, de unde stau eu, pare că și tu porți un lanț legat la gât.

– Pentru moment, spuse ea, înfășurându-și în jurul gâtului o parte din lanțul cu care era legată, de parcă era o eșarfă.

– O singură Zeiță, pufni Rulf din nou, clătinând încă din cap în direcția templului din care se construise doar un sfert.

– Mai bine una decât niciuna, mormăi Trigg, trecând pe lângă ei.

Sclavii de la vâsle amuțiră când auziră asta, pentru că toți știau că următoarea călătorie îi va purta pe lângă teritoriul shendilor, cei care nu le arătau nicio îndurare celor ce nu erau de-ai lor, care nu se închinau niciunui zeu și care nu

îngenuncheau în fața niciunui rege, oricât de mare s-ar fi crezut.

Totuși, pericolele mari aduc profituri mari, își informase Shadikshirram echipajul când se întorsese la bord, ținând la vedere licența inscripționată cu rune și cu ochii lucindu-i de triumf, încât cine ar fi văzut-o ar fi putut crede că i-o înmânase Marele Rege în persoană.

– Hârtia aia n-o să ne apere de shendi, mormăi cineva de pe o bancă aflată mai în spate. Ăia își jupoaie prizonierii și-și mănâncă propriii morți.

Yarvi pufni. Studiase toate limbile și obiceiurile popoarelor din jurul Mării Sfărâmate. *Ignoranța alimentează frica*, îi spunea câteodată Mama Gundring. *Cunoașterea este moartea ignoranței.* Atunci când înveți despre o rasă de oameni ajungi să afli că și ei sunt oameni ca toți ceilalți.

– Shendii nu-i iubesc pe străini, din moment ce-i răpim mereu pentru a-i face sclavi. Nu sunt cu nimic mai sălbatici decât oricare dintre noi.

– La fel de rău ca ăsta? Murmură Jaud, privindu-l pe Trigg cum își desfăcea biciul.

Vâsliră înspre est în după-amiaza aceea, cu o licență nouă și cu o încărcătură nouă, deși aveau aceleași lanțuri vechi, în timp ce Turnul Consiliului Preoților se micșora în depărtare, în urma navei lor. La apus se opriră într-un golfuleț adăpostit, cu Soarele Mamă aruncând sclipiri de aur în apă în timp ce se cufunda la capătul lumii,

trimițând culori ciudate printre nori.

– Nu-mi place cum arată cerul în partea aia! Sumael se cățărase pe unul din catarge și, cu picioarele înfășurate în jurul vergii, privea încruntată spre orizont. Ar trebui să rămânem mâine aici!

Shadikshirram flutură din mână ca pentru a goni o muscă, ignorându-i avertismentul.

– Furtunile din iazul ăsta micuț nu reprezintă niciun pericol, iar eu oricum sunt foarte norocoasă când vine vorba de vreme. Mergem înainte. Apoi aruncă o sticlă goală în mare și-i făcu semn lui Ankran să-i mai aducă încă una, ignorând-o pe Sumael și lăsând-o să clatine din cap înspre ceruri.

În timp ce *Vântul din Sud* se legăna ușor, iar paznicii și marinarii se strânseseră laolaltă în jurul coșului pentru jar de la teugă ca să joace zaruri pentru nimicuri, unul din sclavi începu să fredoneze un cântec obscen cu o voce subțire și răgușită. La un moment dat uită versurile și improviză cu sunete lipsite de sens, iar la final toți ajunseră să râdă obosiți și să bată cu pumnii în vâsle în semn de aprobare.

Un altul începu să fredoneze cântecul lui Bail Constructorul cu o voce de bas emoționantă, cel care de fapt nu construise nimic, ci doar adunase cadavre grămadă, și care se autointitulase primul Mare Rege prin puterea focului, a sabiei

și a vorbelor grele la adresa tuturor. Totuși, tiranii au o imagine mai bună atunci când te gândești la ei la trecut și în curând alte voci i se alăturară. În cele din urmă Bail trecu prin Ultima Poartă, așa cum fac toți eroii, iar cântecul se sfârși, așa cum fac toate cântecele, în timp ce interpretul fu răsplătit cu un rând de bătăi ale propriilor pumni în lemn.

– Cine mai știe o melodie? Întrebă cineva.

Și spre uimirea tuturor, inclusiv a lui, Yarvi se dovedi că știa una. Era cea pe care mama sa i-o cânta noaptea, când era mic și se temea de întuneric. Habar n-avea de ce tocmai acum îi revenise în minte, însă vocea îi răsună, înaltă și clară, departe de nava împuțită, către locurile pe care acești oameni le uitaseră de mult. Jaud clipea, Rulf privea cu ochii larg deschiși, iar lui Yarvi i se părea că, înlănțuit și neajutorat în gaura aia împuțită, nu mai cântase niciodată atât de bine.

După ce termină se lăsă tăcerea, căci nu se mai auzeau decât scârțâitul ușor al navei în apa ce clipocea, vântul printre vele și pescărușii în depărtare.

– Mai cântă unul, ceru cineva.

Iar Yarvi le mai oferi unul, și încă unul, și încă unul. Le fredonă cântece de dragoste pierdută și de dragoste regăsită, de acte eroice sau de lașitate. Despre Lay, fiul lui Froki, cel cu sânge

rece, care dormise chiar și în timpul unei bătălii, și despre Ashenleer, cel cu privirea atât de ageră, încât putea număra fiecare fir de nisip de pe plajă. Cântă despre Horald, Călătorul în Depărtări, cel care îl întrecuse pe Regele Daibei cel cu pielea neagră într-o cursă și care în final navigase atât de departe, încât căzuse dincolo de marginea lumii. Și mai cântă și despre Angulf Copită-despicată, Ciocanul Vanstermanilor, fără să spună însă că fusese bunicul lui.

De fiecare dată când termina, i se cerea încă un cântec, până când semiluna Tatălui Lună se arătă deasupra dealurilor, iar stelele începură să se ivească prin țesătura cerului, în timp ce ultimul vers din povestea lui Bereg, cel care murise căutând Consiliul Preoților pentru a apăra lumea de magie, se pierdea în văzduh.

– Ca o mică pasăre cu o singură aripă. Când Yarvi se întoarse o văzu pe Shadikshirram privindu-l de sus, aranjându-și acele din păru-i încâlcit. Drăguță voce, nu-i așa, Trigg?

Supraveghetorul trase aer în piept, se șterse la ochi cu dosul palmei și zise cu o voce încărcată de emoție:

– N-am mai auzit niciodată ceva asemănător.

Înțeleptul așteaptă momentul potrivit, obișnuia Mama Gundring să spună, *dar nu-l lasă niciodată să treacă.* Așa că Yarvi se înclină și-i vorbi lui Shadikshirram în limba ei. N-o cunoștea

prea bine, însă un preot priceput poate face oricui un compliment.

– Sunt onorat să cânt pentru cineva atât de vestit, rosti el suav, gândindu-se să-i pună rădăcină de limbă-neagră în vin.

Ea îl privi cu ochi mijiți.

– Nu-i așa că ești plin de surprize? Apoi îi aruncă lui sticla aproape goală și se îndepărtă, fredonând atât de fals încât Yarvi putea doar ghici că e vorba despre Lay, fiul lui Froki.

Dacă i s-ar fi servit la masa tatălui său vinul acela, l-ar fi scuipat în fața vreunui sclav, însă acum i se părea cel mai bun pe care îl băuse vreodată, cu gust fructos și aromă de libertate. Era o adevărată provocare să împartă stropul pe care îl primise, însă imaginea imensului zâmbet de pe fața lui Rulf după ce înghițise partea lui merita toți banii.

În timp ce se pregăteau de somn, Yarvi își dădu seama că ceilalți sclavi se uitau la el în moduri diferite. Sau poate era din cauză că ei chiar se uitau la el. Chiar și Sumael îl privea cu o încruntătură gânditoare de la postul din afara cabinei căpitanului, de parcă el era acum un calcul pe care nu știa cum să-l facă.

– De ce se uită toți la mine? Murmură el către Jaud.

– E un lucru rar să audă ceva plăcut. Tu ai făcut-o pentru ei.

Yarvi zâmbi în timp ce-și trăgea blănurile urât mirositoare până la gât. El nu i-ar fi atacat pe paznici cu un cuțit de bucătărie, însă probabil că zeii îi dăruiseră arme mai potrivite. Probabil că timpul i se scurgea printre degete. La urma urmei, nu era dotat cu tot ce trebuia. Însă trebuia să fie răbdător. La fel de răbdător ca iarna.

Odată, după ce tatăl său îl lovise la mânie, mama lui îl găsise pe Yarvi plângând. *Prostul lovește*, îi spusese. *Înțeleptul zâmbește, observă și învață.*

Apoi lovește.

Sălbatici

Pe când era doar un băiețel, Yarvi primise o corabie făcută din plută. Fratele lui i-o luase și i-o aruncase în mare, iar Yarvi stătuse pe marginea stâncilor de deasupra apei și se uitase cum valurile o săltau, o răsuceau și se jucau cu ea, până când dispăruse.

Acum Marea Mamă făcea din *Vântul din Sud* o corabie de jucărie.

Lui Yarvi i se ridicase stomacul până-n gâtul care-l ustura, în timp ce urcau pe vârful unui munte de apă, care îi aspira practic, plonjând în hăul de spumă albă de la baza lui, legănându-se și fiind iarăși înghițiți de apă, mai adânc, din ce în ce mai adânc, până când erau înconjurați din

toate părțile de marea ce se înălța ca niște turnuri în jurul lor, Yarvi fiind convins că vor fi înghițiți cu toții de adâncimile de necuprins de mintea umană.

Rulf încetase să mai spună că trecuse prin pericole și mai mari. Nu că Yarvi l-ar fi putut auzi. Era greu de distins care era zgomotul făcut de tunetul furtunii și care era cel al urletului valurilor, cel scos de gemetele cocii torturate a navei, al frânghiilor suprasolicitate ori al oamenilor îngroziți.

Jaud încetase să mai spună că i se pare că cerul se înseninează. Devenise greu de zis unde înceta marea ce-i biciuia pe oameni și unde începea ploaia, care-i biciuia și ea la rândul ei, căci totul devenise o furie clocotitoare, prin care Yarvi de-abia mai putea zări cel mai apropiat catarg, până când întunericul furtunii fu luminat de un fulger ce surprinse nava și echipajul înfricoșat într-o combinație de strălucire și de întuneric.

Fața lui Jaud era toată un rânjet încremenit, cu pielea întinsă la maximum și mușchii încordați, în timp ce se lupta cu vâsla. Ochii lui Rulf erau holbați, în timp ce depunea tot efortul de care era în stare pentru a trage de vâslă. Sumael era agățată de inelul de care fusese înlănțuită atunci când acostaseră, urlând ceva ce nimeni nu putea auzi prin vântul care urla la rândul lui.

Shadikshirram nu asculta de nimeni și de nimic. Era cocoțată pe acoperișul cabinei de la pupă, cu

un braț petrecut pe după catarg, de parcă acesta ar fi fost un tovarăș de pahar, fluturându-și sabia înspre cer, râzând și, atunci când furtuna se domolea suficient pentru ca Yarvi s-o poată auzi, provocând vântul să sufle și mai tare.

Comenzile oricum ar fi fost inutile acum. Vâslele deveniseră animale înnebunite, Yarvi fiind smucit de legătura din jurul încheieturii, așa cum mama sa obișnuia să-l smucească când era copil. Avea un gust sărat în gură de la apa de mare și de la sângele ce începuse să-i curgă după ce vâsla îl pocnise în față.

Nu mai fusese niciodată în viața lui atât de speriat și de neajutorat. Nici atunci când se ascundea de tatăl lui în locurile secrete ale citadelei. Nici când îl privise pe Hurik în fața-i pătată de sânge, după ce Odem spusese: *Omoară-l.* Nici când se chircise înfricoșat la picioarele lui Grom-gil-Gorm. Oricât de înfricoșătoare fuseseră terorile prin care trecuse, toate păleau în fața furiei monstruoase a Mării Mamă.

Următorul fulger le aduse imaginea conturului unei coaste, al cărei țărm zdrențuit era măcinat de valurile furioase, cu copaci negri și stânci la fel de negre, udate de picături albe.

– Zeii să ne ajute, murmură Yarvi, ținându-și ochii strâns închiși, în timp ce nava tremura și-l legăna, izbindu-l cu capul de vâsla celor din

spate.

Oamenii alunecau și cădeau unul peste celălalt, prăbușindu-se de pe bănci atât cât le permiteau lanțurile cu care erau legați, apucându-se cu disperare de orice i-ar fi protejat de la a fi sugrumați de propriile lor zgărzi de sclavi. Yarvi simți brațul puternic al lui Rulf apucându-l strâns de umăr, apăsându-l la loc pe bancă, făcându-l să se simtă oarecum ușurat că va avea o persoană alături dacă va fi să moară.

Se rugă așa cum nu se mai rugase niciodată, oricărui zeu care-i venea în minte, înalt sau mic. Nu se rugă pentru Jilțul Negru, pentru a se răzbuna pe unchiul trădător, pentru sărutul mai reușit promis lui Isriun ori pentru eliberarea din sclavie.

Se rugă doar pentru propria-i viață.

Se auzi o bubuitură cumplită, ce făcu scândurile să vibreze și nava să se clatine. Vâslele se sfărâmară ca niște rămurele. Un val imens mătură puntea, ajungând până la Yarvi, și atunci realiză că va muri așa cum murise și unchiul său, Uthil, înghițit de marea nemiloasă…

Zorile sosiră, murdare și neîndurătoare.

Vântul din Sud eșuase și zăcea înclinată pe o parte, neajutorată ca o balenă, pe prundișul rece. Yarvi era ud fleașcă și stătea ghemuit pe banca înclinată într-un unghi abrupt, tremurând și plin de lovituri, însă era în viață.

Furtuna se îndepărtase urlând înspre estul

întunecat, însă în lumina palidă a zorilor alb-albastre vântul încă sufla rece și ploaia cădea fără întrerupere peste sclavii de la vâsle aflați acum într-o stare deplorabilă, cei mai mulți văitându-se din cauza loviturilor încasate, iar unii chiar plângând din pricina unor răni foarte grave. O bancă fusese smulsă din bolțuri și dispăruse în mare, luându-i după ea, fără îndoială, și pe cei trei sclavi ghinioniști și trimițându-i prin Ultima Poartă.

– Am avut noroc, zise Sumael.

Shadikshirram o lovi cu palma pe spate, aproape trântind-o la pământ.

– Ți-am zis că am un noroc de vreme bună extraordinar!

Cel puțin, ea părea a fi în cea mai bună dispoziție dintre toți după bătălia cu furtuna, din care ieșise învingătoare.

Yarvi le privi înconjurând corabia, în timp ce Sumael își înfipsese vârful limbii în gaura din buză, examinând stricăciunile și plimbându-și mâinile cu gesturi sigure peste scândurile despicate.

– Cel puțin chila și catargele sunt întregi. Am pierdut douăsprezece vâsle, distruse complet, și trei bănci au fost rupte.

– Să nu mai vorbim despre cei trei sclavi dispăruți, mormăi Trigg, foarte supărat din cauza pierderii. Doi morți în lanțuri și alți șase care

momentan nu mai pot vâsli și s-ar putea să nu mai poată vâsli niciodată.

– Gaura din cocă este cel mai mare motiv de îngrijorare, zise Ankran. E clar ca lumina zilei. Va trebui peticită și astupată cu calafat înainte de-a ne gândi măcar s-o lansăm la apă.

– Unde-om putea găsi lemn pentru scânduri?

Shadikshirram făcu un gest cu mâna-i lungă către pădurea bătrână ce se întindea în toate părțile.

– Dar le aparține shendilor. Trigg se uită la pădurea întunecată fără prea mult entuziasm. Dacă ne găsesc aici, vom sfârși jupuiți.

– Atunci, cel mai bine ar fi să începi, Trigg. Arăți suficient de rău și cu pielea pe tine. Dacă norocul îmi va rămâne alături, putem face toate reparațiile și pleca la timp, înainte ca shendii să-și ascută măcar cuțitele. Tu! Și Shadikshirram se duse la Nimic, care stătea în genunchi pe prundiș și-l făcu să se rostogolească cu un picior în coaste. De ce nu cureți, ticălosule?

Nimic se târî, urmărind lungimea lanțului cu care era legat, înapoi pe punte și, la fel ca un om care începe să-și măture vatra după ce i-a ars casa, trecu la munca sa obișnuită.

Ankran și Sumael schimbară priviri pline de îndoială, apoi se apucară de treabă, în timp ce Shadikshirram se duse să-și ia uneltele. Care constau în vin, pe care începu să-l bea vârtos,

așezată pe o stâncă din apropiere.

Trigg descuie câteva din lacăte – un gest rar, cu siguranță –, iar vâslașii care nu-și părăsiseră băncile de săptămâni întregi fură legați cu lanțuri mai lungi, după care Ankran le dădu uneltele necesare. Jaud și Rulf primiră sarcina de a despica trunchiuri de copaci cu pene și cu ciocane, iar când blănurile fură gata, Yarvi le târî după el prin gaura din partea laterală a navei, la Sumael, care le cioplea la dimensiunea potrivită cu o toporișcă, cu fălcile strânse, concentrată.

– De ce zâmbești? Îl întrebă ea.

Mâinile lui Yarvi se aspriseră de la muncă, capul îl durea de când se lovise de vâslă și era plin de așchii din cap până-n picioare, însă zâmbetul îi devenea din ce în ce mai larg. Totul arăta mai bine când te aflai la capătul unui lanț mai lung, iar Sumael nu reprezenta nici ea o excepție.

– Nu mai stau legat de bancă, zise el.

– Îhâm. Ridică din sprâncene. Să nu te obișnuiești așa.

– Acolo! Un țipăt ascuțit se auzi dintr-odată. Unul dintre paznici arăta înspre interiorul insulei, cu fața palidă de frică.

Un bărbat stătea la marginea pădurii. În ciuda vremii, era dezbrăcat până la brâu, vopsit pe corp cu alb și avea o chică bogată. Avea un arc pe umăr și o secure cu mâner scurt la șold. Nu făcu nicio mișcare bruscă, nu proferă amenințări,

doar privi calm înspre corabia în jurul căreia mișunau sclavii, apoi se întoarse fără grabă și dispăru în întunecimea pădurii. Panica pe care o iscă apariția lui fu însă atât de mare, încât ai fi zis că era o întreagă armată, nu doar un singur om.

– Zeii să ne ajute, șopti Ankran, trăgând de zgarda de sclav de parcă i-ar fi fost prea strânsă, gata să-l sugrume.

– Lucrați mai repede, mârâi Shadikshirram, atât de îngrijorată încât încetă chiar și să bea pentru scurt timp.

Își dublară eforturile, aruncând tot timpul priviri înspre copaci după eventualii musafiri nepoftiți. O corabie trecu pe mare la un moment dat și doi marinari săriră în apă, fluturând din mâini și strigând după ajutor. O siluetă micuță le făcu cu mâna, însă nava nu făcu nicio manevră de oprire.

Rulf își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei sale groase.

– Eu n-aș fi oprit.

– Nici eu, zise Jaud. Va trebui să ne ajutăm singuri.

Yarvi nu putu decât să îi aprobe.

– Eu nici cu mâna n-aș fi făcut.

Și atunci mai mulți shendi se iviră fără zgomot din întunericul pădurii. Trei, apoi șase, apoi doisprezece, toți înarmați până-n dinți, fiecare

apariție din ce în ce mai îngrozitoare, atât pentru Yarvi, cât și pentru toți ceilalți. Poate că citise el despre cât de pașnici erau shendii, însă cei pe care îi vedea nu arătau ca și cum ei și Yarvi citiseră aceleași cărți.

– Continuați să munciți! Mârâi Trigg, înșfăcând un om de ceafă și obligându-l să se aplece din nou asupra trunchiului de copac căzut pe care îl jupuia de scoarță. Trebuie să-i punem pe fugă. Să-i speriem.

Shadikshirram aruncă sticla goală pe prundiș.

– Pentru fiecare om pe care îl vedem, alți zece sunt ascunși. Tu o să fii ăla speriat, cred eu. Dar, oricum, încearcă. Eu voi privi.

– Ce să facem, atunci? Murmură Ankran.

– Eu mă voi strădui să nu le las niciun pic de vin. Căpitanul scoase dopul altei sticle. Dacă vrei să-i scutești de-o grijă, atunci cred că te-ai putea jupui singur, zise ea chicotind și începând din nou să bea.

Trigg arătă cu capul înspre Nimic, care stătea în genunchi și freca puntea.

– Sau am putea să-i dăm lui o sabie.

Shadikshirram se opri din râs dintr-odată.

– Niciodată.

Înțeleptul așteaptă momentul potrivit, dar nu-l lasă niciodată să treacă.

– Căpitane, zise Yarvi, lăsând jos blana și făcând umil un pas în față. Am o propunere.

– Ai de gând să le cânți, schilodule? Se răsti Trigg.
– Să vorbim cu ei.
Shadikshirram se uită la el cu o privire leneșă, cu ochii mijiți.
– Le știi limba?
– Suficient cât să fim în siguranță. Poate chiar și să facem un schimb cu ei.
Supraveghetorul împunse aerul cu arătătoru-i gros, înspre mulțimea de războinici pictați.
– Crezi că sălbaticii ăia vor asculta de vorbă bună?
– Știu că o vor face.
Yarvi își dorea să fie la fel de sigur el însuși pe cât reușise cumva să arate că e.
– E o nebunie! Zise Ankran.
Privirea lui Shadikshirram se opri asupra celui care se ocupa cu aprovizionarea.
– Aștept cu mare interes contrapropunerea ta.
Acesta clipi, cu gura deschisă pe jumătate, cu mâinile mișcându-i-se cu nervozitate în semn de neajutorare, iar căpitanul își dădu ochii peste cap.
– Sunt prea puțini eroi în ziua de azi. Trigg, îl vei însoți pe ambasadorul nostru fără o mână pentru a negocia. Ankran, o să mergi și tu cu ei.
– Eu?
– Câți lași cu numele Ankran dețin eu? Negociezi

pentru provizii, nu-i așa? Du-te și negociază.

– Dar nimeni nu negociază cu shendii!

– Atunci, înțelegerile pe care le faceți vor fi material de legendă. Shadikshirram se ridică în picioare. Toată lumea are nevoie de ceva. Asta-i frumusețea meseriei de negustor. Sumael îți poate spune de ce lucruri avem nevoie. Se aplecă spre Yarvi, învăluindu-l într-un abur de alcool, și-l bătu pe obraz. Cântă-le, băiete. La fel de dulce cum ai cântat noaptea trecută. Cântă pentru viața ta.

Și așa se trezi Yarvi mergând în direcția copacilor, cu mâinile goale ridicate și legat cu-n lanț scurt, ținut strâns de Trigg în pumnu-i masiv, încercând disperat să se autoconvingă că pericolele mari aduc profituri mari. În fața lor se adunaseră și mai mulți shendi, care îi priveau în tăcere. În spatele lor, Ankran murmură ceva în haleenă.

– Dacă schilodul reușește să facă un schimb, facem aranjamentul obișnuit?

– De ce nu? Îi răspunse Trigg, trăgându-l pe Yarvi de lanț. Nu-i venea să creadă că cei doi se gândeau la bani chiar și acum, dar probabil că atunci când Ultima Poartă se deschide pentru ei, oamenii ajung să facă ce știu ei cel mai bine. El își recăpătase înțelepciunea de preot, la urma urmei. Și se părea că și un scut fragil, în timp ce se apropiau de shendii cei pictați în culori de

sălbatici.

Aceștia nu urlară și nici nu-și fluturară armele. Erau suficient de amenințători și fără așa ceva. Doar se dădură la o parte, pentru a-i face loc lui Yarvi, care se apropie, mânat de Trigg printre copaci, până într-un luminiș unde mai mulți shendi erau adunați în jurul unui foc. Yarvi înghiți în sec când văzu cât de mulți erau. Probabil că raportul dintre ei și echipajul *Vântului din Sud* era de trei la unu.

Între ei era o femeie care cioplea un băț cu un cuțit cu lamă lucitoare. Avea în jurul gâtului un șnur din piele, de care era agățată o tăbliță făcută de elfi, o plăcuță verde incrustată cu pietre prețioase negre, pe care mai erau inscripționate simboluri necunoscute și linii aurii, cu model complicat.

Primul lucru pe care un preot învață să-l recunoască este puterea. Să citească privirile, atitudinile, mișcările corpului și inflexiunile vocii, cele care îl diferențiază pe lider de cei care-l urmează. La urma urmei, de ce să pierzi timpul cu subordonații? Așa că Yarvi păși printre bărbați, de parcă ar fi fost invizibili, privind doar la fața încruntată a femeii, în timp ce războinicii veniră după ei și-i înconjurară pe el, pe Trigg și pe Ankran cu un zid gros din oțel și piele goală.

Yarvi ezită o clipă. În acea secundă, se bucură de teama lui Trigg și a lui Ankran, ignorându-și-o pe a sa. În acea secundă el avu puterea asupra

lor și-i plăcu la nebunie.
– Vorbește! Șuieră Trigg.
Yarvi se întrebă dacă poate găsi o cale de a-i provoca moartea supraveghetorului. Să-i folosească pe shendi pentru a se elibera și, poate, pentru a-i elibera și pe Rulf și pe Jaud... Însă interesele erau prea mari și rezultatele ar fi venit prea târziu. Preotul înțelept alege binele suprem, răul cel mai mic și netezește calea Tatălui Pace în orice limbă. Așa că Yarvi se lăsă în jos, punându-și un genunchi pe solul mlăștinos, cu mâna beteagă la piept și cu cealaltă dusă la frunte, așa cum îl învățase Mama Gundring, pentru a arăta că rostește adevărul.
Chiar dacă printre dinți scotea numai minciuni.
– Mă numesc Yorv, zise el în limba shendilor, și mă așez în genunchi, umil, fără a mai fi un străin pentru voi, pentru a cere cu umilință dreptul de vizitatori pentru mine și pentru prietenii mei.
Femeia îl privi pe Yarvi cu ochi pe jumătate deschiși. Apoi se uită la războinici, își băgă cu grijă cuțitul în teacă și aruncă bățul în foc.
– La naiba!
– Drept de vizitatori? Murmură unul dintre războinici, arătând cu un deget nava eșuată, de parcă nu și-ar fi putut crede ochilor. Pentru sălbaticii ăștia?
– Pronunția ți-e lipsită de intonație. Femeia flutură din mâini, ridicându-le. Însă eu sunt

Svidur a shendilor. Ridică-te, Yorv, căci ești bine-venit în căminul nostru și ferit de orice pericol.

Un alt războinic își înfipse furios securea în pământ și dispăru tropăind în tufișuri.

Svidur îl urmări îndepărtându-se.

– Intenționam să vă omorâm și să vă luăm încărcătura. Trebuie să luăm ce putem, pentru că Marele Rege ne va ataca din nou când va sosi primăvara. Omul e plămădit din lăcomie. Jur că nu știu ce-am putea deține noi, care să facă obiectul dorinței lui.

Yarvi se uită în spate, la Ankran, care asculta conversația încruntat, plin de suspiciune.

– Trista mea observație este că unii oameni își doresc întotdeauna mai mult.

– Își doresc mai mult, într-adevăr. Își propti un cot pe genunchi și bărbia în palmă, în timp ce-și privea războinicii demoralizați așezați pe jos, dezgustați, unul dintre ei adunând deja mușchi de pe jos pentru a-și șterge simbolurile războinice pictate pe corp. Ar fi putut fi o zi profitabilă.

– Încă mai poate fi. Yarvi se ridică în picioare și-și strânse mâinile la fel cum o făcea mama sa când începea să se târguiască. Sunt câteva lucruri pentru care căpitanul meu ar dori să negocieze…

Secrete mici și murdare

Cabina lui Shadikshirram era înghesuită și vopsită în culori țipătoare, întunecoasă din cauza celor trei ferestre înguste și plină de umbre de la sacii și de la pungile atârnate de grinzile joase ale tavanului. Patul ei, plin de cearșafuri și de perne pătate, ocupa aproape toată podeaua. Un cufăr supradimensionat, legat cu benzi din fier, ocupa restul spațiului rămas. Sticle goale erau aruncate peste tot. Locul mirosea a smoală, a sare și a tămâie, a transpirație stătută și a vin oțetit. Și totuși, comparativ cu viața pe care o dusese Yarvi până acum – dacă asta s-ar fi putut numi viață –, părea apogeul luxului.

– Reparația nu va rezista, zicea Sumael. Ar trebui să ne îndreptăm către Skekenhouse.

– Ce-mi place cel mai mult la Marea Sfărâmată e că are formă de cerc. Shadikshirram desenă un cerc în aer cu sticla de vin. Vom ajunge la Skekenhouse pe oriunde am lua-o.

Sumael clipi când auzi asta.

– Dar un traseu ne-ar lua câteva zile, iar celălalt, câteva luni!

– Ne vei menține în mișcare, așa cum o faci mereu. Cel mai mare dușman al marinarilor este marea, însă lemnul plutește, nu? Cât de greu poate fi? Vom merge înainte. Ochii lui Shadikshirram se opriră asupra lui Yarvi, care stătea în pragul ușii joase, de parcă s-ar fi ferit. Aa, ambasadorul meu! Din moment ce încă mai

avem piele pe noi, să-nțeleg că lucrurile au mers bine?

– Trebuie să discut cu tine, căpitane. Vorbi cu ochii pironiți în pământ, așa cum un preot îi vorbește regelui său. Doar cu tine.

– Hmmm. Își împinse buza de jos în afară și şi-o mângâie așa cum un harpist și-ar fi mângâiat harpa. Un om cerând o audiență privată mă face întotdeauna curioasă, chiar și unul atât de tânăr, schilod și atât de puțin atractiv ca tine. Du-te și ocupă-te de călăfătuit și de scânduri, Sumael, vreau să fim înapoi pe mare mâine-dimineață.

Lui Sumael i se încordară mușchii maxilarului de la atâta scrâșnit din dinți.

– Pe apă sau sub apă.

Apoi trecu pe lângă Yarvi și ieși.

– Deci?

Shadikshirram luă o înghițitură lungă din sticla de vin, apoi o trimise rostogolindu-se pe jos.

– Le-am cerșit shendilor dreptul de vizitatori, căpitane. Ei au tradiția solemnă de a nu le nega dreptul străinilor care o fac așa cum trebuie.

– Dibaci, zise Shadikshirram, strângându-și în mâini părul negru înspicat cu argintiu.

– Și am negociat pentru lucrurile care ne trebuie, încheind o afacere excelentă cu ei.

– Foarte dibaci, zise ea, ciufulindu-și părul așa cum făcea de obicei.

Însă acum avea nevoie de dibăcia lui mai mult

decât oricând.

– Dar cred că pentru tine nu e o afacere la fel de bună precum o consider eu, căpitane.

Privirea ei se îngustă un pic.

– Cum așa?

– Cel care se ocupă cu aprovizionarea și supraveghetorul și-au oprit partea lor din profiturile tale.

Urmă o pauză lungă, în timp ce Shadikshirram își așeză acele în păr, unul câte unul, pentru a-l ține la locul lui. Fața nu-i trăda nicio emoție, însă Yarvi simți dintr-odată că se află la marginea unei prăpăstii.

– Și-au oprit-o? Zise ea.

Se așteptase la orice, mai puțin la această răceală degajată. Oare deja știa, dar nu-i păsa? L-ar trimite oare înapoi la vâsle, fără nicio remușcare? Oare Trigg și Ankran aflaseră că fuseseră trădați? Se linse pe buze, știind că mergea pe o gheață extrem de subțire. Nu mai putea da înapoi, așa că speră că va păși din nou pe teren solid.

– N-au făcut-o pentru prima oară, rosti el răgușit.

– Nu?

– Le-ai dat bani în Vulsgard pentru sclavi sănătoși și ți-au adus cele mai ieftine rămășițe pe care le-au putut găsi, inclusiv pe mine. Bănuiesc că n-ai primit mai nimic ca rest.

– Ceva insignifiant. Shadikshirram prinse sticla între două degete și sorbi prelung din ea. Dar încep să mă întreb dacă n-am primit un adevărat chilipir odată cu tine.

Yarvi simți brusc dorința de a da cărțile pe față, dar se stăpâni și vorbi calm, așa cum trebuia s-o facă un preot.

– Au încheiat amândoi aranjamente în limba haleenă, crezând că nimeni nu-i va înțelege. Dar eu vorbesc și limba aceea.

– Și, fără îndoială, poți să și cânți în ea. Pentru un sclav la vâsle, ai multe talente.

Un preot nu trebuie niciodată să rămână fără răspuns la o întrebare, iar Yarvi avea o minciună gata pregătită.

– Mama mea era preoteasă.

– Cureaua unei preotese trebuie să rămână tot timpul strânsă. Shadikshirram trase aer în piept printre buzele strânse. Oh, un secret mic și murdar.

– Viața e plină de ele.

– Să știi că e, băiete, să știi că e.

– M-a învățat limbi străine, numere, proprietățile plantelor și multe alte lucruri. Lucruri care ți-ar fi folositoare, căpitane.

– Un copil folositor, într-adevăr. Poate că ai nevoie de două mâini pentru a te lupta, însă ca să înjunghii pe cineva pe la spate n-ai nevoie decât de una, nu-i așa? Ankran! Susură ea prin

ușa deschisă. Ankran, căpitanul tău vrea să vorbească cu tine.

Se auziră pașii rapizi ai lui Ankran, însă nu la fel de rapizi precum bătăile inimii lui Yarvi.

– Am verificat proviziile, căpitane, și lipsește o toporișcă. Prin ușa deschisă îl văzu pe Yarvi cum stătea mai ferit, iar atunci un mușhi începu să i se zbată pe față, din pricina șocului, apoi în priviri îi apăru suspiciunea, după care încercă să zâmbească. Pot să-ți mai aduc niște vin…

– Niciodată. Urmă o pauză ce prevestea ceva rău, în timp ce căpitanul zâmbea cu luciri în priviri, culoarea pierea încet-încet din obrajii lui Ankran, în timp ce Yarvi simțea în tâmple cum pulsul i-o lua razna. Mă aștept să fiu jefuită de Trigg: el e un om liber și trebuie să-și vadă de propriile interese. Dar tu? Să fiu jefuită de propria mea proprietate? Shadikshirram își goli sticla, linse ultimele picături rămase pe fundul ei și o cântări leneșă în mână. Trebuie să înțelegi că e destul de stânjenitor.

Ankran își răsfrânse buzele.

– Minte, căpitane!

– Însă minciunile lui îmi confirmă suspiciunile.

– Totul e…

Totul se petrecu atât de repede, încât Yarvi abia zări ce se întâmplase: auzi doar un zgomot surd, când Shadikshirram îl izbi pe Ankran cu fundul sticlei. El căzu cu un geamăt și rămase acolo

clipind, cu sângele șiroindu-i pe obraji. Ea înaintă un pas, ridică cizma deasupra feței lui și, calmă, decisă, încruntată de atâta concentrare, începu să-l lovească cu talpa.

– Să mă escrochezi? Șuieră ea printre dinții strânși, făcându-i o tăietură pe obraz cu tocul. Să furi de la mine? Zise, în timp ce o lovitură de cizmă îi strâmbă nasul lui Ankran. Să mă iei drept fraieră?

Yarvi privea înspre un colț al camerei, cu gâtul încleștat din cauza trosniturilor ce nu mai conteneau.

– După tot… ce-am *făcut*… pentru tine!

Shadikshirram se așeză pe vine, cu antebrațele sprijinite pe genunchi și cu mâinile atârnându-i. Deschise gura și-și suflă o șuviță rebelă de păr de pe față.

– Din nou sunt dezamăgită de cât de nenorocită e lumea.

– Soția mea, șopti Ankran, ceea ce-l făcu pe Yarvi să-și îndrepte din nou privirea asupra feței lui distruse. O spumă sângerie îi apăru pe buze. Soția mea… și fiul meu.

– Ce-i cu ei? Se răsti Shadikshirram, privind încruntată o pată roșie ce-i rămăsese pe dosul palmei și ștergându-se apoi pe hainele lui Ankran.

– Negustorul de sclavi… de la care m-ai cumpărat… în Thoriby. Glasul lui Ankran era

înfundat. Yoverfell. E stăpânul lor. Tuși, apoi împinse cu limba o bucată de dinte afară din gură. A zis că nu se va atinge de ei... atât timp cât îl plătesc... de fiecare dată când trecem pe-acolo. Dacă nu plătesc...

Yarvi simți cum i se moaie genunchii. Atât de rău, încât fu gata să cadă. Acum înțelegea de ce avea nevoie Ankran de bani.

Însă Shadikshirram doar ridică din umeri.

– Ce mă privește asta pe mine?

Apoi îl apucă pe Ankran de păr și-și scoase cuțitul de la centură.

– Așteaptă! Strigă Yarvi.

Căpitanul îl privi cu asprime.

– Chiar? Ești sigur?

Trebui să se forțeze pentru a scoate la iveală un zâmbet nesigur.

– De ce să omori ceva ce poți vinde?

Ea îl privi un moment, cu ochii larg deschiși, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva îi va ucide pe-amândoi. Apoi căpitanul începu să râdă în hohote și lăsă cuțitul în jos.

– Așa să fie. Inima mea miloasă mă determină să mă răzgândesc. Trigg!

Supraveghetorul ezită doar o secundă când păși în cabină și-l văzu pe Ankran la podea, cu fața transformată într-o masă de carne însângerată.

– S-a dovedit că magazionerul nostru m-a jefuit, zise căpitanul.

Trigg se uită încruntat la Ankran, apoi la Shadikshirram și, în final, pentru mai mult timp, la Yarvi.

– Se pare că unii oameni nu se gândesc decât la ei înșiși.

– Iar am crezut că suntem o familie. Căpitanul se ridică, apoi își șterse praful de pe genunchi. Avem un nou magazioner. Caută-i o zgardă mai bună. Îl rostogoli pe Ankran înspre ușă cu piciorul. Și pune lucrul ăsta în locul rămas liber la vâsla lui Jaud.

– Sigur, căpitane.

Și Trigg îl trase pe Ankran afară de o mână și închise ușa cu piciorul.

– Vezi că sunt miloasă, zise Shadikshirram senină, cu mâinile-i miloase pătate de sânge încă ținând cuțitul, leneșă. Mila este slăbiciunea mea.

– Mila este un gest măreț, reuși Yarvi să rostească pe o voce răgușită.

Căpitanul roși de plăcere auzindu-l.

– Nu-i așa? Însă, așa măreață cum sunt eu… tot cred că Ankran mi-a epuizat mila pentru tot anul. Își puse brațele în jurul umerilor lui Yarvi și-și băgă degetul mare pe după zgarda de la gât, trăgându-l mai aproape, din ce în ce mai aproape, învăluindu-l într-un abur de alcool. Dacă un alt magazioner îmi va trăda încrederea…

Tăcerea care se lăsă fu mai mult decât

sugestivă.

– N-ai de ce să te temi, căpitane. Yarvi se uită la fața ei de atât de aproape, încât privirea lui păru să se cufunde într-a ei. N-am nici soție, nici copil, care să-mi distragă atenția. Și adăugă în gând: doar un unchi pe care să-l ucid, pe fiica lui cu care să mă căsătoresc, și Jilțul Negru al Gettlandului pe care să-l recapăt. Sunt omul tău.

– Abia te poți numi om, dar, altfel, ești perfect. Apoi șterse lama cuțitului pe ambele părți de pieptii cămășii lui Yarvi. Atunci strecoară-te până jos la cămara ta cu provizii, preotul meu cu o mână, încearcă să găsești unde mi-o fi ascuns Ankran banii și adu-mi altă sticlă de vin. Și zâmbește, băiete! Shadikshirram își scoase de la gât un lanț din aur și-l atârnă de unul din stâlpii de la pat. O cheie era prinsă de el. Cheia de la lacătele cu care erau legați sclavii de la vâsle. Îmi plac prietenii zâmbitori și dușmanii morți! Îşi deschise brațele larg, își trosni degetele și se trânti înapoi printre blănuri. Astăzi zorile au venit fără prea mari promisiuni, medită ea cu ochii în tavan. Însă s-a dovedit că fiecare a primit ce-a vrut.

În timp ce ieșea pe ușă, Yarvi consideră că nu era înțelept din partea lui să menționeze că Ankran, fără a-i uita pe soția și pe copilul lui, n-ar fi fost de acord cu asta.

Inamici și aliați

N-a fost nicio surpriză pentru nimeni când Yarvi și-a dat seama că e mult mai bine înzestrat pentru cămara cu provizii, decât pentru vâslit.

La început de-abia se putea târî până la locșorul lui plin de umbre și de obiecte ce scârțâiau de sub punți, din cauza amalgamului de butoaie, cutii, cufere prea pline și pungi ce atârnau, prinse de cârlige în tavan. Însă într-o zi sau două avea totul organizat la fel de meticulos ca rafturile Mamei Gundring, deși apa sărată a mării încă se mai infiltra puțin printre scândurile proaspăt înlocuite. Să curețe balta de apă sălcie în fiecare dimineață nu era o sarcină prea ușoară.

Însă era o treabă mult mai plăcută decât să se întoarcă pe bănci.

Yarvi găsi o bucată de fier îndoit, cu care batu toate cuiele slăbite în timp, încercând să nu se gândească la forța colosală cu care Marea Mamă apăsa asupra lemnului îmbinat brut, dar care rezista.

Vântul din Sud naviga înspre est, așa avariată și cu mai puțini oameni decât i-ar fi trebuit și, în câteva zile, ajunse la marea piață din Roystock, o sută de sute de prăvălii înghesuite pe o insulă mlăștinoasă, în apropiere de gura râului Divin. Corăbii mici și suple erau amarate de numeroasele cheiuri disponibile, ca muștele în

pânza unui păianjen, în timp ce echipajele lor trebăluiau de zor. Bărbații care vâsliseră din greu timp de multe săptămâni grele în amonte și apoi vâsliseră timp de alte săptămâni și mai grele pentru a aduce transporturile grele înapoi erau eliberați de pe vasele lor cu încărcături stranii și amăgiți cu o noapte sau două de distracții modeste. În timp ce Sumael blestema și se străduia să repare peticele ce lăsau apa să între în navă, Yarvi fu luat pe țărm, legat cu lanțul ținut de Trigg, pentru a căuta provizii și sclavi pentru vâslit, căci trebuiau să-i înlocuiască pe cei luați de furtună.

În locurile acelea înguste și colcăind de oameni de toate mărimile și culorile, Yarvi începu să se târguiască. O văzuse pe mama sa cum proceda – Laithlin, Regina de Aur, ai cărei ochi ageri și limbă măiastră erau neîntrecute în jurul Mării Sfărâmate – și realiză că-i moștenise abilitățile. Se târgui în șase limbi și-i șocă pe negustori atunci când le vorbi în limbile lor puțin uzitate, convingându-i să facă ce voia el. Pe unii îi flată și-i lăudă, de unii râse când le auzi prețurile și le văzu calitatea mărfii, le întoarse spatele și fu implorat să vină înapoi, la început fu la fel de alunecos ca uleiul, apoi dur ca fierul, iar la plecare lăsă în urma lui o mulțime de negustori cu ochii în lacrimi.

Trigg îi ținu lanțul cu o mână atât de ușoară, încât Yarvi nici nu simți că era legat. Dar asta

până când terminară și monedele de argint economisite zornăiau în portofelul căpitanului, căci atunci șoapta supraveghetorului îi mângâie urechea lui Yarvi și-i făcu părul să i se ridice.

– Ești destul de șiret, schilod mic, nu-i așa?

Yarvi făcu o pauză, pentru a-și recăpăta curajul.

– Mă pricep… destul de bine.

– Fără îndoială. E clar că ai înțeles ce-am vorbit eu cu Ankran și i-ai transmis ce-ai auzit căpitanului nostru. Are un temperament destul de răzbunător, nu? Poveștile pe care le spune despre ea însăși pot fi minciuni, însă eu ți-aș putea relata unele care te-ar înfiora de-a dreptul. Am văzut-o odată omorând un om pentru că a călcat-o pe pantof. Și era un om foarte, foarte masiv.

– Poate că din cauza asta i-a învinețit degetele.

Trigg îl smuci de lanț și zgarda mușcă din carnea gâtului lui Yarvi, făcându-l să țipe.

– Nu te baza prea mult pe bunătatea mea, băiete.

Într-adevăr, pe bunătatea lui Trigg nu puteai să contezi prea mult.

– Am jucat cartea pe care am avut-o la dispoziție, zise Yarvi cu glas răgușit.

– Toți procedăm așa, murmură Trigg. Ankran n-a știut să se folosească de a sa și a plătit scump. Eu nu vreau să pățesc la fel. Așa că vreau să fac cu tine aceeași înțelegere. Îmi dai mie jumătate

din ce iei de la Shadikshirram.

– Și dacă nu iau nimic?

Trigg pufni.

– Toată lumea ia ceva, băiete. Din ce-mi dai tu mie, eu le dau ceva gărzilor și toată lumea este mulțumită. Vezi zâmbete peste tot. Nu-mi dai mie nimic, o să-ți faci câțiva dușmani. Unii pe care nu ți-i dorești. Răsuci lanțul lui Yarvi în mâna lui mare și-l trase și mai aproape de el. Ține minte, copiii șireți se îneacă la fel de ușor ca și cei proști.

Yarvi înghiți în sec încă o dată. Mama Gundring obișnuia să spună: *Un preot bun nu spune niciodată nu, dacă e posibil să spună poate.*

– Căpitanul e cu ochii-n patru. Încă n-are încredere în mine. Mai dă-mi puțin timp.

Împingându-l, Trigg îl trimise pe Yarvi poticnindu-se înapoi, înspre *Vântul din Sud*.

– Asigură-te doar că nu va dura prea mult.

Din partea lui Yarvi era în regulă așa. Vechii prieteni din Thoriby – ca să nu mai pomenim de vechii dușmani – nu-l vor aștepta la nesfârșit. Oricât de încântător ar fi fost supraveghetorul, Yarvi spera să nu se mai afle în compania lui pentru prea mult timp.

După Roystock o luară înspre nord.

Trecură de ținuturi fără nume, cu mlaștini lucitoare ce se întindeau la nesfârșit și în care mii de cioburi de cer erau împrăștiate peste tot în

această încrucișare nefirească a pământului cu marea, unde păsările singuratice își țipau deznădejdea, în timp ce Yarvi inspira mirosul brizei sărate și se gândea cu dor la casa lui.

Deseori se gândea la Isriun, încercând să-și amintească parfumul ei când se apropiase de el, atingerea buzelor ei, forma zâmbetului ei și lucirea soarelui în părul ei când stătuse în fața intrării în Sala Zeilor. Amintiri răzlețe, răsucite pe toate părțile, până când deveniseră la fel de ferfenițite ca zdrențele unui cerșetor.

Oare fusese deja promisă unui soț mai bun? Îi zâmbea oare altui bărbat? Săruta un alt iubit? Yarvi strânse din dinți. Trebuia să ajungă acasă.

Fiecare moment de inactivitate era dedicat planurilor de evadare.

Într-o piață cu clădiri ale căror fațade erau fasonate atât de brut încât te umpleai de așchii doar trecând pe lângă ele, Yarvi îi indică lui Trigg o fată potrivită ca servitoare, apoi, pe lângă sare și ierburi, cumpărară și alte lucruri, în timp ce supraveghetorul nu era atent. Destule frunze de fag pitic pentru a le încetini reacțiile gărzilor sau chiar pentru a putea adormi întregul echipaj, dacă doza era corectă.

– Care-i treaba cu banii, băiete? Șuieră Trigg pe când se întorceau înapoi la *Vântul din Sud.*

– Am un plan pentru asta, zise Yarvi, zâmbind umil și gândindu-se cum îl va rostogoli pe

adormitul Trigg peste bord, în mare.

Era mult mai apreciat, respectat și, trebuia s-o admită și el, mai folositor ca magazioner, decât fusese ca rege. Sclavii de la vâsle aveau mâncare suficientă, haine mai călduroase cu care să se îmbrace și mormăiau aprobator când trecea pe lângă ei. Se ocupa de conducerea navei atunci când se aflau pe mare însă, la fel ca un avar cu averea sa, libertatea asta doar îi sporea foamea pentru mai mult.

Lăsă să cadă câteva coji de pâine lângă mâna lui Nimic când crezu că nu-l urmărea nimeni și-l văzu cum le strecoară repede printre zdrențe. La un moment dat privirile li se încrucișară și Yarvi se întrebă dacă șmotruitorul ar putea fi recunoscător, căci nu prea-i venea să creadă că mai rămăsese ceva uman în spatele acelor ochi ciudați, strălucitori și înfundați în orbite.

Însă Mama Gundring spunea mereu: *Cineva care face fapte bune o face pentru el însuși.* Continuă să lase să cadă firimituri de pâine ori de câte ori avea ocazia.

Shadikshirram evaluă cu plăcere greutatea mai mare a portofelului ei și cu o plăcere și mai mare, calitatea mai bună a vinului, îmbunătățită în principal datorită lui Yarvi, care achiziționase o cantitate mai mare o dată.

– Ăsta e un vin de o calitate mai bună decât cel adus de Ankran, murmură ea, uitându-se cu

atenție la culoarea lichidului din sticlă.
Yarvi se înclină adânc.
– O calitate care îți confirmă realizările.
Iar în spatele măștii zâmbitoare el se gândi ce frumoasă ar fi fost imaginea capului ei atârnat deasupra Porții Urlătoare și a blestematei de corăbii făcute scrum când el va sta din nou în Jilțul Negru.
Câteodată, la lăsarea serii, ea își întindea piciorul pentru ca el să-i scoată cizma, apoi începea să peroreze despre aventurile din trecutu-i glorios, ale căror nume și detalii se schimbau de fiecare dată. Apoi zicea că el e un băiat bun și folositor și că, dacă era norocos cu adevărat, va primi resturi de la masa ei, iar apoi îi mărturisea: „Inima mea bună îmi va aduce numai necazuri.”
Atunci când se putea abține de la a și le îndesa pe loc în gură, i le strecura lui Jaud, care i le dădea lui Rulf, în timp ce Ankran privea încruntat în gol printre ei, cu pielea capului tăiată după ce fusese ras și cu fața plină de cruste, cu trăsăturile deformate din pricina loviturii aplicate de Shadikshirram cu cizma.
– O, zei, mormăi Rulf. Luați-l pe prostul ăsta cu două mâini de la vâsla noastră și aduceți-ni-l înapoi pe Yorv!
Sclavii din jurul lui începură să râdă, însă Ankran rămase stană de piatră, făcându-l pe

Yarvi să se întrebe dacă nu cumva deja punea și el la cale propriul plan de răzbunare. Aruncă o privire în sus şi-o văzu pe Sumael privindu-l încruntată, de pe vergă. Întotdeauna observa, trăgând concluzii, de parcă era vorba de o schimbare de direcție a navei, pe care ea n-ar fi putut s-o aprobe. Chiar dacă noaptea erau amândoi legați cu lanțul de același inel din afara cabinei căpitanului, ea nu-i adresa decât obișnuita-i privire încruntată.

– Vâsliți, nu stați, se răsti Trigg, trecând pe lângă el și împingându-l pe Yarvi în vâsla la care trăsese înainte.

Se părea că își făcuse și prieteni, și dușmani.

Însă dușmanii, așa cum obișnuia să spună mama lui, *sunt prețul succesului.*

– Cizmele, Yorv!

Yarvi tresări de parcă fusese pălmuit. Gândurile îi rătăciseră aiurea, așa cum se întâmpla de multe ori. Înapoi la dealurile de deasupra corabiei arzânde a tatălui său, făcând jurământul de răzbunare în fața zeilor. Înapoi la întăriturile defensive ale Amwendului, cu mirosul incendiilor încă proaspăt în minte. Înapoi la fața zâmbitoare și liniștită a unchiului său.

Ai fi fost un bufon foarte capabil.

– Yorv!

Se luptă cu așternuturile, trăgându-și lanțul după el și pășind peste Sumael, ghemuită sub grămada de pături, cu fața-i închisă la culoare făcând diverse grimase în somn. Pe măsură ce avansau spre nord se făcea din ce în ce mai frig și fulgii de zăpadă se involburau noaptea în vântul tăios, acoperindu-i pe sclavii de la vâsle, ghemuiți sub blănuri. Gărzile renunțaseră la patrulat și cele două rămase treze stăteau chircite sub un acoperiș improvizat, lângă un vas pentru jar, cu fețele uscățive luminate în portocaliu de jarul încins.

– Cizmele astea valorează mai mult decât tine, la naiba!

Shadikshirram stătea pe pat, cu ochii umezi lucindu-i, aplecată în față și încercând să-și prindă piciorul, dar era atât de beată, încât nu reușea sub niciun chip. Când îl văzu, se trase înapoi la locul ei.

– Îmi dai o mână, ăă?

– Atât timp cât n-ai nevoie de două, zise Yarvi.

Se înecă de-atâta râs.

– Ești un ticălos schilod, mic și deștept, nu-i așa? Jur că zeii mi te-au trimis. Te-au trimis… ca să-mi scoți cizmele. Chicotelile se transformară în sforăituri și, pe când se lupta să-i scoată cea de-a doua cizmă și-i sălta piciorul în pat, deja părea adormită, cu capul dat pe spate și cu părul fluturându-i pe față la fiecare sforăitură.

Yarvi se opri brusc, nemișcat. Cămașa lui Shadikshirram se deschisese la guler și lanțul alunecă afară. Cheia de la toate lacătele de pe navă strălucea pe blănurile pe care stătea femeia.

Se uită înspre ușă, o deschise un pic, privind zăpada care cădea. Ridică sticla lămpii, suflă în flacără și lăsă camera în întuneric. Era un risc îngrozitor, însă un om ce luptă contra timpului trebuie să arunce zarul câteodată.

Înțeleptul așteaptă momentul potrivit, însă nu-l lasă niciodată să treacă.

Se duse agale spre pat, cu pielea de găină pe tot corpul, și-și strecură mâna fără degete sub capul lui Shadikshirram.

Ușor, ușor, reuși să i-l ridice, uimit de cât de imobilă era, cu dinții strânși de la efortul de-a o mișca plin de grijă. Tresări când ea făcu o mișcare și pufni pe nas, fiind sigur că va deschide ochii și având în minte imaginea tocului ei zdrobindu-i fața, la fel cum i-o zdrobise pe-a lui Ankran.

Trase aer în piept și rămase așa, întinzându-se pentru a ajunge la cheie, captivat de lumina Tatălui Lună ce se strecura printr-una din ferestrele înguste. Se întinse mai mult după ea… dar degetele care începuseră să-l mănânce nu reușiră să ajungă la cheie.

Simți o strânsoare bruscă în jurul gâtului, care-l lăsă fără aer. Lanțul i se agățase în ceva. Se

întoarse, încercând să se elibereze și atunci o văzu, în cadrul ușii, cu maxilarele încleștate și cu lanțul lui Yarvi ținut strâns cu ambele mâini, pe Sumael.

Rămaseră, pentru o clipă, încremeniți amândoi. Apoi începu să-l tragă către ea.

O lăsă pe Shadikshirram să cadă ușurel cu capul înapoi pe pernă, apucă lanțul cu mâna sănătoasă și încercă să-l tragă înapoi, șuierând din pricina efortului. Sumael însă trase cu și mai multă putere, făcând zgarda lui Yarvi să-i între în carne și zalele de la lanț să-i taie pielea din palme, durerea puternică determinându-l să-și muște buzele pentru a nu țipa de durere.

Semăna cu concursul de tras frânghia pe care îl organizau băieții pe plaja din Thoriby, doar că acum numai unul dintre ei avea două mâini, iar unul dintre capete era prins în jurul gâtului lui Yarvi.

Se răsuci și se sforță și mai tare, dar Sumael era prea puternică pentru el și, în tăcere, îl trase din ce în ce mai aproape de ea, cu cizmele alunecându-i pe podea, lovind o sticlă și trimițând-o rostogolindu-se într-un colț, până când îl apucă de zgardă și-l scoase pe ușă afară, în noapte, lipindu-l de ea.

– Prostul dracului! Mârâi ea cu fața lipită de a lui. Vrei să te sinucizi?

– Ce-ți pasă ție? Șuieră și el la ea, ea cu degetele

albite de efort strânse în jurul zgărzii și el cu degetele albite de efort strânse în jurul pumnului ei.

– Îmi pasă, dacă vor schimba toate lacătele pentru că ai furat tu cheia, idiotule!

Urmă o pauză lungă, apoi, în timp ce se fixau cu privirea în întuneric, realiză cât de aproape stăteau unul de celălalt. Suficient pentru a-i vedea încrețiturile de pe șaua nasului, ce-i arătau furia, pentru a vedea lucirea dinților prin gaura din buză și pentru a-i simți căldura corpului. Suficient de aproape pentru a-i simți respirația pe obraz, un pic acră, nimic mai mult. Suficient de apropiați pentru a se putea săruta. Probabil că atunci îi trecură și ei prin minte aceleași gânduri, fiindcă dădu drumul brusc la zgardă, de parcă devenise fierbinte, se trase înapoi și-și smulse mâinile din strânsoarea lui.

Atunci începu să răsucească pe toate părțile cuvintele ei, realizând dintr-odată ce voise ea să spună.

– Schimbarea lacătelor va deranja doar pe acela care are deja cheia. Care, poate, a găsit o modalitate de-a face o dublură? Se duse la locul lui obișnuit, frecându-se cu mâna sănătoasă acolo unde îl rosese zgarda și unde încă mai avea arsurile pe gât, în timp ce pe cea beteagă şi-o băgase la subraț, la căldură. Dar singurul motiv pentru care un sclav ar avea nevoie de o cheie ar

fi pentru a evada.

– Taci din gură!

Se lăsă să alunece pe jos, lângă el, făcând o pauză. Fulgii de zăpadă cădeau în continuare, depunându-se în părul ei și pe genunchii lui.

Când el deja începuse să creadă că ea nu va mai scoate niciun cuvânt, rosti și ea încet, încât el de-abia o auzi din cauza vântului:

– Un sclav care are o cheie ar putea elibera și alți sclavi. Sau poate pe toți, cine știe? În confuzia care-ar urma, cine știe cine s-ar putea strecura neobservat?

– Ar putea fi vărsat mult sânge, murmură Yarvi. În confuzia care-ar urma, cine știe al cui sânge ar fi vărsat? Ar fi mult mai sigur dacă gărzile ar fi drogate. Sumael se uită la el cu asprime, iar el îi văzu strălucirea din privire și aburul respirației. Un sclav care cunoaște secretele plantelor, care le toarnă bere paznicilor și care-i aduce vin căpitanului ar putea găsi o cale. Era riscant, asta o știa și el, însă lucrurile s-ar fi simplificat extrem de mult cu ajutorul ei, iar un om care lupta contra timpului trebuia să riște. Așa că adăugă: Poate că doi sclavi care ar colabora ar putea…

– Ceea ce unul singur n-ar putea, termină ea în locul lui. Cel mai bine ar fi să fugim de pe corabie în timp ce suntem într-un port.

Yarvi dădu din cap.

– Așa m-am gândit și eu.

Nu se mai gândise la nimic altceva în ultimele zile.

– Cea mai bună șansă a noastră ar fi Skekenhouse. Orașul este aglomerat, însă gărzile sunt leneșe, iar Trigg și căpitanul petrec destul de mult timp departe de navă...

– În afară de cazul în care cineva are prieteni în jurul Mării Sfărâmate.

O lăsă să muște din momeală.

Iar ea o înghiți pe toată.

– Prieteni care ar putea da adăpost unei perechi de sclavi evadați?

– Exact. Să spunem în... Thoriby?

– *Vântul din Sud* se va întoarce în Thoriby într-o lună sau două.

Yarvi simți cât de entuziasmată era, auzind-o abia șoptind.

Nu reuși să-și păstreze gândurile doar pentru el însuși.

– Așa că, imediat după aceea, un sclav cu o cheie... și unul care are cunoștințe despre plante... ar putea deveni liberi.

Stătură așa, tăcuți, în frig și în întuneric, așa cum stătuseră și în alte nopți. Dar, uitându-se așa la ea, dintr-o parte, în lumina palidă a Tatălui Lună, lui Yarvi i se păru că vede umbra unui surâs în colțul gurii lui Sumael.

Își zise că i se potrivea de minune.

Un prieten

Acum, departe, în nord, sclavii de la vâsle împingeau *Vântul din Sud* prin marea cea neagră, în iarna ce zăbovea și în luna martie. Zăpada cădea adeseori, așezându-se pe acoperișurile cabinelor de pe corabie și pe umerii tremurători ai vâslașilor, care-și suflau în palmele amorțite de fiecare dată când se opinteau să tragă de vâslă. Coca crăpată a corabiei gemea toată noaptea. Dimineața oamenii se lăsau în jos pe pereții exteriori ai ambarcațiunii, pentru a îndepărta gheața depusă. La apus, Shadikshirram se plimba de colo-colo prin cabină, înfășurată în blănuri, roz toată pe la ochi și pe la nări de la băutură, plângându-se că e foarte frig.

– Încerc să-mi păstrez iubirea în inimă, zise Jaud gâfâind, cu ambele mâini în jurul castronului de supă pe care i-l dăduse Yarvi. Însă, zei, cât urăsc Nordul!

– Nu putem merge mai spre Nord de-atât, răspunse Rulf, frecându-și vârfurile urechilor, în timp ce privea încruntat spre pătura albă ce acoperea coasta în depărtare.

Ca de obicei, Ankran nu zicea nimic.

Marea era un gol acoperit de bucăți de gheață, întrerupt doar de grupuri izolate de foci, ce-i priveau cu tristețe de pe țărmul stâncos.

Văzuseră puține nave, iar atunci când le văzuseră Trigg le privise încruntat cu mâna pe sabie, până când deveniseră niște puncte în zare. Oricât de puternic s-ar fi crezut Marele Rege, aici licența lui n-ar fi putut să-i protejeze.

– Cei mai mulți negustori n-au curajul să vină în apele astea. Shadikshirram îl călcase neglijentă cu cizma pe un vâslaș pe picior: însă eu nu sunt ca toți ceilalți negustori. Yarvi le mulțumi în tăcere zeilor pentru asta. Banyaii, cei care populează iadul ăsta înghețat, mă venerează ca pe o zeiță, pentru că le aduc oale, cuțite, unelte din fier despre care ei cred că sunt înzestrate cu magia elfilor, iar în schimb le cer doar piei și chihlimbar, care la ei sunt atât de numeroase, încât aproape că nu valorează nimic. Brutele astea amărâte ar face orice pentru mine. Își frecă palmele, șuierând nerăbdătoare. Aici obțin cele mai mari profituri.

Și banyaii chiar așteptau *Vântul din Sud,* după ce corabia reuși într-un final să răzbată prin stratul de gheață de la țărm, trăgând la un chei murdar de pe plaja cenușie. Îl făcură pe Yarvi să creadă că shendii reprezentau apogeul civilizației prin comparație – înfofoliți în blănuri, semănând mai degrabă cu niște urși sau lupi decât a oameni, cu fețe păroase găurite de fragmente de os lustruite și ornamente subțiri și ascuțite din chihlimbar, cu arcuri decorate cu pene fluturând

în vânt și cu bâte în care erau înfipți dinți. Yarvi se întrebă dacă erau dinți de om, concluzionă că cine se lupta să supraviețuiască în condițiile vitrege din ținutul ăsta sărăcăcios nu-și putea permite să irosească nimic.

– Voi fi plecată patru zile. Shadikshirram sări peste parapetul corabiei și tropăi pe scândurile inegale ale cheiului, în timp ce în urma ei veneau marinarii ce trăgeau după ei sănii încărcate cu cadouri. Trigg, rămâi la conducere în locul meu!

– Va fi pe mâini mai bune decât dacă a-i conduce-o tu! Îi răspunse el rânjind.

– Patru zile de inactivitate, șuieră Yarvi, în timp ce ultima geană de lumină lăsa o pată pe cerul roșu, frecându-și zgarda cu mâna beteagă.

Cu fiecare noapte petrecută în cada asta putredă se simțea din ce în ce mai nerăbdător.

– Răbdare. Sumael vorbi printre dinții încleștați, cu buzele crăpate de-abia mișcându-i-se și supraveghindu-i cu ochii ei negri pe paznici și pe Trigg, mai ales pe Trigg. Încă vreo câteva săptămâni și vom putea fi alături de prietenii tăi din Thoriby. Își aruncă obișnuita încruntătură. Ar fi bine să ai ceva prieteni în Thoriby.

– Ai fi surprinsă pe cine cunosc, zise Yarvi, înfășurându-se din nou în blănuri. Ai încredere în mine.

– Încredere? Îl întrebă ea pufnind.

Yarvi se întoarse cu spatele la ea. Poate că

Sumael era irascibilă ca un arici speriat, însă era dură, inteligentă și pe navă nu se mai afla nimeni la fel de încredere ca ea, alături de care să se simtă în siguranță. Avea nevoie de un complice, nu de un prieten, iar ea știa ce trebuie să facă și când.

Avea planul conturat clar în minte și și-l desfășura în fața ochilor de fiecare dată. În fiecare noapte adormea cu gândul la el. *Vântul din Sud* legănându-se ușor, legată de un parapet de protecție din apropierea citadelei din Thoriby. Gărzile sforăind adormite de drog, cu cănile goale de bere alături. Cheia răsucindu-se fără zgomot în lacăt. Sumael și cu el furișându-se nevăzuți de pe corabie, cu lanțurile înfășurate în zdrențe, pe străzile întunecate și coborând în pante abrupte, pe care el le cunoștea atât de bine, lăsând urme de cizme în zloata murdară, în timp ce zăpada se depunea pe acoperișurile înclinate.

Zâmbi când se gândi la fața mamei lui când îl va vedea. Zâmbi și mai larg și când se gândi la fața lui Odem, chiar înainte de a-i înfige cuțitul în mațe…

Yarvi înjunghie, tăie, iar înjunghie, cu mâinile-i alunecoase încălzite de sângele trădătorului, în timp ce unchiul său guița ca un porc înjunghiat.

– Regele de drept al Gettlandului! Se auzi strigătul, și toți aplaudară, iar cel mai zgomotos

era Grom-gil-Gorm, care-și lovea palmele masive una de alta de fiecare dată când lama era răsucită în rană, în timp ce Mama Scaer țipa și țopăia de bucurie, transformându-se apoi într-un stol de porumbei fâlfâind din aripi.

Se auzi un zgomot ca un lipăit, care apoi se transformă într-un zgomot ca de aspirare, făcându-l pe Yarvi să se uite la fratele său, palid și rece pe lespede. Isriun se aplecase peste chipul lui, sărutându-l, sărutându-l.

Privi în sus, zâmbitoare, la Yarvi, prin giulgiul de păr ce-i atârna peste față. Zâmbetul acela.

– Mă aștept la un sărut mai reușit după ce vei învinge.

Odem se ridică, proptindu-se într-un cot.

– Cât mai durează?

– Omoară-l, zise mama lui Yarvi. Cel puțin, unul din noi trebuie să fie bărbat.

– Eu sunt bărbat! Mârâi Yarvi, înjunghiind și tot înjunghiind, cu mâinile arzându-i din pricina efortului. Sau… pe jumătate bărbat?

Hurik ridică o sprânceană.

– Atât de mult?

Cuțitul era alunecos în mâna strânsă a lui Yarvi și porumbeii îl împiedicau să se concentreze, uitându-se la el, fixându-l cu atenție, cu șoimul cu aripi din bronz printre ei, aducând un mesaj de la Bunica Wexen.

– Te-ai gândit să devii preot? Croncăni la el.

– Eu sunt rege! Mârâi el, cu obrajii arzându-i și ascunzându-și mâna nefolositoare, de măscărici, la spate.
– Un rege stă între zei și oameni, zise Keimdal, cu sângele curgându-i din rana de la gâtul tăiat.
– Doar un rege stă între zei și oameni, zise tatăl lui Yarvi, stând aplecat în Jilțul Negru, cu rănile odată uscate, din care acum curgeau șiroaie de sânge proaspăt pe podeaua din Sala Zeilor.
Țipetele lui Odem se transformaseră în chicoteli.
– Ai fi putut deveni un bufon de succes.
– Blestemat să fii! Mârâi Yarvi, încercând să-l înjunghie din nou, însă acum cuțitul devenise atât de greu, că de-abia mai putea să-l ridice.
– Ce faci? Întrebă Mama Gundring.
Părea speriată.
– Taci, târfă, zise Odem, apoi îl apucă pe Yarvi de gât și începu să-l strângă tare…

Yarvi se trezi brusc, șocat, simțind mâinile lui Trigg în jurul gâtului.
Văzu un șir de rânjete în jurul lui, cu dinții strălucind în lumina torțelor. Îi veni să vomite și se zbătu, însă era ținut în loc bine, de parcă era o muscă prinsă în miere.
– Ar fi trebuit să accepți înțelegerea, băiete.
– Ce faci? Întrebă Sumael din nou.
Nu-i mai simțise niciodată teamă în glas. Însă nu era nici pe departe la fel de speriată pe cât era

Yarvi.
– Ți-am zis *să-ți ții gura!* Mârâi una din gărzi foarte aproape de fața ei. Altfel îl vei urma pe el!
Ea se făcu mică în pături. Știa ce trebuie să facă și când anume. La urma urmei, acum poate că i-ar fi fost mai folositor un prieten decât un complice, însă era deja prea târziu să mai găsească unul.
– Ți-am mai zis că și copiii deștepți se îneacă la fel de ușor ca proștii. Trigg introduse cheia în lacătul lui Yarvi și-l desfăcu. Libertate, însă nu așa cum şi-o închipuise el. Vrem să te aruncăm în apă și să vedem dacă e adevărat ce se spune.
Și Trigg îl trase pe Yarvi de-a lungul punții ca pe o găină jumulită, gata de pus în oală. Pe lângă vâslașii adormiți pe bănci, în timp ce șmotruitorul se uita la el de sub pătura lui din blană lipsită de păr. Niciunul nu se deranjă să-i sară în ajutor. De ce ar face-o? Cum ar putea s-o facă?
Călcâiele lui Yarvi loviră puntea neputincioase. Yarvi încercă să se agațe atât cu mâna zdravănă, cât și cu cea beteagă, de mâinile lui Trigg, însă fără niciun rezultat. Ar fi trebuit, probabil, să negocieze, să joace la cacealma sau să-l flateze pe supraveghetor pentru a-i da drumul, însă singurele sunete pe care le putea scoate din pieptu-i gata să explodeze erau unele slabe și sufocate, de parcă erau niște vânturi.

În acele clipe, darurile pașnice ale preotului își arătau limitele.

– Am făcut un pariu, zise Trigg, cât de mult îți va lua să te duci la fund.

Yarvi trase de mâinile lui Trigg, îi zgârie umerii cu unghiile, însă supraveghetorul de-abia dacă-i dădu atenție. Cu coada ochiului plin de lacrimi o văzu pe Sumael ridicată în picioare, acoperită de pături, tremurând. Când Trigg îi desfăcuse lacătul lui Yarvi, i-l desfăcuse și pe-al ei.

Însă Yarvi știa că nu poate spera la ajutor din partea ei. Absolut niciun ajutor.

– Să vă servească drept lecție tuturor! Trigg se împunse cu degetul mare în piept. Asta e corabia mea. Cine mi se opune e terminat.

– Lasă-l în pace! Mârâi cineva. N-a făcut rău nimănui. Yarvi văzu că Jaud fusese cel care vorbise, când fu târât pe lângă el. De lângă Jaud, Ankran, care stătea în locul lui Yarvi, îl urmărea frecându-și nasul strâmb. Locul pe care stătea Ankran nu mai părea chiar rău acum, în actualele condiții.

– Ar fi trebuit să accepți înțelegerea, zise Trigg, trăgându-l pe Yarvi peste vâslele retrase din apă, de parcă era un sac cu cârpe. Pot trece cu vederea o mulțime de lucruri când vine vorba de un băiat cu voce plăcută, însă…

Scheunând dintr-odată, Trigg căzu cu brațele desfăcute, scăpând din mână lanțul lui Yarvi,

care-l împunse în ochi cu degetul micuț și răsucit de la mâna beteagă și-i dădu apoi o lovitură lipsită de putere cu piciorul în piept, după care fugi împleticindu-se.

Trigg se împiedicase de lanțul greu al lui Nimic, care-l întinsese brusc. Cel care freca puntea stătea ghemuit în umbră, cu ochii scânteind sub părul ce-i atârna pe față.

– Fugi, șopti acesta.

Poate că Yarvi își făcuse până la urmă un prieten.

Când trase aer în piept își simți capul învârtindu-i-se. Se chinui să se ridice în picioare, plângând, râzând, lovindu-se de bănci, printre vâslașii pe jumătate adormiți, urcându-se pe vâsle, târându-se pe dedesubt, până când reuși să treacă de ele.

Oamenii strigau, însă Yarvi de-abia le deslușea cuvintele din cauza sângelui care-i pulsa bubuind în urechi, de parcă auzea tunetul asurzitor al furtunii.

Văzu trapa în fața lui, în timp ce se clătina și tremura din tot corpul. Mâna i se strânse în jurul mânerului. O deschise, trăgând cu putere de ea, și căzu în întuneric, cu fața în jos.

Moartea așteaptă

Yarvi căzu, lovindu-se la umăr, izbindu-se cu capul de podea, prăvălindu-se peste saci cu

brațele larg deschise și cu fața în jos.
Simți ceva umed pe obraz. Așteptă.
Se chinui să se rostogolească, ascunzându-se în umbră.
Era întuneric acolo, jos. Întuneric beznă, însă un preot știe să-și găsească drumul și asta făcu și el acum, pipăind cu vârfurile degetelor.
Auzea bubuituri în urechi și pieptul îl ardea, teroarea îi invadase fiecare părticică a corpului, însă trebuia să se controleze și să se gândească. *Întotdeauna există o cale*, obișnuia să-i spună mama lui.
Îi putea auzi pe paznici cum strigau, uitându-se după el prin trapă, aproape, mult prea aproape. Își trase lanțul după el, mișcându-se printre lăzi și printre butoaie, așteptând, o rază de lumină provenind de la torțele de deasupra lui arătându-i imaginea benzilor metalice și a niturilor prinse în ele, ghidându-l printre proviziile corabiei.
Se târî prin ușa joasă, lipăind prin balta înghețată adunată peste zi, printre rafturi și cutii. Se ghemui, rezemându-se de peretele rece al corabiei, respirând greu, sacadat, în timp ce paznicii veneau după el, făcând lumina să devină din ce în ce mai puternică.
– Unde e?
Trebuia să fie o cale de scăpare. Vor veni în curând, cu siguranță, din direcția opusă, coborând prin trapa de la pupă. Ochii i se opriră

asupra scării de la trapa respectivă.

Trebuia să găsească o cale. N-avea timp să facă planuri, toate planurile pe care și le făcuse se împrăștiaseră ca un fum. Trigg îl aștepta. Foarte furios.

Ochii i se mișcau la fiecare sunet, la fiecare scânteie de lumină, căutând disperați o cale de scăpare, un loc pentru a se ascunde, însă nu era niciunul. Avea nevoie de un aliat. Se sprijini de lemn, neajutorat, simțind umezeala înghețată, ascultând cum picura, infiltrându-se, apa sărată a mării. Și atunci auzi, de departe, vocea calmă și grijulie ca un foc în sobă a Mamei Gundring.

Când un preot înțelept nu mai are decât dușmani, învinge un dușman cu unul și mai rău.

Yarvi se repezi sub cel mai apropiat raft, orbecăind în întuneric, și degetele i se strânseră în jurul barei de metal pe care o păstra pentru a bate cuiele.

Cel mai mare dușman al marinarului e marea, repeta într-una Shadikshirram, fără să obosească.

– Unde ești, băiete?

Reuși să vadă marginile spărturii pe care o reparase Sumael și înfipse bara de fier între scândurile nou adăugate și cocă, trăgând cu toată puterea. Strânse din dinți și apăsă din ce în ce mai tare, mârâind de furie și de durere, neajutorat, trăgând de bara aia de parcă ar fi fost

Trigg, Odem și Grom-gil-Gorm la un loc. Se strădui să tragă cu putere, opintindu-se, strângându-și mâna beteagă în jurul ei, chinuind lemnul și făcându-l să scârțâie, măturând cu umărul oalele și cutiile de pe raftul de deasupra.

Acum putea auzi gărzile mai aproape, căutându-l cu lămpile în mâini, siluetele lor conturându-se în cadrul ușii joase, cu lamele săbiilor lucind.

– Hai încoace, schilodule!

Urlă, făcând un ultim efort care-i suprasolicită mușchii. Urmă o pârâitură, când scândurile cedară dintr-odată, iar Yarvi se prăvăli, căzând pe spate și șuierând furios ca un diavol scăpat din iad, pe care Marea Mamă l-a aruncat pe țărm.

Yarvi trase un raft după el în cădere, fu acoperit instantaneu de apă înghețată, rostogolindu-se gâfâind înspre trapa de la pupă, târându-se în sus, ud fleașcă, cu zgomotul scos de oamenii strigând, de marea furioasă și de lemnul pârâind în urechi.

Se luptă cu scara, cu apa deja până la genunchi. Una din gărzi încercă să-l apuce de picior, bâjbâind în întuneric. Yarvi aruncă cu bara în el, trimițându-l poticnindu-se în jetul de apă, care-l azvârli prin încăpere ca pe o jucărie. Mai multe jeturi își făcură loc, apa mării pătrunzând înăuntru printr-o duzină de găuri, vaietele gărzilor de-abia putând fi auzite prin vuietul

asurzitor.

Yarvi reuși să urce câteva trepte, opintindu-se și deschizând trapa, târându-se afară și ridicându-se în picioare, împleticindu-se și întrebându-se dacă nu cumva un act de magie îl adusese pe puntea unei alte corăbii, în mijlocul unei bătălii.

Puntea dintre bănci era plină de oameni, agitați din cauza luminii strălucitoare scoase de o lampă cu ulei, care se spărsese și cursese pe pereții teugii. Flăcări pâlpâitoare dansau în apa neagră, reflectându-se în ochii negri ai vâslașilor panicați și în lamele săbiilor scoase ale gărzilor. Yarvi îl văzu pe Jaud cum îl înșfacă pe unul și-l aruncă în apă.

Se ridicase de pe bancă. Sclavii fuseseră eliberați.

Unii dintre ei, oricum. Cei mai mulți erau încă înlănțuiți, îngrămădindu-se cât mai aproape de găurile pentru vâsle spre a se feri de lupte. Câțiva zăceau plini de sânge pe puntea dintre bănci. Alții încercau chiar și acum să sară peste parapetul corabiei, preferând să-și încerce norocul cu Marea Mamă decât să dea piept cu oamenii lui Trigg, care înaintau spre ei implacabili.

Yarvi îl văzu pe Rulf lovind una din gărzi în față, auzi osul nasului trosnind și sabia bărbatului căzu zdrăngănind pe punte.

Trebuia să-i ajute pe vâslași. Își încleștă și-și descleștă degetele de la mâna bună. Trebuia să-i

ajute, dar cum? Ultimele câteva luni îi întăriseră lui Yarvi vechea convingere că nu avea sânge de erou. Erau depășiți numeric și neînarmați. Tresări când una din gărzi îl lovi pe un sclav lipsit de apărare, făcându-i o tăietură profundă cu securea. Putea simți puntea înclinându-se din cauza apei care năvălea cu repeziciune de dedesubt, trăgând *Vântul din Sud* în adâncuri.

Un preot bun înfruntă consecințele și salvează ce mai poate. Un preot bun acceptă răul cel mai mic. Yarvi se cățără pe cea mai apropiată bancă, aproape de parapetul corabiei și de marea neagră de dincolo de el. Se pregăti și plonjă în apă.

Ajunsese deja la jumătatea distanței, când fu smucit înapoi de zgardă. Lumea se răsuci cu susul în jos și el se zbătu, încercând să respire ca un pește scos pe uscat.

Trigg stătea deasupra lui, cu capătul lanțului în pumn.

– Nu pleci nicăieri, băiete.

Se lăsă în jos și-l cuprinse pe Yarvi cu cealaltă mână de gât, chiar de sub zgardă, astfel încât metalul acesteia îi mușcă din maxilar, iar de data asta supraveghetorul strânse și mai tare. Îl ridică pe Yarvi, până când picioarele sale încălțate în cizme de-abia mai măturau puntea, răsucindu-și chipul pentru a putea cuprinde imaginea carnajului ce cuprinsese toată puntea. Oameni morți sau răniți, în centru fiind două gărzi ce

băteau un sclav cu bâtele.

– Vezi câte probleme mi-ai făcut? Țipă el, cu un ochi roșu și umed de la degetul lui Yarvi.

Gărzile țipau unele la altele, de nu puteai distinge nimic.

– Unde sunt Jaud și ticălosul de Rulf?

– Au ajuns pe chei. Însă vor îngheța cu siguranță acolo.

– Oh, zei, degetele mele!

– Cum au scăpat?

– Sumael.

– Târfulița aia a avut o cheie.

– De unde dracu' a făcut rost de toporișca aia?

– Mi-a retezat degetele! Pe unde-or fi?

– Ce mai contează? Oricum nu le mai poți folosi acum!

– Ăla a spart coca! Gâfâi un om ud fleașcă, în timp ce ieșea prin trapa de la pupă. Apa pătrunde înăuntru! Și, ca pentru a-i întări spusele, *Vântul din Sud* trepidă din nou și puntea se înclină și mai mult, astfel încât Trigg se văzu nevoit să se apuce de-o bancă pentru a sta drept.

– Zeii să ne-ajute! Țipă unul din sclavii înlănțuiți, trăgând cu putere de zgarda de la gât.

– Ne scufundăm? Întrebă altul, cu ochii rotindu-i-se înnebuniți în toate părțile.

– Cum îi vom explica toate astea lui Shadikshirram?

– Blestemat să fii! Răcni Trigg și-l izbi pe Yarvi cu capul de mânerul rotund al celei mai apropiate vâsle, făcându-l să vadă stele verzi și amețindu-l, apoi îl trânti pe punte și începu să-l sugrume din nou.

Yarvi se zbătu înnebunit, însă supraveghetorul se apăsase cu toată greutatea peste el, împiedicându-l să respire și nelăsându-l să vadă decât gura ce mârâia, din ce în ce mai îndepărtată, de parcă se transforma într-un tunel ce amenința să-l înghită pe Yarvi cu încetineală, dar implacabil.

Păcălise Moartea de multe ori în ultimele săptămâni, însă oricât de puternic sau de inteligent, de cât de îndemânatic cu armele sau de norocos când vine vorba de vreme bună ar fi, nimeni nu o poate păcăli la nesfârșit. Eroii, Marii Regii, Bunicile din cadrul preoțimii, cu toții trec prin poarta ei în final; și ea nu face excepție nici pentru băieții cu o singură mână, cu guri mari și cu temperamente aprige. Jilțul Negru îi va rămâne lui Odem, tatăl lui va rămâne nerăzbunat și jurământul neîmplinit…

Iar apoi, prin bubuitul năvalnic al sângelui din urechi, Yarvi auzi o voce.

Era o voce sacadată, șoptitoare, dură ca o piatră de frecat puntea. Nici dacă ar fi fost vocea Morții n-ar fi fost surprins. Însă ceea ce spunea îl surprinse:

– N-ai auzit-o pe Shadikshirram?

Yarvi își întoarse cu greu privirea umedă în direcția vocii.

Nimic stătea în mijlocul punții. Păru-i unsuros era tras într-o parte și Yarvi reuși pentru prima dată să-i întrezărească fața, strâmbă și asimetrică, plină de cicatrice și sfărâmată, răsucită și înfundată, cu ochii holbați și strălucind umezi.

Lanțul greu și-l răsucise împrejurul unui braț și din pumn îi atârna copca rămasă liberă, de care încă mai atârnau bucata de lemn și cuiele din care fusese smulsă. În cealaltă mână strângea sabia pe care Rulf o smulsese mai devreme din mâna unei gărzi.

Nimic zâmbea. Un zâmbet fracturat, plin de dinți sparți, și un glas ce era rodul unei minți rătăcite.

– Ți-a zis să nu-mi dai niciodată o armă cu tăiș.

– Lasă sabia *jos!* Veni ultimul cuvânt ca un lătrat dinspre Trigg, însă în voce i se ghicea ceva ce Yarvi nu mai auzise niciodată la el.

Teamă.

De parcă însăși Moartea stătea pe punte în fața lui.

– Oh, nu, Trigg, nu. Zâmbetul lui Nimic crescu și mai mult, mai nebunesc, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obrajii-i ciupiți, lăsând dâre lucitoare. Cred că te va pune la pământ.

Una din gărzi se repezi să-l atace.

Nimic păruse bătrân și dureros de lent atunci când freca puntea. Un nimic firav. Un om confecționat din rămurele și din corzi. Cu o sabie în mână, însă, deveni unduitor ca apa, dansând ca un foc pâlpâitor. De parcă sabia căpătase o conștiință proprie, rapidă și nemiloasă ca fulgerul, trăgându-l pe Nimic după ea.

Sabia se repezi înainte, cu vârful scânteind înfigându-se între omoplații gărzii și retrăgându-se instantaneu, lăsându-l pe om clătinându-se și respirând sacadat, apăsându-și pieptul cu mâinile. Un altul se repezi cu o secure la Nimic, care alunecă, ferindu-se din calea lui, lăsând securea să muște dintr-o bancă, împrăștiind așchii în toate părțile. Nimic își repezi iar sabia în sus, retezându-i omului mâna care ținuse securea cu un sunet metalic, făcând-o să dispară în întuneric. Paznicul căzu în genunchi, cu ochi mirați, iar Nimic îl lovi cu piciorul gol, lăsându-l nemișcat.

Un alt treilea veni din spate, cu sabia ridicată. Fără să se uite la el, Nimic îi înfipse sabia în gâtul din care țâșni un șuvoi de sânge, apoi pară o bâtă cu brațul înfășurat în lanț și-l lovi pe mânuitorul acesteia cu mânerul sabiei în gură, făcându-i dinții să zboare în toate părțile, lăsându-se apoi fără zgomot la pământ pentru a-i secera picioarele altuia, trimițându-l și pe acesta rostogolindu-se la pământ, cu fața în jos.

Și toate astea cât Yarvi ar fi avut nevoie să tragă

o dată aer în piept. Dacă ar fi putut să mai tragă aer în piept.

Primul bărbat care-l atacase pe Nimic încă mai era în picioare, pipăindu-și pieptul străpuns, încercând să vorbească, dar nereușind să scoată pe gură decât spumă roșie. Nimic îl împinse blând cu brațul într-o parte din calea lui în timp ce trecu pe lângă el, cu tălpile-i goale lipăind și nefăcând niciun zgomot. Se uită în jos la scândurile pline de sânge și țâțâi.

– Puntea e foarte murdară. Privi în sus, cu fața-i murdară și pătată de sânge. N-ar trebui s-o frec, Trigg?

Supraveghetorul se trase înapoi în timp ce Yarvi se lupta fără vlagă cu mâna acestuia.

– Vino mai aproape și-l omor!

– Omoară-l. Nimic ridică din umeri. Moartea ne-așteaptă pe toți. Paznicul cu picioarele distruse scâncea, încercând să se târască pe puntea înclinată. Nimic îl înjunghie în spate când trecu pe lângă el. Astăzi ea așteaptă pentru tine. Își caută cheia, Trigg. Ca să deschidă Ultima Poartă.

– Hai să vorbim despre asta! Supraveghetorul se dădu înapoi, cu palma ridicată. Puntea se înclinase și mai mult acum, apă neagră ieșind prin trapa de la pupă. Hai doar să vorbim!

– Vorbitul cauzează numai probleme. Nimic înălță sabia. Răspunsul este întotdeauna oțelul. Așa că o răsuci în mână, făcând lumina să se

reflecteze în lamă, scoțând scânteieri roșii, albe și galbene, culorile focului. Oțelul nu lingușește și nici nu face compromisuri. Oțelul nu spune minciuni.

– Dă-mi o șansă doar! Scânci Trigg, în timp ce apa începu să se reverse peste pereții corabiei, curgând printre bănci.

– De ce?

– Am visuri. Mi-am făcut planuri! Am făcut…

Cu un pocnet surd, sabia îi despică lui Trigg căpățâna până la nas. Gura continuă să alcătuiască cuvinte pentru o clipă, însă nu mai putu respira pentru a le da formă. Se prăbuși pe spate, dând puțin din picioare, iar Yarvi se eliberă din mâna acum moale, inspirând puternic, tușind și încercând să-și lărgească zgarda pentru a putea respira.

– Poate n-ar fi trebuit să-l omor, zise Nimic, smulgându-și sabia din capul lui Trigg, dar mă simt mult mai bine.

Oamenii țipau peste tot în jurul lor. Dacă vreuna din gărzi supraviețuise, preferase marea în locul sabiei lui Nimic. Câțiva sclavi încercau să ajungă de pe băncile lor cufundate în apă pe cele mai uscate din spate, unii luptându-se cu lanțurile, în timp ce apa se ridica din ce în ce mai mult, iar altora li se mai vedeau doar fețele, chinuindu-se să respire și cu ochii holbați de groază. Yarvi știa că alții deja erau sub apa neagră, ținându-și

respirația câteva secunde în plus, în timp ce se chinuiau fără sorți de izbândă să-și desfacă lacătele.

Căzu, sprijinindu-se în mâini și genunchi, gata să vomite, cu capul învârtindu-i-se, căutând cheia prin hainele pline de sânge ale lui Trigg, încercând să se abțină de la a se uita la fața lui despicată, zărind totuși trăsăturile contorsionate și carnea însângerată ce lucea în rana imensă, înghițindu-și voma, căutând cheia, auzind în continuare vaietele puternice ale sclavilor înlănțuiți.

– Las-o. Nimic stătea în fața lui, mult mai înalt decât și-ar fi putut imagina Yarvi că ar putea fi, cu sabia pătată de sânge atârnându-i neglijent în mână.

Yarvi clipi, apoi își mută privirea la puntea înclinată și la sclavii care se înecau.

– Dar vor muri.

Vocea îi suna ca un croncănit slab.

– Moartea ne așteaptă pe toți.

Nimic îl înșfăcă pe Yarvi de zgardă, îl ridică și-l aruncă peste bord, iar Marea Mamă îl prinse iar în strânsoarea-i înghețată.

III. Drumul cel lung

Jonglând cu împrejurarea

Cineva îl pălmui pe Yarvi peste față. Văzu mâna, auzi zgomotul, dar de-abia simți palma.

– Fugi, șuieră glasul lui Jaud.

Tot ce putu Yarvi să facă fu să-și târșâiască picioarele anemic, cu lanțul zornăind după el și cu hainele ude trăgându-l în jos la fiecare pas, îngreunat și mai mult de prundiș și de cizmele mustind de apă. Căzu de multe ori, dar de fiecare dată când căzu fu susținut de brațe puternice, care să-l sprijine și să-l împingă în întuneric.

– Haide, mormăi Rulf.

Când ajunse la capătul plajei acoperite de zăpadă, Yarvi riscă o privire înapoi și reuși să exclame „Zei”, printre dinții ce-i clănțăneau.

Marea Mamă înghițea lacomă corabia *Vântul din Sud*. Teuga era înghițită de flăcări, velatura la fel și vârful catargului, unde se suia Sumael pentru a scruta în zare, ardea cu vâlvătaie. Băncile pe care se zbătuse Yarvi erau inundate, vâsle împrăștiate peste tot ițindu-se din apă precum picioarele unor scorobeți neajutorați. Doar un colț al cabinei de la pupă mai era încă vizibil din apele însuflețite de reflexia flăcărilor. Spațiul de depozitare a încărcăturii, cămările de provizii și cabina căpitanului erau înghițite de adâncurile tăcute.

Pe țărm și pe chei se vedeau figuri întunecate care priveau. Gărzi care scăpaseră de sabia lui Nimic? Sclavi care reușiseră cumva să se

elibereze din lanțuri? Yarvi se întrebă dacă putea distinge țipete slabe prin urletul vântului. Țipete estompate de trosnetul focului. În niciun caz nu putea spune prin ce noroc reușiseră să evadeze din acel chin provocat de foc și de apă, cine mai trăia și cine murise, iar lui Yarvi îi era prea frig pentru a se mai putea bucura că scăpase dintr-un alt dezastru, dar nici trist nu mai putea fi că altcineva nu mai reușise. Regretele vor veni curând, fără îndoială.

Dacă reușea să rămână în viață după acea noapte.

– Mișcă, zise Sumael.

Îl îmbrânciră peste creastă și el se rostogoli pe partea cealaltă, ajungând întins pe spate pe un morman de nisip, odihnindu-se, cu pielea înțepându-l de frig și cu gâtul parcă înjunghiat de un cuțit de fiecare dată când înghițea o gură de aer. Văzu fața lată a lui Rulf sclipind portocalie pe tot obrazul și pe-a lui Sumael, întunecată, mișcându-se într-una în lumina Tatălui Lună.

– Lăsați-mă, încercă el să spună, însă gura îi era prea amorțită pentru a mai putea scoate vreun cuvânt, dinții îi avea înghețați până la rădăcini și tot ce putu scoate în final fu un norișor de abur.

– Plecăm împreună, zise Sumael. Nu așa ne-am înțeles?

– Am crezut că înțelegerea a picat când Trigg a-

nceput să mă sugrume.

– Ooo, n-o să poți scăpa așa ușor de noi. Îl prinse de încheietura beteagă. Ridică-te.

Fusese trădat de propria familie, de propriul popor, însă găsise loialitate în rândul câtorva sclavi care nu-i datorau nimic. Era ridicol de recunoscător, atât de recunoscător, că îi veni să plângă. Dar simțea că îi vor prinde bine niște lacrimi mai încolo.

Reuși să se ridice cu ajutorul lui Sumael. Cu ajutorul lui Rulf și al lui Jaud reuși să continue să meargă, de-abia gândindu-se la direcția în care se deplasa, știind doar că trebuia să lase undeva, în spate, *Vântul din Sud*. Apa rece ca gheața îi clipocea în cizme, iar vântul îi pătrundea prin hainele ude și jerpelite, de parcă n-ar fi avut nimic pe el.

– Chiar a trebuit să-ți alegi cel mai rece loc creat de zei pentru a putea evada? Mârâi Rulf. În cel mai rece moment al anului?

– Am avut un plan mai bun. În glasul lui Sumael nu se citise încântarea când vorbise despre planul ei eșuat. Dar s-a năruit odată cu scufundarea *Vântului din Sud*.

– Câteodată trebuie să jonglezi cu planurile în funcție de împrejurări, zise Jaud.

– Să jonglezi? Mârâi Rulf. Ăsta s-a făcut țăndări.

– Acolo.

Yarvi indică ceva cu ciotul lui de deget înghețat.

Mai în sus, un pom pipernicit se înălța în întuneric, în timp ce fiecare creangă avea vârful acoperit cu alb, iar dedesubt se vedea o strălucire portocalie slabă. De-abia îndrăznea să spere că ce vedea era adevărat, însă începu să alerge cât putea de repede, pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se, disperat. În acele clipe chiar și să viseze la un foc era mai mult decât nimic.

– Așteaptă! Șuieră Sumael, nu știm cine…

– Nu are importanță, zise Rulf, agitându-se și el în urma lui Yarvi.

Focul fusese aprins într-o groapă de lângă pomul acela pipernicit și strâmb, dar care oferise un oarecare adăpost contra vântului, din rămășițele unei lăzi sfărâmate aranjate cu grijă, o flăcăruie arzând în mijlocul lor. Ghemuit deasupra lui, chinuindu-se să-l ințețească cu aburul respirației, stătea Ankran.

Dacă Yarvi ar fi putut să aleagă numele cuiva pe care să-l salveze, în niciun caz acesta n-ar fi fost Ankran. Dar, eliberându-i pe Rulf și pe Jaud, fusese nevoit să-l elibereze și pe camaradul lor, iar în acel moment Yarvi s-ar fi aruncat și la picioarele lui Odem, dacă acesta i-ar fi dat posibilitatea să se încălzească. Se prăbuși în genunchi, ținându-și mâinile ce tremurau deasupra flăcărilor.

Jaud își înfipse mâinile în șolduri.

– Deci, ai reușit.

– Unii rahați plutesc, zise Rulf.

Ankran nu făcu decât să-și frece nasul strâmb.

– Dacă duhoarea mea vă deranjează, ați putea să vă găsiți singuri un foc.

O toporișcă alunecă fără zgomot din mâneca lui Sumael, lama-i strălucitoare atârnând în jos.

– Mie îmi place ăsta.

Fostul magazioner ridică din umeri.

– Atunci, departe de mine intenția de a-i ține la distanță pe cei disperați. Fiți bine veniți cu toții în castelul meu!

Sumael curățase deja copacul de cristalele de gheață și retezase o creangă. Acum o înfigea în pământ, cu rămurelele îndreptate spre foc. Pocni din degete înspre Yarvi.

– Dă-ți hainele jos.

– Se pare că romantismul a supraviețuit! Zise Rulf, fluturând din gene către cer.

Sumael îl ignoră.

– Hainele ude te vor omorî la noapte la fel de sigur ca orice alt dușman.

Frigul îl părăsea încet-încet și Yarvi începu acum să simtă loviturile încasate – toți mușchii îl dureau, capul și-l simțea greu și gâtul îi pulsa de la strânsoarea mâinilor lui Trigg. Nu ar fi avut puterea de-a se opune nici dacă ar fi vrut s-o facă. Își dădu jos hainele ude, unele deja pline de gheață pe la tivuri, și se apropie de foc cât de mult

îndrăzni, îmbrăcat acum doar cu zgarda și cu lanțul.

Rulf îi așeză o pătură din lână pe umerii ce-i tremurau.

– Ți-o împrumut, nu ți-o dau de tot, zise el.

– Apreciez… în orice caz, reuși Yarvi să articuleze printre dinții ce-i clănțăneau, privind-o pe Sumael cum îi întindea hainele aproape de flăcări, deja începând să iasă aburi din ele.

– Dacă vede cineva lumina? Întrebă Jaud, uitându-se încruntat înapoi, în direcția de unde veniseră.

– Dacă preferi să îngheți, stai în întuneric. Îl găsești peste tot. Ankran încercă să scormonească focul cu o surcică, pentru a obține mai multă căldură. Eu cred că lupta, apoi corabia în flăcări, apoi scufundarea ei le vor stopa dorința de a porni vreo căutare.

– Atât timp cât vom pleca până-n zori, zise Rulf.

– Să plecăm unde? Întrebă Sumael, ghemuindu-se lângă Yarvi.

Alegerea cea mai potrivită ar fi fost înspre est. Spre est, de-a lungul coastei lângă care îi adusese *Vântul din Sud*. Însă Yarvi trebuia să ajungă în vest. În vest, spre Vansterland. În vest, spre Gettland. În vest, la Odem, la răzbunare, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Privi în jur, la frăția lui pestriță, adunați cu toții în jurul focului ce întrețineau viața, cu fețe sfrijite, pe care

flăcările desenau modele ciudate, întrebându-se cum să-i convingă să aleagă să meargă în direcția greșită.
– Spre est, desigur, zise Rulf. Cu cât timp în urmă am trecut de piața aia?
Lui Sumael îi luă o secundă să facă o socoteală pe degete.
– Pe jos ne-ar lua trei zile.
– Va fi un traseu dificil. Rulf se scărpină pe obrazu-i bărbos. Al dracului de dificil și…
– Eu o iau înspre vest, zise Ankran, cu falca-i strâmbă încordată și cu ochii fixați asupra flăcărilor.
Se înstăpâni tăcerea, în timp ce toți se uitau la el.
– Spre ce anume, înspre vest? Întrebă Jaud.
– Thoriby.
Yarvi nu putu decât să ridice din sprâncene când văzu acest ajutor nesperat. Rulf izbucni în râs.
– Îți mulțumesc că m-ai făcut să râd atât de sănătos înainte să mor, Maestre Ankran! Fostul magazioner se îndreaptă înspre Gettland.
– Spre Vansterland. Voi încerca să găsesc o corabie care să mă ducă acolo.
Rulf chicoti din nou.
– Deci te pregătești să mergi pe jos până în Vansterland? Și cam cât estimezi că ți-ar lua să faci călătoria asta, navigatorule?

– Pe jos, cel puțin o lună.

Sumael o zisese atât de repede, încât probabil că deja făcuse calculul în minte.

– O lună în condițiile astea! Rulf cuprinse cu mâna-i masivă întregul peisaj dezolant acoperit de zăpadă, cel prin care deja se chinuiseră să răzbată, iar Yarvi se văzu nevoit să admită că gândul acesta nu era deloc încurajator. Cu ce echipament?

– Am un scut. Jaud și-l dădu jos de pe spate, unde îl ținea prins, și bătu cu pumnul în el. Un scut mare și rotund, făcut din lemn nefinisat, cu un umbo[1] din fier. M-am gândit să-l folosesc pe post de barcă.

– Și o gardă generoasă mi-a împrumutat arcul său. Rulf îi ciupi coarda de parcă ar fi fost o harpă. Însă nu cântă niciun fel de muzică fără săgeți. Are careva un cort? Haine în plus? Pături? Sănii? Tăcere, în afară de tânguitul vântului rece imediat ce te îndepărtai de groapa luminată de foc. Atunci îți urez tot norocul din lume, Maestre Ankran! A fost o plăcere să vâslesc alături de tine, însă mi-e teamă că acum drumurile noastre se vor despărți. Noi, ceilalți, ne îndreptăm către est.

– Ce prost te-a ales pe tine șef?

Toți se întoarseră când auziră vocea răgușită în întuneric, unde stătea Nimic. Pe lângă jegul

[1] Garnitură metalică centrală a unui scut (n.tr.).

obișnuit, mai era mânjit și de funingine, cu zdrențele, părul și barba aproape negre. Purta cizmele și haina lui Trigg, ce avea o crustă de sânge uscat pe umăr. Pe celălalt umăr ducea un sul de pânză de catarg pârlită și, legănând-o cu mâna ca pe un copil, în noaptea înghețată, ținea sabia cu care Yarvi îl văzuse omorând șase oameni.

Se lăsă jos pe pământ, lângă foc, cu picioarele încrucișate, de parcă ajunsese la o întâlnire pusă la cale cu mult timp înainte, și-și întinse palmele deasupra flăcărilor, oftând satisfăcut.

– Sună bine, să mergem înspre vest, spre Gettland. O să fim urmăriți.

– Trigg? Întrebă Sumael.

– Nu trebuie să te mai gândești la supraveghetorul nostru. Mi-am plătit datoria față de el. Însă între mine și Shadikshirram treburile au rămas nerezolvate. Nimic își linse un deget și șterse o pată de pe sabie. Trebuie s-o lăsăm mult în urmă.

– Noi? Se răsti Sumael, și Yarvi văzu că la spate avea deja toporișca pregătită. Deja te-ai autoinvitat alături de noi?

Lumina flăcărilor juca în ochii de nebun ai lui Nimic.

– Doar dacă nimeni altcineva n-are de gând să mă invite.

Yarvi își ridică mâinile între ei, netezind calea

pentru Tatăl Pace.

– Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține. Chiar, care-i numele tău?

Nimic privi în gol, spre cerul nopții, de parcă răspunsul ar fi fost scris în stele.

– Am avut trei nume… sau poate patru… însă toate mi-au adus ghinion. Le-aș un dacă v-ar aduce ghinion și vouă. Dacă vrei să mi te adresezi, Nimic este în regulă, însă eu nu vorbesc prea mult. Shadikshirram va veni după noi, așteptându-se s-o luăm înspre est.

– Pentru că e o nebunie s-o luăm înspre vest! Rulf se întoarse spre Sumael. Spune-le!

Ea strânse din buzele-i pline de cicatrice și-și închise ochii aproape de tot.

– Spre est ajungem mai repede. Și mai ușor.

– Vedeți! Lătră Rulf, plesnindu-se cu palma peste coapsă.

– Eu plec spre vest, zise Sumael.

– Poftim?

– Vor fi oameni în est. Oricine a scăpat de pe corabie. Iar piața aia colcăia de negustori de sclavi.

– Iar Vansterlandul nu colcăie? Întrebă Rulf. Pentru că noi am făcut mereu afaceri bune cu inglingii de acolo.

– Estul e periculos, zise Sumael.

– Vestul nu înseamnă decât săptămâni de

sălbăticie.

– Într-acolo e pădurea. Pădurea înseamnă combustibil. Și poate chiar și hrană. Poate că în est se află piața de sclavi, dar după aceea? Doar mlaștini și sălbăticie, cale de sute de kilometri. În vest se află Vansterlandul. Vestul înseamnă civilizație. Vestul înseamnă… posibil… corăbii care merg și mai departe în vest. Care merg acasă.

– Acasă. Jaud privea flăcările de parcă și-ar fi văzut satul în ele și fântâna aceea cu cea mai dulce apă din lume.

– Mergem spre interiorul continentului, zise Sumael, departe de orice corabie. Apoi spre vest.

Rulf dădu din mâini.

– Cum te vei putea orienta printre zăpezi? Vei sfârși învârtindu-te în cerc!

Sumael scoase din haină un pachețel din piele și-l desfăcu, scoțând la iveală luneta și instrumentele.

– O să reușesc să mă orientez, bătrâne, nu-ți face griji pentru asta. Nu pot spune că sunt de partea vreuneia dintre direcții. Mai ales având în vedere compania în care mă aflu. Însă șansa mai bună ni s-ar putea oferi înspre vest.

– S-ar putea?

Sumael ridică din umeri.

– Câteodată s-ar putea e tot ce poți spera.

– Trei pentru vest. Yarvi zări pe fața lui Ankran

primul zâmbet de când Shadikshirram îi scosese doi dinți din față. Dar tu, uriașule?

– Hmm. Jaud își propti falca în pumn și-și roti privirea de jur împrejur. Huh. Se uită la fiecare în parte și ochii i se opriră asupra instrumentelor lui Sumael. Heh. Ridică din umerii săi masivi și trase cu putere aer în piept. Nu există om mai de încredere pentru mine într-o luptă, Rulf. Însă când vine vorba să ajungem dintr-un punct în altul… am încredere în Sumael. Voi merge spre vest. Dacă mă luați cu voi.

– Poți să-ți ții scutul deasupra mea când ninge, zise Sumael.

– Sunteți cu toții nebuni de legat! Rulf îl plesni pe Yarvi pe umăr cu o mână grea. Se pare că n-am mai rămas decât noi doi, Yorv.

– Sunt măgulit de ofertă… Yarvi alunecă de sub mâna lui Rulf, lăsându-și în urmă și pătura și trăgându-și pe el cămașa nu chiar uscată, dar nici prea umedă. Dar primul lucru pe care trebuie să-l facem e să rămânem împreună. Să rămânem împreună sau să murim izolați unul de celălalt. Asta și ce îl aștepta în Gettland, jilțul, jurământul și răzbunarea, și cu cât aștepta mai mult, cu atât îi scădeau șansele de a le mai putea recupera vreodată. Mergem cu toții împreună, către vest. Și Yarvi îi rânji lui Rulf și-l plesni cu mâna sănătoasă pe spate. M-am rugat pentru ajutoare mai tinere, dar mă mulțumesc cu ce am.

– O, zei! Rulf își apăsă tâmplele cu podul palmelor. Toți vom regreta această decizie.
– Se va alătura suitei mele de regrete de până acum. Nimic privea în întuneric de parcă ar fi văzut acolo, dincolo de flăcări, o mulțime fantomatică. Doar am destule.

Libertate

Sumael mergea în frunte cu pași repezi și toți o urmau pe traseul ales de ea, fără să pună întrebări, așa cum o făceau și pe când vâsleau. Se zbătură să răzbată printr-un ținut distrus, presărat cu stânci negre și acoperit de zăpadă albă, în care copacii pipernciți fuseseră cu toții transformați în siluete contorsionate de vântul ce sufla gemând înspre mare.
– Câți pași mai avem până în Vansterland? Întrebă Rulf.
Sumael își cercetă instrumentele, făcând calcule în gând, privi înspre pata ce reprezenta Soarele Mamă pe cerul metalic, și-și continuă drumul fără să răspundă.
Puțini oameni din citadela din Thoriby ar fi prețuit-o ca pe-o comoară, însă sulul de pânză de catarg mucegăită pe care-l purta Nimic pe umăr devenise avuția lor cea mai de preț. Cu grija piraților care ar împărți între ei un depozit jefuit, rupseseră pânza și-și băgaseră bucățile pe sub

haine, înfășurându-le în jurul capului și al mâinilor înghețate, ba chiar și în jurul picioarelor, în cizme. Păstrară o jumătate de sul, pe care Jaud îl căra în spate, pentru a se putea adăposti sub el pe timpul nopții. Fără îndoială, era doar cu puțin mai cald așa decât în întunericul total de afară, însă se mulțumeau și cu puțin.

Puținul ăla putea fi diferența dintre viață și moarte.

Schimbară de mai multe ori direcția de mers, străbătând teritorii nemaiumblate înainte, cu Jaud deschizând calea fără să se plângă, cu Rulf proferând injurii la adresa zăpezii, de parcă ar fi fost dușmanul lor dintotdeauna, cu Ankran străduindu-se să înainteze cu mâinile strânse în jurul trupului, cu Nimic ținându-și capul ridicat și sabia strânsă aproape de trup, de parcă și-ar fi închipuit că el însuși e făcut din oțel și vremea potrivnică, rece sau caldă, nu l-ar fi afectat în niciun fel, deși, în ciuda rugăciunilor lui Yarvi, zăpada începuse să i se așeze pe umerii hainei furate.

– Al dracului de minunat, murmură Rulf către cer.

– Nouă ne convine, zise Ankran. Ne acoperă urmele și ne ajută să rămânem nevăzuți. Cu puțin noroc, bătrâna doamnă va crede c-am înghețat aici.

– Fără noroc, chiar vom îngheța, murmură Yarvi.

– Orice s-ar întâmpla, nu-i pasă nimănui, zise Rulf. Nimeni nu-i chiar atât de nebun încât să ne urmeze aici.

– Ha! Lătră Nimic. Shadikshirram e prea nebună ca să facă altceva. Și-și aruncă pe umăr lanțul greu, ca pe o eșarfă, sfârșind astfel conversația, la fel cum sfârșise lupta cu gărzile de pe *Vântul din Sud*.

Yarvi se uită încruntat înapoi, de unde veniseră, la urmele ce mergeau departe în spatele lor, prin peisajul cenușiu. Se întrebă când va descoperi Shadikshirram rămășițele corabiei sale. Apoi se întrebă ce va face ea după ce le va descoperi. Înghiți în sec și se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

La prânz, când Soarele Mamă nu se ridicase mai mult de umărul lui Jaud, ajungând la zenitul ei inferior, făcură o pauză, înghesuindu-se unul într-altul într-o groapă, privindu-și umbrele lungi ce se străduiau să-i ajungă din urmă.

– Mâncare, rosti Sumael cu voce tare ce gândeau toți ceilalți.

Nimeni nu dorea să se ofere voluntar. Cu toții știau că aici hrana valora mai mult decât aurul. Ankran îi surprinse pe toți, scotocindu-se prin blănuri și scoțând la iveală un pachet cu pește sărat.

Ridică din umeri.

– Urăsc peștele.

– Omul care înainte ne înfometa acum ne hrănește, zise Rulf. Cine zice că nu există dreptate?

Scoase și el la iveală niște biscuiți trecuți de prima tinerețe, asta dacă avuseseră vreodată una. Sumael îi urmă exemplul cu doi pesmeți uscați.

Yarvi nu putu decât să-ntindă palmele goale și să-ncerce să zâmbească.

– Mă simt umilit… de generozitatea voastră…

Ankran își frecă nasul strâmb.

– Îmi face oarecum plăcere să te văd umilit. Dar voi doi?

Jaud ridică din umeri.

– Am avut puțin timp la dispoziție să mă pregătesc.

Nimic își ridică sabia.

– Eu am adus cuțitul.

Toți evaluară proviziile amărâte, suficiente și nu prea pentru o masă decentă pentru toți șase.

– Bănuiesc că eu va trebui să joc rolul mamei, zise Sumael.

Yarvi așteptă, salivând precum câinii tatălui său când așteptau resturile, în timp ce ea împărțea în mod egal cele șase porții de pesmeți meschin de mici. Rulf își înghiți rația sa din două îmbucături, apoi se uită la Ankran cum își mestecă încântat

fiecare firimitură de o sută de ori.

– Asta-i tot ce avem?

Sumael înveli din nou prețiosul pachet, cu maxilarele încleștate, după care îl băgă sub cămașă fără să scoată vreun cuvânt.

– Mi-e dor de Trigg, zise Rulf întristat.

Sumael ar fi fost o preoteasă capabilă. Era clar că se gândise înainte să părăsească nava să înșface două sticle de vin aruncate neglijent de Shadikshirram, pe care acum le umpluseră cu zăpadă și le țineau cu rândul pe sub haine. Yarvi învăță foarte repede cum să soarbă repede rezultatul, din moment ce dezbrăcatul necesar urinării în frigul ăla era un act eroic, aplaudat anemic de ceilalți, și totuși admirat din toată inima, din moment ce fiecare știa că trebuia să facă același lucru la un moment dat, în vântul tăios.

Faptul că ziua era foarte scurtă reprezenta o tortură pentru fiecare, iar când sosea amurgul cerul se umplea de stele, vârtejuri lucitoare urmând trasee de foc, la fel de strălucitoare ca ochii zeilor. Sumael le arăta constelații ciudate, pentru care avea și nume, fără excepție – Țesătorul Chel, Calea Sinuoasă, Străinul-Care-Bate-la-Ușă, Devoratorul de Visuri – și-n timp ce le rostea, scoțând aburi respirând în întuneric, zâmbind, se simțea o fericire în glasul ei pe care Yarvi nu i-o detectase înainte, ceea ce-l făcea și

pe el să zâmbească, la rândul lui.

– Câți pași mai avem până în Vansterland acum? Întrebă el.

– Câțiva. Ea privi înapoi, spre orizont, și fericirea i se evaporă, apoi grăbi pasul.

El se chinui s-o ajungă din urmă.

– Nu ți-am mulțumit.

– O poți face după ce vom reuși să nu devenim o pereche de cadavre înghețate.

– Din moment ce s-ar putea să ratez ocazia... mulțumesc. Ai fi putut să-l lași pe Trigg să mă omoare.

– Dacă aș fi avut o secundă de gândire la dispoziție, l-aș fi lăsat.

Cu greu s-ar fi putut declara nemulțumit de vorbele ei. Se întrebă ce-ar fi făcut el dacă pe ea ar fi sugrumat-o Trigg și nu-i plăcu răspunsul.

– Mă bucur că nu te-ai gândit, atunci.

Urmă o pauză lungă, timp în care nu se auzi decât scârțâitul cizmelor lor prin zăpadă. Apoi o văzu privindu-l încruntată peste umăr și spunând:

– Și eu mă bucur.

A doua zi începură să glumească pentru a-și ridica moralul.

– Iar ești zgârcit cu proviziile, Ankran! Dă mai departe carnea de porc friptă!

Apoi râseră.

– O să mă iau la întrecere cu tine până în Vulsgard! Ultimul care trece de porți va fi vândut pentru a ne putea plăti berea!

Apoi chicotiră.

– Sper că Shadikshirram va aduce și niște vin cu ea când va veni după noi.

Abia zâmbiră de data asta.

Când se târâră cu greu afară de sub cortul jerpelit în dimineața celei de-a treia zi, dacă întunericul acela apos s-ar fi putut numi dimineață, cu toții bombăneau.

– Nu dau doi bani pe împiedicatul ăsta bătrân din față, croncăni Nimic, călcându-l pe Rulf pe călcâie pentru a treia oară.

– Nu-s sigur că-mi place să am în spate sabia nebunului ăstuia, se răsti Rulf peste umăr.

– Atunci o poți duce înfiptă în spate.

– Atâția ani diferență între voi și tot vă purtați ca niște copii? Yarvi se grăbi să se interpună între ei. Trebuie să ne ajutăm reciproc, altfel iarna ne va veni de hac la toți.

Abia o auziră pe Sumael zicând, în față:

– Probabil că oricum ne va ucide pe toți.

Yarvi nu o contrazise.

În cea de-a patra zi, ceața înghețată ce plutea ca un giulgiu pe deasupra terenului înghețat îi făcu pe toți să tacă. Doar câte un mormăit atunci când cineva se împiedica sau când cel care se împiedica era ajutat să se ridice și să-și continue

drumul. Șase siluete tăcute prin pustiul dezolant, un vid întins, înghețat, prin care fiecare se străduia să înainteze ducându-și în spate povara mizerabilă, purtându-și zgărzile care le iritau gâtul și lanțurile grele, fiecare cu propria durere, foame și frică.

La început Yarvi se gândi la oamenii înecați pe corabie. Oare câți muriseră? Se gândi la scândurile ce plesneau și la apa mării năvălind înăuntru. Toate astea pentru ca el să se poată salva? Și la sclavii care se luptaseră cu lanțurile pentru o ultimă gură de aer, înainte ca Marea Mamă să-i tragă în adâncuri, jos, tot mai jos.

Însă mama lui zicea mereu: *Niciodată să nu te mai preocupe ce s-a petrecut deja. Doar ce urmează să se petreacă.*

Nu mai putea schimba nimic, iar sentimentul de vinovăție față de trecut și cel de grijă față de viitor începură să pălească, lăsând în urmă doar amintirile sâcâitoare despre mâncare. Cele patru duzini de porci fripți cu ocazia vizitei Marelui Rege, atât de mulți pentru un personaj atât de mărunt și pentru preoteasa lui cu păr cărunt și privire ageră. Festinul cu ocazia testului de războinic pe care fratele său îl trecuse, cel la care Yarvi doar ciugulise câte ceva, știind că el însuși nu va putea trece testul niciodată. Pe plajă, înainte de raidul lui nefericit, când oamenii gătiseră ceea ce pentru unii dintre ei fusese ultima masă, o sută de focuri arzând pentru tot

atâtea mese, dogoarea ce te mângâia pe față ca o mână, un cerc de rânjete înfometate, luminate de flăcări, grăsimea sfârâind și șoriciul înnegrindu-se…

– Libertate! Urlă Rulf, deschizându-și larg brațele, pentru a putea cuprinde întinderea vastă de deșertăciune albă. Libertatea de-a îngheța unde-ți face plăcere! Libertatea de-a muri de foame unde vrei! Libertatea de-a merge până cazi lat!

Vocea i se stinse repede în aerul rarefiat și aspru.

– Ai terminat? Întrebă Nimic.

Rulf își lăsă brațele să cadă.

– Da.

Apoi se străduiră să meargă mai departe.

Nu gândul la mama sa îl făcu pe Yarvi să meargă mai departe, pas chinuitor după pas chinuitor, pas dureros după alt pas dureros, cădere înghețată după altă cădere înghețată, hotărât să-i urmeze pe ceilalți. Nici gândul la logodnică, la tatăl mort sau la taburetul din apropierea focului Mamei Gundring. Ci gândul la Odem, zâmbindu-i, cu mâna pe umărul lui. La Odem, promițându-i să-i fie ajutor de nădejde. La Odem, întrebând cu glas blând ca o ploaie de primăvară dacă un schilod ar trebui să fie regele Gettlandului.

– Cred că *nu*, mârâi Yarvi, scoțând un nor de aburi în aerul înghețat printre buzele crăpate.

Cred că *nu*... Cred că *nu*.

Și, pas chinuitor după pas chinuitor, Gettlandul se apropia din ce în ce mai mult.

Cea de-a cincea zi veni, curată și înghețată, cu cerul de un albastru orbitor, încât lui Yarvi i se părea că poate vedea aproape până la mare, o dungă negru cu alb la mare depărtare, la marginea unui teritoriu negru și alb.

– Ne-am descurcat bine, zise el. Trebuie s-o recunoașteți.

Sumael, ferindu-și ochii de lumina puternică în timp ce privea înspre vest, nu putu s-o facă.

– Am avut noroc de vreme bună.

– Eu nu mă simt norocos, murmură Rulf, cuprinzându-și trupul cu brațele. Tu te simți norocos, Jaud?

– Mie mi-e frig, răspunse acesta, frecându-și vârfurile rozalii ale urechilor.

Sumael clătină din cap către cer, care, în afara unei pete îndepărtate în partea de nord, arăta neobișnuit de curat.

– Poate la noapte, sau poate mâine, o să aflați cum arată norocul de vreme proastă. Se apropie o furtună.

Rulf privi în sus, mijindu-și ochii.

– Ești sigură?

– Eu nu-ți spun cum să sforăi, nu? Așa că nu-mi spune tu cum să mă orientez.

Rulf se uită la Yarvi, apoi ridică din umeri. Însă,

înainte de-a se întuneca, ca de obicei, se dovedi că ea avusese dreptate. Pata aia de pe cer crescu, se umflă, din ce în ce mai mult, se înnegri și căpătă culori din cele mai ciudate.

– Zeii sunt supărați, murmură Nimic, privind încruntat în sus.

– Când nu sunt ei furioși? Zise Yarvi.

Începu să ningă cu fulgi uriași, ca o perdea, în vârtejuri. Vântul sufla cu rafale asurzitoare, lovindu-i cu furie din toate părțile, abătându-i din drum ba la stânga, ba la dreapta. Yarvi căzu și, după ce se ridică, nu mai văzu pe nimeni prin preajmă. O luă la fugă panicat și se izbi de spatele lui Jaud.

– Trebuie să scăpăm de-aici! Țipă el, de-abia reușind să-și audă propria voce din cauza vântului.

– Nu te contrazic! Zbieră Jaud în spatele lui.

– Avem nevoie de zăpadă adâncă.

– Avem zăpadă! Răcni și Ankran.

Se aventurară pe fundul unei ravene înguste, cel mai promițător popas pe care Yarvi putea să spere să-l găsească prin zăpada ce venea în rafale atât de dese, încât ceilalți arătau ca niște fantome. Se ghemui ca un iepuraș, azvârlind zăpada dintre picioare, îngropându-se în zăpadă cu capul înainte, disperat, săpând un tunel cât toată lungimea corpului său. Mâinile îi ardeau din cauza frigului ce pătrunsese pe sub pânza de

catarg umedă, iar mușchii îl ardeau de la efortul depus, însă se forță să continue. Săpă ca și cum viața lui depindea de asta.

Și chiar depindea.

Sumael își făcu și ea loc pe lângă el, mârâind printre dinții încleștați și folosindu-și toporișca pe post de mistrie. Săpară o firidă, apoi o groapă, apoi o cameră mică. Ankran își făcu și el loc în spatele lor, cu limba vârâtă în gaura lăsată de dintele lipsă, în timp ce săpa și depozita zăpada în spatele lui. Rulf îl urmă îndeaproape în semiîntunericul rece, apoi își făcu și Jaud loc cu umăru-i masiv în gaura care tot creștea, după care, în final, își făcu apariția capul lui Nimic.

– Ingenios, spuse el.

– Să lăsați intrarea liberă, murmură Yarvi, altfel peste noapte vom rămâne îngropați aici, și se ghemui rezemat de zăpada bătătorită, dându-și jos pânza udă leoarcă și suflându-și în palmele făcute căuș.

Deja avea mai puține degete decât îi trebuiau: nu-și permitea să mai piardă vreunul.

– Unde ai învățat să faci asta? Întrebă Sumael, așezându-se alături de el.

– Tatăl meu m-a învățat.

– Cred că ne-a salvat viețile.

– Trebuie să-i mulțumești când o să-l vezi. Ankran își făcu loc cu umărul, pentru a se culcuși. Erau îngrămădiți unul într-altul, dar la

fel stătuseră timp de patru zile. Nu mai era loc de mândrie, de aversiune sau de dușmănie acolo, în sălbăticie.

Yarvi închise ochii, gândindu-se la tatăl lui, întins pe lespede, cu pielea palidă și rece.

– Tatăl meu a murit.

– Îmi pare rău, se auzi vocea profundă a lui Jaud.

– Mă bucur că unuia dintre noi îi pare rău.

Yarvi își lăsă mâna să cadă, realizând un moment mai târziu că îi căzuse peste mâna lui Sumael, care avea degetele ridicate, presate în palma lui. Se simțea bine așa, cu pielea fierbinte acolo unde îl atingea ea. Nu şi-o îndepărtă. Și nici ea.

Încet, își strânse degetele în jurul degetelor ei.

Urmă apoi o tăcere lungă, în timp ce ascultau vântul tânguindu-se în afara adăpostului lor și priveau cum respirațiile lor se transformau în aburi grei și groși, iar Yarvi începu să se simtă cât de cât confortabil, îngropat sub un strat gros de zăpadă înghețată, așa cum nu se mai simțise de mult timp, de când părăsiseră focul acela firav aprins de Ankran.

– Aici. Simți vocea suflându-i pe obraz, apoi simți cum Sumael îl apucă blând de încheietură.

Deschise ochii, dar nu putu să-i distingă expresia în întuneric.

Îi răsuci mâna în sus și-i apăsă ceva în palmă.

Veche, acră și undeva între îmbibată cu apă și înghețată, dar era totuși pâine și, pe zei, era atât de bucuros s-o primească.

Stătură strânși unul în celălalt, drămuindu-și proviziile, fiecare mestecând ceva mulțumit sau, cel puțin, ușurat, fiecare înghițind câte ceva, devenind tăcuți rând pe rând și lăsându-l pe Yarvi în cumpănă: să îndrăznească sau nu să apuce din nou mâna lui Sumael?

– Asta-i tot ce-am mai avut de mâncare, spuse ea apoi.

Tăcere din nou, de data asta mai puțin mulțumiți, cu toții.

Glasul lui Rulf veni înnăbușit din întuneric:

– Cât mai e până în Vansterland?

Nimeni nu-i răspunse.

Oamenii mai buni

– Cei din Gettland sunt oamenii mai buni, zise Nimic cu o voce răgușită. Luptă ca unul. Apărat fiecare de scutul camaradului său.

– Gettlanderii? Ha! Rulf pufni pe nas, în timp ce se lupta cu panta înzăpezită în urma lui Sumael. O turmă de oi amărâte mânate behăind spre abator! Când camaradul cade, ce urmează? Bărbații din Throven au foc în ei!

Se contraziseseră toată ziua. Dacă sabia sau arcul erau superioare. Dacă Hemenholm era la

sud de Insula Grenmer. Dacă lemnul vopsit sau cel uns cu ulei era preferat de Marea Mamă și, deci, care din ele era mai potrivit pentru un vas cu mai mult noroc. Yarvi se întreba de unde aveau atâta energie. El de-abia mai avea destulă energie ca să poată respira.

– Bărbații din Throven? Croncăni Nimic. Ha! După ce se stinge focul, ce urmează? Întâi vor analiza situația, apoi își vor argumenta punctele de vedere cu multă siguranță de sine, iar în final vor schimba priviri crunte. În ochii lui Yarvi niciunul nu venise cu un argument cât de cât convingător de când o lăsaseră pe *Vântul din Sud* scufundându-se.

Terminaseră mâncarea de trei zile, iar pentru Yarvi foamea era ca un vid dureros ce-i înghițise toate speranțele. După ce-și desfăcuse pânza de catarg de pe mâini, de-abia și le mai recunoscuse: erau zbârcite și umflate. Pielea de pe vârful degetelor avea un aspect ca de ceară și simțea o senzație de amorțeală înțepătoare când le atingea. Chiar și Jaud avea obrajii supți. Ankran avea un șchiopătat pe care nu reușea să și-l ascundă. Când respira, Rulf scotea un șuierat care îl făcea pe Yarvi să tresară. Nimic avea gheață în sprâncenele strâmbe. Buzele lui Sumael deveneau din ce în ce mai subțiri, mai cenușii și mai strâns lipite cu fiecare kilometru parcurs.

În timpul acelor dezbateri nesfârșite, Yarvi nu se putea gândi decât la cine va fi cel care va muri primul.

– Gettlanderii știu ce-i disciplina, bolborosi Nimic. Gettlanderii sunt…

– Cărui prost îi pasă? Mârâi Yarvi, privind când la un bătrân, când la celălalt, parcă împungându-i cu ciotul de deget, furios dintr-odată. Bărbații sunt doar bărbați, buni sau răi, depinde de norocul lor! Acum păstrați-vă energia pentru mers!

Și-și vârî la loc mâinile la subsuori, străduindu-se să urce dealul.

– E fiu de bucătar și filosof, îl auzi gâfâind pe Rulf.

– Cu greu îmi pot da seama care e cel mai nefolositor de aici, murmură Nimic. Ar fi trebuit să-l las pe Trigg să-l omoare. Clar, gettlanderii sunt…

În momentul în care ajunse sus pe culme rămase tăcut. Cu toții, nu doar el. La picioarele lor se afla o pădure, întinzându-se în toate direcțiile, pierzându-se în depărtare, în vălul cenușiu al ninsorii ce nu mai contenea.

– Copaci? Șopti Sumael, de parcă nu-i venea să creadă ce-i comunicau simțurile.

– Copacii ar putea însemna hrană, zise Yarvi.

– Copacii ar putea însemna foc, interveni Ankran.

O luară la goană în jos cu toții dintr-odată, chiuind ca niște copii scăpați de o sarcină neplăcută. Yarvi căzu, împiedicându-se într-un troian de zăpadă, după care se ridică din nou. Se chinuiră să răzbată prin lăstărișul pipernicit, apoi printre brazii înalți cât niște turnuri, cu trunchiuri atât de groase, încât Yarvi de-abia le putea cuprinde cu brațele desfăcute. Stâlpi falnici într-un loc sacru, iar ei niște intruși nepoftiți.

Încetiniră de la goană la alergare și de la alergare la un mers târșâit. Niciun fruct nu cădea de pe crengile goale. Nicio căprioară nu alerga să se înfigă în sabia lui Nimic. Lemnul pe care îl găsiră era ud și putred. Solul de sub zăpadă era sărac, plin de rădăcini încurcate și de ace putrede, depuse în ani fără de număr.

Râsul le pieri și pădurea deveni perfect tăcută, o tăcere grea, netulburată nici măcar de ciripitul vreunei păsări.

– Oh, zei, șopti Ankran. Nu suntem într-o situație mai bună, aici e la fel ca afară.

Yarvi se sprijini de trunchiul unui copac, rupând cu o mână tremurătoare o bucată de burete pe jumătate înghețat.

– Ai găsit ceva? Întrebă Jaud cu speranță în glasu-i pițigăiat.

– Nu. Yarvi aruncă buretele. Ăsta nu e comestibil.

Și disperarea se coborî asupra lui precum ninsoarea, ba chiar mai grea decât înainte.

– Avem nevoie de foc, zise el, încercând să mențină vie flacăra speranței.

Focul i-ar încălzi, le-ar ridica moralul, i-ar face mai uniți și i-ar ajuta să reziste încă o bucată de vreme. Nu-și permitea să se gândească încă la unde i-ar putea duce asta. O tragere o dată, așa cum îi spunea Jaud mereu.

– Avem nevoie de lemn uscat pentru foc, zise Ankran. Ar putea fiul bucătarului să găsească așa ceva?

– Știu de unde să-l cumpăr în Thoriby, îl repezi Yarvi.

De fapt, probabil că nu știa. Avusese sclavi pentru asta.

– Terenul mai înalt ar trebui să fie mai uscat. Sumael începu să alerge ușor și Yarvi se grăbi după ea, coborând într-o vale puțin adâncă, având o pantă domoală, acoperită de zăpadă albă, neatinsă. Poate acolo, sus…

Ea se grăbi să ajungă în luminișul din pădure, cu Yarvi urmând-o îndeaproape, abia ținându-se după urmele pașilor ei. Pe zei, era epuizat. De-abia își mai putea simți picioarele. Solul avea un aspect ciudat aici, neted și dur sub un strat subțire de zăpadă, ici și colo ivindu-se petice negre. Următorul pas făcut de Sumael fu însoțit de un pârâit ciudat.

Ea îngheță acolo, privind încruntată în jos.

– Așteaptă! Nimic stătea mai sus pe pantă, în urma lor, cu brațul petrecut în jurul unui copac și cu sabia în cealaltă mână. E un râu!

Yarvi își privi picioarele, având fiecare fir de păr ridicat de groază. Gheața șuieră, pocni și i se mișcă sub cizme. Scoase un geamăt prelung, în timp ce Sumael se întoarse spre el, privindu-l panicată. Între ei doi nu era mai mult de un pas sau doi.

Yarvi înghiți în sec, de-abia îndrăznind să respire, și întinse mâna spre ea.

– Retrage-te ușor, șopti el.

Ea făcu un pas și, într-o fracțiune de secundă, dispăru prin gheață.

Rămase împietrit pentru o secundă.

Apoi tresări ca și cum ar fi vrut să facă un pas în față.

Se opri cu un geamăt, se așeză apoi în patru labe și se târî până la locul în care dispăruse Sumael. Apă neagră și sloiuri de gheață plutind, dar nici urmă de ea. Se uită peste umăr, văzându-l pe Jaud sărind pe mal, stârnind un nor de zăpadă.

– Stai! Țipă Yarvi. Ești prea greu!

I se păru că vede mișcare pe sub gheață, se târî până acolo cu fața lipită de pojghiță, mătură zăpada într-o parte, dar nu văzu nimic, decât întuneric și bule de aer ridicându-se spre suprafață.

Ankran veni și el, clătinându-se, spre râu, cu brațele larg desfăcute și se opri dintr-odată, când auzi geamătul scos de suprafața înghețată. Nimic se chinuia să răzbată prin zăpadă, ca să ajungă la peticul de gheață descoperită, prin care ieșiseră niște colți de piatră.

O tăcere îngrozitoare se înstăpâni.

– Unde e? Urlă Yarvi.

Rulf stătea și se holba pe mal, cu buzele răsfrânte a deznădejde.

Cât timp putea să-și țină cineva respirația? Nu atât de mult, cu siguranță.

Îl văzu pe Nimic cum sare câțiva pași de pe mal, își ridică mult sabia, îndreptând-o apoi cu vârful în jos.

– Ești nebun? Țipă Yarvi, înainte să se gândească.

Bineînțeles că era nebun.

Sabia țâșni în jos, împroșcând câțiva stropi de apă, iar Nimic se lăsă jos pe gheață, băgându-și un braț în apă.

– Am prins-o!

O scoase pe Sumael din râu, imobilă ca o cârpă și cu apă rece scurgându-i-se din haine, și o trase pe mal, unde așteptau Jaud și Rulf.

– Respiră? Strigă Yarvi, târându-se pe mâini și pe genunchi, de frică să nu cadă și el în apă.

– Cum să-mi dau seama? Întrebă Jaud, îngenunchind și el alături de ea.

– Apropie-ți obrazul de gura ei!

– Nu prea cred!

– Ridică-i picioarele!

Yarvi se năpusti de pe râul înghețat și-și forță picioarele ca de plumb să înainteze pe malul acoperit de zăpadă.

– Ce?

– Întoarce-o cu fața în jos!

Jaud o apucă prostește de glezne, făcându-i capul să-i atârne în zăpadă, în timp ce Yarvi se străduia să-i bage două degete în gură, îndoindu-le și forțându-le în jos pe gât.

– Haide! Mârâi el, scuipând și opintindu-se. Haide!

O văzuse pe Mama Gundring procedând așa o dată, cu un băiat ce căzuse în lacul morii.

Băiatul murise.

Sumael nu se mișcă. Era acoperită de o transpirație rece, ca și cum murise, iar Yarvi mormăi niște rugăciuni amestecate printre dinții încleștați, fără să știe măcar cui le adresa.

Simți pe umăr mâna lui Nimic.

– Moartea ne așteaptă pe toți.

Yarvi își trase umărul, dându-i mâna la o parte.

– Haide!

Și, la fel de brusc ca un copil pișcat ca să se trezească, Sumael icni și scuipă apă, trase dureros aer în piept și scoase și mai multă apă.

– Zei! Zise Rulf, făcând un pas, uimit, în spate.

Yarvi era aproape la fel de uimit ca și el și cu siguranță nu mai fusese niciodată atât de bucuros că avea pe mâini vomă rece ca acum.

– Ai de gând să mă lași jos? Croncăni Sumael, cu ochii rotindu-i-se de jur împrejur. Jaud o lăsă să cadă și ea se ghemui pe zăpadă, trăgându-se de zgardă, tușind, scuipând și începând să tremure tare.

Rulf se holba de parcă fusese martor la un miracol.

– Ești un vrăjitor!

– Sau preot, murmură Ankran.

Yarvi nu avea de gând să lase pe nimeni să-l mai zgândăre unde-l durea.

– Trebuie s-o încălzim.

Se chinuiră să aprindă un foc cu ajutorul micuței bucăți de cremene a lui Ankran, rupând fâșii de mușchi de pe copaci pentru aprins, însă totul era umed, iar cele câteva scântei nu avură niciun rezultat. Încercară pe rând, în timp ce Sumael se uita la ei cu ochi arzând de febră, tremurând din ce în ce mai tare, până când auziră hainele pocnind pe ea.

Jaud, cel care odată aprindea focul într-o brutărie în fiecare dimineață, nu putu face nimic, iar Rulf, cel care aprindea focuri pe plaje măturate de vânt și bătute de ploaie peste tot în jurul Mării Sfărâmate, nu putu face nimic, chiar și Yarvi făcu un efort zadarnic, încercând să

manevreze cremenea cu mâna beteagă, până când se umplu de tăieturi, în timp ce Ankran murmura o rugăciune către Cel Care Aprinde Focul.

Însă zeii terminaseră cu miracolele în ziua aceea.

– Putem săpa un adăpost? Jaud se legăna pe călcâie. Așa cum am făcut în timpul viscolului?

– N-avem suficientă zăpadă, zise Yarvi.

– Atunci, din crengi?

– Prea multă zăpadă.

– Trebuie să mai încercăm.

Sumael se ridică dintr-odată în picioare, clătinându-se și lăsând haina lui Rulf, prea mare pentru ea, să cadă în zăpadă, în spatele ei.

– Prea cald, zise ea, desfăcându-și pânza de catarg de pe mâini, lăsând-o să fluture liberă, descheindu-și cămașa și trăgând de lanțul de dedesubt. Eșarfa-i prea strânsă. Mai făcu câțiva pași ezitanți și se prăbuși cu fața în jos. Trebuie să ne continuăm drumul, mormăi ea cu fața în zăpadă.

Jaud o întoarse cu blândețe, o ridică în picioare, îmbrățișând-o cu o mână.

– Tata nu va aștepta la nesfârșit, șopti ea, cu un firicel de abur firav ieșindu-i dintre buzele învinețite.

– Frigul e-n capul ei.

Yarvi își lipi palmele de pielea ei rece și umedă și

se trezi că-i tremură și lui mâna. O fi salvat-o de la înec, însă fără foc și fără hrană iarna o va împinge prin Ultima Poartă, iar el nu putea suporta acest gând. Ce se vor face fără ea?

Ce se va face el fără ea?

– Fă ceva! Șuieră Rulf, strângându-l tare de mână pe Yarvi.

Însă ce să facă? Yarvi își mușca buzele, holbându-se la pădure, de parcă acolo, printre trunchiurile copacilor dezgoliți, ar fi putut găsi vreun răspuns.

Întotdeauna există o cale.

Stătu așa, încruntat, un moment, apoi se scutură, dând la o parte mâna lui Rulf, și se îndreptă către cel mai apropiat copac, smulgându-și pânza înfășurată în jurul mâinii sănătoase. Smulse un smoc de ceva roșu-maro de pe scoarță și un dram de speranță începu să se înfiripe din nou.

– Lână, murmură Ankran, smulgând și el un smoc. Niște oi au trecut pe-aici.

Rulf şi-o adună de pe degete.

– Au fost mânate?

– Spre sud, zise Yarvi.

– Cum îți poți da seama?

– Mușchiul crește ferit de vânt, pe partea dinspre vest a copacilor.

– Oile înseamnă căldură, zise Rulf.

– Oile înseamnă mâncare, zise Jaud.

Yarvi nu dădu glas gândurilor ce-i treceau prin minte. Că oile mai însemnau și oameni, iar oamenii puteau fi și neprietenoși. Însă ca să-ți cântărești alegerile trebuie să ai mai mult decât una.

– Eu voi sta cu ea, zise Ankran. Voi aduceți ajutor, dacă puteți.

– Nu, zise Jaud. Mergem împreună. Acum suntem cu toții camarazi.

– Cine o va căra?

Jaud ridică din umeri.

– Când ai o greutate de ridicat, mai bine o ridici, decât să te plângi. Și-și strecură mâinile sub Sumael, strâmbându-se când o săltă, se clătină ușor, apoi o așeză cu fața pe umărul lui și, fără să scoată niciun cuvânt, începu să meargă spre sud, cu capul sus. Probabil că ea nu cântărea prea mult acum, însă fiind cu toții înfometați și obosiți, așa cum era și Yarvi, părea o sarcină aproape imposibilă.

– Am trăit ceva ani, murmură Rulf, clipind și privind la spatele lui Jaud. Însă pot spune că n-am văzut un gest mai nobil.

– Nici eu, zise Yarvi, ridicându-se de jos și pornind grăbit după ei. Cum să se mai plângă, să se mai îndoiască sau să mai ezite, având acea lecție de rezistență chiar în fața lui?

Sau cum putea s-o facă vreunul dintre ei?

Bunătate

Stăteau înghesuiți cu toții în desișul umed și se uitau în jos, spre așezare.

Una dintre construcții era făcută din piatră, atât de veche încât părea să fi crescut direct din pământ, și un fuior de fum se ridica din acoperișul îngreunat de zăpadă, făcându-i lui Yarvi gura să saliveze și pielea să i se înfioare, căci își aducea aminte, ca prin ceață, de hrană și de căldură. O altă construcție, care prin behăiturile înăbușite părea a fi staulul unde erau ținute oile, arăta ca făcută din coca unei corăbii aduse pe uscat, deși nu-i trecea deloc prin minte cum ar fi putut fi adusă o corabie atât de departe în interiorul continentului. Celelalte construcții erau doar niște adăposturi cu forme brute, aproape pierdute sub zăpada depusă deasupra, cu spațiile goale dintre ele blocate de garduri din bușteni ascuțiți la un capăt.

Chiar în fața intrării, lângă o copcă în gheață și având o undiță sprijinită pe două bețe, stătea un băiat înfofolit în blănuri, care din când în când își sufla nasul zgomotos.

– Asta mă îngrijorează, șopti Jaud. Câți or fi acolo? Nu știm nimic despre ei.

– Decât că sunt oameni și în oameni nu poți să ai încredere niciodată, zise Nimic.

– Știm că au mâncare, haine și adăpost. Yarvi se

uită la Sumael, acoperită cu orice cârpă pe care o putuseră găsi, ceea ce tot nu era de ajuns. Tremura atât de tare încât îi clănțăneau dinții în gură, cu buzele gri-albăstrui precum ardezia, cu pleoapele lăsate, închizându-le, deschizându-le și închizându-le din nou. Lucruri de care avem nevoie pentru a putea supraviețui.

– Atunci, soluția e simplă. Nimic desfăcu bucata de cârpă de pe mânerul sabiei. Oțelul este răspunsul.

Yarvi îl privi fix.

– Ai de gând să-l omori pe băiatul ăla?

Rulf își roti umerii ca și cum nu se simțea în largul său, însă Nimic și-i ridică pe ai săi.

– Dacă trebuie să aleg între moartea lui și a noastră, atunci da, îl voi ucide, pe el și pe toți cei de acolo, de jos. Se vor putea alătura regretelor mele.

Începu să se ridice, însă Yarvi îl apucă de cămașa zdrențuită și-l trase înapoi, în jos, trezindu-se că se uită iar fix în ochii lui cenușii, cu o privire fixă și dură. De aproape, păreau că nu mai reflectă sănătate mentală. Ba, chiar dimpotrivă.

– Același lucru e valabil și pentru tine, băiatule de bucătar, șopti Nimic.

Yarvi înghiți în sec, însă nu-și coborî privirea și nici nu renunță. Sumael își riscase viața pe *Vântul din Sud* pentru a i-o salva pe-a lui. Era

timpul să-și plătească datoria. Și, de altfel, se săturase să mai fie un laș.

– Mai întâi încercăm să discutăm.

Se ridică în picioare, gândindu-se ce postură să adopte și încercând să nu mai arate ca un cerșetor zdrențăros aflat pe culmile disperării, însă nu reuși.

– După ce te vor omorî, zise Nimic, va rămâne oțelul răspunsul?

Yarvi oftă, scoțând un norișor de abur.

– Cred că da. Și porni, târșâindu-și picioarele pe pantă, în jos, în direcția clădirilor.

Totul era nemișcat. Niciun semn de viață, cu excepția băiatului. Yarvi se opri la vreo doisprezece pași de el.

– Hei.

Băiatul se smuci în sus, deranjând undița, se împletici înapoi, aproape căzând, apoi o luă la fugă înspre casă. Yarvi nu putu decât să aștepte, tremurând. Tremurând de frig și de teama anticipării a ce va urma. Nu te poți aștepta la prea multă bunătate din partea oamenilor care-și duc traiul în condiții atât de aspre.

Se revărsară afară din clădirea de piatră precum albinele dintr-un stup spart. Numără șapte oameni, cu toții înfofoliți zdravăn în blănuri și cu toții ținând sulițe în mâini. Trei dintre ele aveau vârfuri din piatră, nu din metal, însă erau strânse ferm în mâini, cu intenții clar ostile. Se

grăbiră, tăcuți, să facă un semicerc în jurul lui, cu sulițele îndreptate spre el.

Yarvi nu putu decât să-și ridice mâinile goale, cu excepția feșelor făcute din pânză de catarg, să se roage în gând la Tatăl Pace și să zică:

– Am nevoie de ajutorul vostru.

Silueta din centru își înfipse capătul suliței în zăpadă și se apropie încet de Yarvi. Își trase gluga în jos, dezvăluind o chică de păr gri-gălbui și o față plină de riduri adânci, îmbătrânită de muncă și de vreme. Îl studie o clipă.

Apoi făcu un pas în față și, înainte ca Yarvi măcar să tresară de frică, își desfăcu brațele larg și-l îmbrățișă strâns.

– Eu sunt Shidwala, rosti ea în Limba comună. Ești singur?

– Nu, șopti el, luptându-se să-și rețină lacrimile de ușurare. Camarazii mei sunt cu mine.

Interiorul casei era jos și îngust, mirosea a transpirație și a fum de la focul făcut cu lemne și semăna cu un palat. O tocană uleioasă din rădăcini și carne de oaie era scoasă dintr-o oală afumată și pusă într-un castron din lemn, lustruit de anii de folosință. Yarvi își îngropă degetele în ea și simți că nu mai mâncase niciodată ceva atât de delicios. De pereții curbați erau lipite bănci, iar Yarvi și prietenii lui stăteau aproape de vatra pe care clocotea mâncarea, în

timp ce de cealaltă parte a ei se înșiraseră gazdele lor – Shidwala și cei ce păreau a fi cei patru fii ai ei, plus băiatul de pe lacul înghețat, care se holba la Sumael și la Rulf, de parcă ar fi fost niște elfi coborâți din legende.

În Thoriby acești oameni ar fi părut mai mult decât săraci. Acum camera era plină de oameni bogați. Unelte din lemn și din os erau prinse pe pereți, instrumente ingenioase pentru pescuit, vânat și pentru săparea de adăposturi, pentru încropirea unui trai cu ajutorul gheții, a blănurilor de lup, de capră, de urs și de focă, pe orice suprafață. Una dintre gazde, un bărbat cu o barbă deasă, cafenie, curăță bine oala pentru a-i întinde al doilea castron lui Jaud, iar acesta dădu din cap în semn de mulțumire și începu să mănânce din nou, cu ochii închiși de plăcere.

Ankran se apropie de el.

– Cred că le-am mâncat toată cina.

Jaud înțepeni cu degetele în gură, iar bărbosul începu să râdă și se duse lângă foc, plesnindu-l cu palma pe umăr.

– Îmi cer scuze, zise Yarvi, lăsându-și castronul jos.

– Sunteți mai înfometați ca noi, cred, zise Shidwala. Vorbeau Limba comună cu un accent ciudat. Și foarte, foarte departe de drumul vostru, adăugă ea.

– Ne îndreptăm către Vulsgard, venind dinspre

ținutul banyailor, zise Ankran.
Femeia se gândi un moment.
– Atunci, sunteți foarte, foarte aproape de drumul vostru, însă traseul pe care l-ați ales mi se pare foarte ciudat.
Yarvi nu putea decât să fie de acord.
– Dacă am fi știut cât de dificil va fi, am fi ales o altă rută.
– Așa se întâmplă când avem alegeri de făcut.
– Așa că acum nu putem decât să continuăm.
– Așa se întâmplă când avem alegeri de făcut.
Nimic se trase aproape de Yarvi și șopti cu vocea lui adâncă și dură.
– N-am încredere în ei.
– Vrea să vă mulțumească pentru ospitalitate, zise Yarvi, repede.
– Cu toții vă mulțumim, zise Ankran emoționat. Vouă și zeilor acestei case.
Yarvi mătură cenușa de pe piatra de rugăciuni așezată în vatră și citi runele de pe ea: „Cea Care Răsuflă Ninsorile."
– Bine zis și bine gândit.
Shidwala își îngustă privirea.
– Acolo de unde vii tu ea este un zeu neînsemnat, nu-i așa?
Yarvi încuviință din cap.
– Însă aici e una înaltă, cred.
– Ca și multe alte lucruri, zeii par mai importanți

atunci când te afli mai aproape de ei. Aici, Cea Care Răsuflă Ninsorile este întotdeauna alături de noi.

– Ei ar trebui să ne rugăm când ne vom trezi din somn, zise Ankran.

– Înțelept, spuse Shidwala.

– Iar cea de-a doua rugăciune ar trebui să fie pentru voi, adăugă Yarvi. Ne-ați salvat viața.

– Aici toate ființele trebuie să fie prietene. Zâmbi și ridurile adânci de pe fața ei îi reamintiră lui Yarvi de Mama Gundring, iar pentru o clipă i se făcu un dor cumplit de casă. Și-așa iarna este un inamic redutabil pentru noi toți.

– Știm.

Yarvi se uită la Sumael, ghemuită lângă foc, cu ochii închiși și cu o pătură pe umeri, legănându-se încet. Aproape toată culoarea îi revenise în obraji.

– Ați putea sta cu noi până trece iarna.

– Eu nu pot, zise Ankran, cu o voce spartă și cu mușchii feței încordați. Trebuie să ajung la familia mea.

– Iar eu la a mea, zise Yarvi, deși nevoia lui mai urgentă era de a-și ucide un membru al familiei, nu de a-l salva. Trebuie să ne continuăm drumul, însă avem nevoie de multe lucruri…

Shidwala evaluă cu un ochi critic condiția proastă în care se aflau cu toții și înălță din sprâncene.

– Chiar că aveți nevoie. Facem schimb bucuroși.

La cuvântul „schimb” fiii Shidwalei zâmbiră și dădură aprobator din cap.

Yarvi îi aruncă o privire lui Ankran, iar Ankran își desfăcu larg mâinile.

– N-avem nimic de oferit la schimb.

– Aveți sabia.

Nimic se încruntă și mai tare, trăgându-și sabia mai aproape, și Yarvi își reaminti cu neplăcere că fusese gata să-i omoare pe acești oameni nu cu mult timp în urmă.

– Nu se va despărți de sabie, spuse Yarvi.

– Aveți un lucru care ne-ar trebui foarte mult.

Omul cu barba cafenie privea pe deasupra focului, la Sumael.

Jaud înțepeni, Rulf scoase un mormăit dezaprobator, iar în vocea lui Ankran se simți asprimea când rosti:

– Nu vom vinde pe cineva dintre noi. Pentru nimic în lume.

Shidwala râse.

– Nu ne-ați înțeles. Metalul e foarte rar aici. Dădu ocol focului și se așeză în genunchi, cu coapsele odihnindu-i-se pe călcâie, și-i atinse zgarda lui Sumael, scoțând la iveală oțelul strălucitor și trăgând afară o parte din lanț. De ăsta avem nevoie.

Lui Yarvi îi apăru un zâmbet pe toată fața. Trecuse ceva timp, dar se simțea foarte bine.

– În cazul ăsta… Își desfăcu eșarfa din pânză de catarg zdrențuită și-și scoase lanțul cel greu. Probabil că l-ați vrea și pe ăsta.

Ochii bărbosului sclipiră în timp ce cântărea lanțul în mână, apoi îi căzu falca atunci când și Nimic își scoase zgarda la iveală.

– Și iată ce am și eu, zise el, trăgând afară zalele grele.

Acum zâmbea toată lumea. Yarvi se trase mai aproape de foc și-și strânse mâinile pe piept, așa cum obișnuia mama lui s-o facă.

– Hai să negociem.

Nimic se apropie de el, șoptindu-i la ureche:

– Ți-am zis eu că răspunsul este oțelul.

Cu un ultim pocnet, bolțul ruginit sări într-o parte și zgarda lui Nimic se desfăcu.

– Ăsta a fost încăpățânat, zise bărbosul, privindu-și dalta distrusă.

Nimic se ridică de pe buștean un pic nesigur pe picioare, vrând să-și atingă gâtul cu mâna-i tremurândă, acolo unde pielea i se asprise după anii în care metalul se frecase de ea.

– Am purtat zgarda asta timp de douăzeci de ani, șopti el, cu ochii lucindu-i de lacrimi.

Rulf îl plesni pe umăr.

– Eu am purtat-o pe-a mea doar trei ani și mă simt ușor ca aerul fără ea. Tu probabil simți că ai putea pluti.

– Chiar așa, șopti Nimic. O să plutesc.

Yarvi își mângâia absent vechile arsuri de pe locul unde avusese zgarda, privindu-l pe Ankran cum împacheta grijuliu lucrurile pe care le obținuseră dând la schimb lanțurile. O undiță și momeală. O lopată făcută din omoplatul unui elan. Un cuțit din bronz, ce semăna cu o relicvă apărută nu cu mult după Sfărâmarea Zeiței. Nouă săgeți pentru arcul lui Rulf. Un vas din lemn pentru băut. Mușchi uscat pentru aprins focul. Funie făcută din lână toarsă. Brânză și carne de oaie și pește uscat. De asemenea, blănuri, haine de purtat pe deasupra, confecționate tot din lână, și lână netoarsă, pentru a fi îndesată pe dedesubt. Saci din piele, pentru a căra tot ce obținuseră. Chiar și o sanie cu care să-și transporte toate lucrurile.

Obiectele astea ar fi părut ridicole nu cu mult timp în urmă, nimicuri demne doar de un cerșetor. Acum erau o adevărată comoară pentru ei.

Sumael era înfășurată până la bărbie într-o haină de blană albă, cu ochii închiși, cu un rânjet ocazional pe față și cu un dinte alb ivindu-se când și când prin gaura din buză.

– Te simți bine? O întrebă Jaud.

– Mi-e cald, șopti ea, fără să deschidă ochii. Dacă visez, să nu mă trezești.

Shidwala aruncă zgarda desfăcută a lui Nimic

într-un butoi, alături de lanțuri.

– Dacă vreți un sfat…

– Întotdeauna, spuse Ankran.

– Îndreptați-vă către nord și vest. În două zile veți ajunge într-un ținut pe care focul de sub pământ îl face fierbinte. La granițele sale există gheizere care scuipă apă fierbinte și care mișună de pești.

– Am auzit povești despre un asemenea ținut, zise Yarvi, amintindu-și glasul Mamei Gundring plutind peste foc.

– Ne vom îndrepta către nord și vest, zise Ankran.

Shidwala aprobă din cap.

– Și fie ca zeii să fie alături de voi. Se întoarse ca să plece, însă Nimic căzu brusc în genunchi, îi luă mâna și-și lipi buzele crăpate de ea.

– Nu voi uita niciodată bunătatea ta, zise el, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

– Niciunul dintre noi n-o să uite, încuviință Yarvi.

Cu un zâmbet pe față, ea îl ridică pe Nimic în picioare și-l bătu cu blândețe pe obrazul ud de lacrimi.

– Asta e răsplata bunătății noastre.

Adevărul

Rulf ieși dintre copaci cu un rânjet larg pe față, cu arcul pe un umăr și cu o căprioară slăbănoagă

pe celălalt. Ca să nu existe nicio urmă de-ndoială asupra calităților sale de arcaș, lăsase săgeata înfiptă în inima animalului.

Sumael înălță din sprâncene când îl văzu.

– Deci nu ești doar frumos.

El flutură din gene către ea.

– Pentru un arcaș, săgețile fac diferența.

– Vrei s-o jupoi tu, fiule de bucătar, sau vrei s-o fac eu?

Ankran își ridică atunci cuțitul, cu un rânjet strâmb pe față. Știa că Yarvi va refuza. Nu era prost. De puține ori Yarvi fusese convins să participe la vânătoare, iar atunci mâna îi înțepenise ținând arcul sau sulița și i se făcuse rău, mai ales dacă trebuia să și tranșeze animalul. Tatăl său îl criticase și-l disprețuise, fratele său îl luase în derâdere, iar oamenii lor de-abia se deranjau să-și ascundă disprețul.

În cea mai mare parte a copilăriei sale, desigur.

– De data asta poți s-o jupoi tu, zise Yarvi. Îți voi da câteva indicații, dacă nu te descurci.

După ce mâncară, Jaud se așeză cu picioarele goale spre foc, ungându-și cu grăsime crăpăturile dintre degete. Rulf aruncă ultimul os și-și șterse mâinile unsuroase pe bluza din lână.

– Puțină sare ar fi făcut diferența.

Sumael clătină din cap.

– Ai avut vreodată un lucru de care să nu te plângi?

– Dacă nu poți găsi nimic de care să te plângi, înseamnă că nu te străduiești suficient de mult. Rulf se sprijini într-un cot, zâmbind în întuneric și scărpinându-și barba deasă. Deși nu am găsit niciun motiv de dezamăgire la soția mea. Am crezut că voi muri la blestemata aia de vâslă. Dar, din moment ce se pare că încă mai fac umbră pământului, mi-am pus în gând s-o văd din nou. Doar să-i zic: Bună! Doar să știu că e bine.

– Dacă ar fi avut ceva în cap, ar fi plecat de-acolo, replică Sumael.

– Are destulă minte. Prea multă ca să-și irosească viața așteptând. Rulf își trase nasul și scuipă în foc. Iar oameni mai buni decât mine nu sunt greu de găsit.

– Aici îți dau dreptate. Nimic stătea puțin mai departe de foc, cu spatele țeapăn la ceilalți și cu sabia pe genunchi, lustruindu-i lama cu o cârpă.

Rulf doar rânji la el.

– Și tu, Nimic? Tu ți-ai irosit ani din viață frecând o punte, ți-i vei petrece pe restul care ți-au mai rămas lustruind sabia aia? Ce-o să faci după ce ajungem în Vulsgard?

Yarvi își dădu seama că era pentru prima dată de când se scufundase *Vântul din Sud* când cineva vorbea despre ce-ar putea face în continuare. Era pentru prima dată când se părea că ei chiar vor reuși să facă ce-și propuseseră.

– Am planuri de îndeplinit. Planuri care au așteptat douăzeci de ani să fie îndeplinite. Nimic se întoarse la lustruitul său frenetic. Va putea ploua cu sânge și mai târziu.

– Orice în afară de zăpadă ar fi o îmbunătățire a vremii, zise Jaud. Voi urma drumul spre sud, înapoi spre Catalia. Satul meu se numește Najit și din fântâna lui se scoate cea mai dulce apă din lume. Își încrucișă mâinile pe abdomen și zâmbi așa cum zâmbea ori de câte ori pomenea de acel loc. Am de gând să beau din fântâna aia încă o dată.

– Poate că te voi însoți și eu, spuse Sumael. Nu e departe de itinerarul meu.

– Itinerarul tău spre ce? Întrebă Yarvi.

Deși dormiseră foarte aproape unul de celălalt timp de luni întregi, de-abia dacă știa câte ceva despre ea și-și dădu seama că voia să afle mai multe. Ea se uită la el încruntată, ca și cum s-ar fi întrebat dacă să descuie sau nu o ușă încuiată de prea mult timp, apoi ridică din umeri.

– Spre Întâiul Dintre Orașe, cred. Acolo am crescut. Tatăl meu era un om faimos, în felul său. Un constructor de nave pentru împărăteasă. Fratele său încă mai este… probabil. Sper. Dacă mai e încă în viață. O mulțime de lucruri s-ar fi putut schimba cât timp am fost plecată.

Apoi rămase tăcută, privind flăcările încruntată,

la fel ca Yarvi, care se întreba îngrijorat ce s-ar fi putut schimba în Thoriby cât lipsise el de-acolo.

– Ei bine, nu-ți voi refuza compania, zise Jaud. Cineva care chiar știe încotro se îndreaptă poate fi un ajutor de nădejde într-o călătorie lungă. Dar tu, Ankran?

– În Piața Angulf din Thoriby se află magazinul unui negustor de sclavi. Ankran rostise cuvintele mârâind către foc, cu fața-i osoasă plină de umbre. Cel din care m-a cumpărat Shadikshirram. De la un om pe nume Yoverfell. Tresări când rosti numele negustorului. În același fel în care tresărea Yarvi când se gândea la Odem. El o are pe soția mea. Și pe fiul meu. Trebuie să-i iau înapoi.

– Cum ai de gând să faci asta? Întrebă Rulf.

– O să găsesc eu o cale. Ankran își strânse mâna în pumn, pe care-l izbi și-l tot izbi de propriul genunchi, până când probabil că începu să-l doară. *Trebuie* să găsesc o cale.

Yarvi clipi de dincolo de foc. Prima dată când își îndreptase privirea asupra lui Ankran, îl urâse. Îl păcălise, privise cum fusese bătut și-i luase locul. Apoi îl acceptase, mersese alături de el și îi acceptase dărnicia. Mai târziu ajunsese să aibă încredere în el. Acum își dădu seama că nutrea un alt sentiment față de el. Unul de admirație.

Tot ce făcuse Yarvi până acum fusese pentru el însuși. Libertatea lui, răzbunarea lui, tronul lui.

Ankran făcuse ceea ce făcuse pentru familia lui.

– Te-aș putea ajuta, zise el.

Ankran îl privi cu asprime.

– Tu?

– Am… prieteni în Thoriby. Prieteni puternici.

– Bucătarul la care ai fost ucenic? Râse Rulf.

– Nu.

Yarvi nu știa sigur de ce alesese acel moment. Probabil că minciuna începea să-l apese tot mai tare, pe măsură ce devenea din ce în ce mai apropiat de banda lui de inadaptați. Probabil că o urmă de mândrie supraviețuise cumva și-și alesese tocmai acel moment să iasă la iveală. Probabil că își imagina că oricum Ankran începuse să pună laolaltă piesele lipsă. Sau poate era doar prost.

– Pe Laithlin, zise el. Soția regelui ucis, Uthrik.

Jaud expiră zgomotos și se lăsă la loc pe spate, pe blana lui. Rulf nici măcar nu se deranjă să chicotească.

– Și ce relație ai tu cu Regina de Aur a Gettlandului?

Yarvi își păstră tonul vocii jos, chiar dacă inima începu să-i bubuie brusc cu putere.

– Sunt fiul ei cel mai mic.

Iar asta chiar îi lăsă pe toți fără glas.

Și pe Yarvi, de asemenea, pentru că acum ar fi preferat să rămână băiatul de bucătar și să poată merge oriunde și-ar fi dorit. Să-l urmeze pe Rulf

ca s-o salute împreună pe soția acestuia, sau să-l urmeze pe Nimic ca să îndeplinească împreună cine știe ce nebunie ar fi avut acesta în mintea-i rătăcită. Să se ducă împreună cu Jaud și să bea apă din fântâna aceea din îndepărtata Catalia sau și mai departe, cu Sumael, să viziteze minunile Întâiului Dintre Orașe. Ei doi, împreună…

Însă acum nu se mai putea duce nicăieri, decât la Jilțul Negru. Sau, poate, să treacă prin Ultima Poartă.

– Numele meu nu este Yorv, ci Yarvi. Și sunt regele de drept al Gettlandului.

Urmă o tăcere lungă. Chiar și Nimic uitase de lustruitul său și se răsucise de pe piatra lui, pentru a se holba la el cu ochi strălucitori.

Ankran își drese glasul încet.

– Asta ar putea explica gătitul tău execrabil.

– Nu glumești, nu-i așa? Întrebă Sumael.

Yarvi îi întoarse privirea, îndelung și calm.

– Mă vezi cumva râzând?

– Atunci, dacă îmi permiți să te întreb, ce căuta regele Gettlandului legat de o vâslă pe o galeră comercială împuțită?

Yarvi își strânse pătura de lână în jurul umerilor și privi în foc, la flăcările ce luau chipurile celor din trecut și ale faptelor ce se petrecuseră acum mult timp.

– Din cauza mâinii mele… sau a lipsei acesteia,

a trebuit să renunț la dreptul meu din naștere și să mă alătur ordinului preoteselor. Însă tatăl meu, Uthrik, a fost ucis. Trădat de Grom-gil-Grom și de preoteasa lui, Mama Scaer… sau, cel puțin, așa mi s-a spus. Am condus o expediție formată din douăzeci și șapte de corăbii într-un atac împotriva lor. Unchiul meu, Odem, făcuse planurile de atac. Își dădu seama că vocea îi tremură. Care au inclus și uciderea mea și uzurparea tronului.

– Prințul Yarvi, murmură Ankran. Mezinul lui Uthrik. Cel care avea o mână beteagă. Yarvi o ridică în lumină și Ankran o examină, mângâindu-și gânditor nasul strâmb. Ultima oară când am trecut prin Thoriby se vorbea despre moartea lui.

– Anunțul fusese făcut nu cu mult timp înainte. Am căzut dintr-un turn și Marea Mamă m-a dus cu ea până în brațele lui Grom-gil-Gom. Am pretins că sunt fiul unui bucătar, iar el mi-a pus o zgardă în jurul gâtului și m-a vândut negustorilor de sclavi din Vulsgard.

– Iar de acolo te-am cumpărat eu și cu Trigg, cugetă Ankran, sucind povestea pe toate părțile, ca un negustor care sucește și tot sucește un inel, încercând să-și dea seama cât aur se află în aliaj. Pentru că mi-ai spus că poți vâsli.

Yarvi nu putu decât să ridice din umeri, în timp ce-și băga mâna beteagă la loc, la căldură, sub

pătura de lână.
– După cum vezi, n-a fost cea mai mare minciună pe care am spus-o vreodată.
Jaud expiră zgomotos.
– Fără îndoială, fiecare are propriile secrete, însă acesta este mai mare decât media.
– Și mult mai periculos, zise Sumael, cu ochii întredeschiși. De ce să spargi tăcerea?
Yarvi se gândi puțin.
– Meritați să știți adevărul. Iar eu merit să-l spun. Și adevărul merită să fie revelat.
O tăcere și mai lungă. Jaud își dădu cu și mai multă grăsime între degete. Ankran și Sumael schimbară priviri încruntate, de mai multe ori. Apoi Rulf își scoase limba printre buze și slobozi un zgomot ca un vânt.
– Crede cineva nonsensurile astea?
– Eu le cred. Nimic se săltă în picioare, cu ochi întunecați și mari, ridicându-și sabia. Și acum fac un jurământ! Lovi cu putere în flăcări, cu sabia, stârnind scântei și făcându-i pe toți să tresară de surpriză. Un jurământ-de-soare și un jurământ-de-lună. Fie ca acesta să fie ca un lanț și ca un imbold pentru mine. Nu voi avea odihnă până când regele de drept al Gettlandului nu va sta din nou în Jilțul Negru!
Tăcerea ce urmă fu chiar mai lungă și nimeni nu rămase mai uimit decât Yarvi.
– Ai simțit vreodată că trăiești într-un vis real?

Murmură Rulf.
Jaud scoase unul din desele sale oftaturi.
– Adeseori.
– Un coșmar, zise Sumael.

A doua zi, devreme, urcară o coastă și fură răsplătiți de o priveliște ce părea desprinsă dintr-un vis. Sau, poate, dintr-un coșmar. În locul dealurilor albe, în față văzură munți negri, îndepărtați, ascunși de o ceață fantomatică de aburi.
– Țara fierbinte, spuse Ankran.
– Un loc în care zeii focului și ai gheții se războiesc unii cu alții, șopti Nimic.
– Arată destul de plăcut pentru un câmp de bătălie, zise Yarvi.
Era o suprafață de verdeață ce se întindea între ținutul alb și cel negru, cu vegetația mișcându-se odată cu briza, în timp ce stoluri de păsări colorate se roteau pe deasupra și apa sclipea în lumina palidă a soarelui.
– O fâșie de primăvară smulsă din iarnă, zise Sumael.
– N-am încredere în asta, replică Nimic.
– În ce ai tu încredere? Întrebă Yarvi.
Nimic își ridică sabia și zâmbi, arătându-și dintele spart.
– Doar în asta.
Nimeni nu mai menționă revelația pe care o

avuseseră cu o zi înainte, în timp ce-și continuară înaintarea. De parcă nu știau dacă să-l creadă și ce să facă dacă se hotărau să-l creadă, așa că se hotărâseră să pretindă că nu se întâmplase nimic și se purtau cu el la fel ca și înainte.

Lui Yarvi îi convenea de minune, de fapt. Întotdeauna se simțise mai degrabă ca un fiu de bucătar decât ca un rege.

Zăpada se subție din ce în ce mai mult sub cizmele sale scâlciate, apoi se topi și începu să-și croiască drum în ele, apoi îl făcu să alunece prin noroi, apoi dispăru cu totul. Pământul era plin de petice, apoi începu să fie acoperit cu iarbă înaltă și verde, apoi stropit cu tufe de flori sălbatice ale căror nume îi erau necunoscute lui Yarvi. În final ajunseră lângă un lac întins, cu abur ridicându-se din apa cu aspect lăptos, mărginit de un mal pietros, pe care se afla un copac strâmb, din care cădeau frunze portocalii ce le fluturau pe deasupra capetelor.

– Mi-am petrecut ultimii ani și, mai ales, ultimele câteva zile, întrebându-mă ce-am făcut ca să merit o asemenea pedeapsă, zise Jaud. Acum mă întreb ce-am făcut ca să merit o asemenea recompensă.

– Viața nu se rezumă doar la merite, zise Rulf. Trebuie să înșfaci ce poți, când poți. Unde-i undița aia?

Și bătrânul hoț începu să pescuiască pești deschiși la culoare din apa tulbure atât de repede, încât de-abia reușea să înfigă momeala în cârlig. Începuse să ningă din nou, însă zăpada nu se așeza pe terenul cald, iar lemn uscat se afla pretutindeni, așa că aprinseră un foc și Ankran pregăti un festin din pește pe o piatră așezată deasupra flăcărilor.

După ce terminară cu masa, Yarvi se așeză pe spate cu mâinile pe stomacul acum plin și cu picioarele sale chinuite în apa caldă, întrebându-se când fusese ultima oară atât de fericit. Nu când încasase una din numeroasele bătăi pe terenul de antrenament, asta era sigur. Nici ascunzându-se de palmele tatălui său sau eschivându-se de privirile aspre ale mamei sale, cu siguranță. Nici măcar lângă focul Mamei Gundring. Își ridică puțin capul pentru a putea privi la fețele pestrițe ale camarazilor săi. Cine s-ar fi aflat într-o condiție mai proastă dacă el nu s-ar mai fi întors niciodată? Cu siguranță, un jurământ neîmplinit nu era același lucru cu un jurământ încălcat…

– Poate ar trebui să rămânem aici, pur și simplu, murmură el.

Sumael avea un zâmbet batjocoritor în colțul gurii.

– Și atunci cine-i va conduce pe oamenii din Gettland spre un viitor mai luminos?

– Cred că se vor descurca. Aș putea fi regele acestui lac, iar tu, preoteasa mea.

– Mama Sumael?

– Întotdeauna ai ales calea potrivită. Mi-ai putea găsi răul cel mai mic și binele suprem.

– Lucrurile astea nu figurează printre planurile mele, replică ea pufnind. Trebuie să fac pipi.

Și Yarvi o privi pierzându-se în iarba înaltă.

– Am sentimentul că o placi, murmură Ankran.

Yarvi își întoarse brusc capul spre el.

– Ei… tuturor ne place de ea.

– Desigur, zise Jaud, cu un rânjet larg pe față. Am fi pierduți fără ea. La propriu.

– Dar tu, Rulf se încruntă, cu ochii închiși și cu mâinile strânse sub cap, o *placi*.

Yarvi încercă să găsească un răspuns, însă își dădu seama că nu putea să nege.

– Am o mână beteagă, murmură el. Restul corpului încă mai funcționează.

Ankran scoase ceva ce semăna cu un chicotit.

– Cred că și ei îi place de tine.

– De mine? E mai aspră cu mine decât cu voi, ceilalți!

– Exact. Rulf zâmbea și el, în timp ce se străduia să-și găsească o poziție mai confortabilă a umerilor pe pământ. A, îmi amintesc cum era, când eram tânăr…

– Yarvi? Nimic stătea în picioare drept și încordat

pe o piatră de lângă copacul strâmb, nedând nicio atenție la cine pe cine plăcea și privind cu atenție înapoi, de unde veniseră. Ochii mei sunt bătrâni, dar ai tăi sunt tineri. Se vede fum acolo?

Yarvi aproape că fu bucuros de întrerupere, în timp ce se urcă alături de Nimic, privind concentrat spre sud. Însă bucuria nu dură prea mult. Niciodată nu dura.

– Nu-mi pot da seama, spuse. Poate.

Aproape sigur, își zise în gând. De-abia putea întrezări o pată vagă pe cerul lipsit de culoare.

Sumael li se alătură, punându-și mâna streașină la ochi pentru a se feri de soare și arătând ca și cum nu-i plăcea de nimeni. Mușchii maxilarului i se încordară.

– Vine dinspre ferma Shidwalei.

– Poate au înălțat un rug, zise Rulf, însă zâmbetul îi dispăruse.

– Sau l-a înălțat Shadikshirram, zise Nimic.

Un preot bun speră întotdeauna la ce e mai bine, însă se pregătește totdeauna pentru ce-i mai rău.

– Trebuie să găsim o poziție mai înaltă, spuse Yarvi. Să vedem dacă ne urmărește cineva.

Nimic își țuguie buzele pentru a sufla o urmă de praf de pe lama strălucitoare a sabiei.

– Știi că ea e.

Și ea era.

Uitându-se prin bucata îngustă și rotundă de sticlă a lunetei lui Sumael, cocoțat pe dealul

pietros de deasupra lacului, Yarvi reuși să vadă pete pe zăpadă. Pete negre umblătoare, iar speranța i se nărui, așa cum se scurge vinul dintr-o ploscă găurită. Dacă era vorba despre speranțe pierdute, el fusese întotdeauna un vas spart.

– Am numărat douăzeci și patru de oameni, zise Sumael. Cred că sunt banyai și câțiva din marinarii de pe *Vântul din Sud*. Au câini, sănii și mai mult ca sigur că sunt și bine înarmați.

– Și vin cu intenția să ne nimicească, murmură Yarvi.

– Asta sau sunt foarte, foarte dornici să ne ureze călătorie plăcută, spuse Rulf.

Yarvi lăsă luneta jos. Era greu de crezut că doar cu o oră în urmă râseseră cu poftă. Fețele prietenilor săi erau acum serioase și îngrijorate, expresii care deveniseră dureros de familiare.

În afara lui Nimic, desigur, care arăta exact la fel de nebun ca întotdeauna.

– Cât de departe în urma noastră se află?

– Probabil că la vreo douăzeci și cinci de kilometri, spuse Sumael.

Yarvi se obișnuise să ia estimările ei drept realitate.

– Cât timp o să le ia să acopere distanța asta?

Buzele i se mișcară tăcute, în timp ce făcea calcule.

– Trăgând tare de sănii, ar putea ajunge aici

mâine, cum se crapă de ziuă.

– Atunci, ar fi bine să nu mai fim aici când vor ajunge, zise Ankran.

– Nu. Yarvi își mută privirea de la micul său regat nemișcat, în sus, către dealul acoperit de pietriș golaș și de stâncă sfărâmată, de deasupra lui. În ținutul fierbinte săniile nu le vor fi de niciun ajutor.

Nimic privi încruntat la cerul alb, scărpinându-se pe gât cu unghiile sale murdare.

– Mai devreme sau mai târziu, oțelul trebuie să fie răspunsul. Întotdeauna este.

– Atunci, mai târziu, spuse Yarvi, înșfăcându-și bocceaua. Acum, fugim.

Fugind

Fugiră.

Sau încercară să fugă. Sau țopăiră, se împiedicară și se târâră pe un teren de coșmar, presărat cu pietre sfărâmate, unde nicio plantă nu creștea și nicio pasăre nu zbura și unde Tatăl Pământ fusese torturat și transformat într-un pustiu fierbinte, la fel de lipsit de viață ca și deșertul înghețat din care ieșiseră nu de mult.

– Vântul sorții m-a purtat cu el prin locuri minunate în ultimul timp, murmură Ankran în timp ce ajunseseră sus, pe creasta unui delușor, și în fața ochilor li se înfățișă o priveliște

asemănătoare, de stânci fumegânde.

– Încă ne mai urmăresc? Întrebă Jaud.

– Greu de văzut oameni în ținutul ăsta distrus. Sumael privea prin luneta ei pentru a cerceta deșertăciunea din spatele lor, ascunsă vederii de ceața formată de aburul urât mirositor. Mai ales unii care preferă să nu fie văzuți.

– Poate că au făcut cale-ntoarsă. Yarvi murmură în gând o rugăciune Celui Care Aruncă Zarurile pentru un dram de noroc arareori întâlnit. Poate că Shadikshirram n-a reușit să-i convingă pe banyai să ne urmărească.

Sumael își șterse transpirația murdară de pe față.

– Cine nu și-ar dori să ajungă pe-aici?

– N-o cunoști pe Shadikshirram, spuse Nimic. Poate fi extrem de convingătoare. Un bun conducător.

– Am văzut prea puțin din talentul ei, zise Rulf.

– N-ai fost la Fulku atunci când a condus flota împărătesei către victorie.

– Dar tu ai fost, presupun?

– Eu am luptat de partea cealaltă, zise Nimic. Eram campionul regelui alyukilor.

Fruntea lui Jaud se încruntă a neîncredere.

– Ai fost campionul unui rege? Era greu de imaginat dacă te uitai la el, însă Yarvi urmărise mari luptători în careul de antrenament și nu văzuse la nimeni o asemenea îndemânare cu

sabia precum cea a lui Nimic.

– Corabia noastră fanion era în flăcări. Încheieturile de la degetele lui Nimic, strânse în jurul mânerului sabiei, se albiseră, în timp ce rememora evenimentele. Eram înconjurați de zece galere, care erau legate de nava noastră, scăldată în sângele celor căzuți și mișunând de soldații împărătesei, atunci când eu și Shadikshirram ne-am luptat pentru prima oară. Eram obosit după bătălie, slăbit din pricina nenumăratelor răni și neobișnuit cu puntea în mișcare. Ea a făcut-o pe femeia lipsită de ajutor, iar eu, în aroganța mea, i-am căzut în capcană și ea m-a rănit cu sabia. Așa că am devenit sclavul ei. A doua oară eram slăbit de foame, iar ea avea oțel în mână și oameni puternici care să-i apere spatele, în timp ce eu eram singur, înarmat doar cu un cuțit de bucătărie. M-a rănit a doua oară, însă, în mândria ei, m-a lăsat în viață. Gura i se strâmbă, formând iar acel zâmbet nebunesc al lui, aruncând stropi de salivă atunci când lătră cuvintele. Acum ne vom întâlni pentru a treia oară, eu nu mai am nicio mândrie care să mă oprească, pământul stabil va fi în avantajul meu, iar eu îi voi vărsa sângele. Da, Shadikshirram!

Își înălță sabia, vocea-i frântă răsunând peste stâncile golașe, până departe, peste vale.

– Ziua a sosit! Acum e momentul! Să ne socotim!

– N-ați putea să vă socotiți după ce mă întorc în

siguranță în Thoriby? Întrebă Yarvi.

Sumael își strânse sumbră centura, dându-i încă o gaură.

– Trebuie să o luăm din loc.

– Până acum ce-am făcut?

– Ne-am mocăit.

– Care-i planul tău? Întrebă Rulf.

– Să te omor și să-ți las cadavrul drept ofrandă de pace?

– Doar nu crezi că ea a bătut atâta drum doar pentru a face pace, nu?

Lui Sumael i se încordară mușchii maxilarului.

– Din păcate, nu. Planul meu este să ajungem în Vansterland înainte să ne ajungă ei pe noi.

Apoi începu să coboare panta, pietrișul sărind în urma ei la fiecare pas.

Chinul îndurat din cauza aburului aproape că fu mai rău decât cel îndurat din cauza gerului. Deși ninsoarea cădea în continuare, se făcea din ce în ce mai cald și începură să-și dea jos strat după strat de haine dobândite cu mari sacrificii, până când aproape că începură să se târască pe jumătate dezbrăcați, uzi leoarcă de transpirație și acoperiți de funingine ca muncitorii ce ies dintr-o mină. Setea luă locul foamei, așa că Ankran fu nevoit să raționalizeze apa tulbure și urât mirositoare din cele două sticle mai draconic decât o făcuse cu proviziile pe *Vântul din Sud*.

Înainte fuseseră însoțiți permanent de teamă.

Yarvi nici nu-și mai amintea ultima oară când teama nu-i dăduse târcoale. Însă fusese teama din umbră, de frig, de foame și de epuizare. Acum era ceva mult mai crud. Teama ca o lamă din oțel ascuțită, ascuțită ca dinții câinilor banyailor, și, cea mai ascuțită dintre toate, de stăpânii acestora.

Se chinuiră să înainteze până când se făcu atât de întuneric, încât Yarvi de-abia mai putea să-și vadă propria-i mână zbârcită în fața ochilor, în timp ce Tatăl Lună și stelele sale se pierdeau în ceața neagră și ei își găsiră un adăpost într-o gaură dintre stânci. Căzu într-o imitație nereușită de somn și se trezi că este scuturat pentru a se deștepta câteva momente mai târziu, lovit și plin de dureri la primele raze de lumină, pentru a fi chinuit în continuare de resturile de coșmar rămase să-l mai bântuie un pic.

Nu se gândeau decât că trebuie să meargă tot înainte. Lumea nu se mai rezuma decât la întinderea de stânci golașe lăsată între ei și urmăritorii lor, o întindere ce se tot micșora. O vreme Rulf târâse după el două blăni de oaie, legate cu o sfoară: un truc de braconier, menit să abată atenția câinilor. Câinii nu fură însă păcăliți. Destul de curând erau cu toții loviți, zgâriați și însângerați de la sutele de alunecări și căzături, iar Yarvi, având doar o mână, se descurca acum cel mai greu dintre toți. Și totuși, de fiecare dată când cădea, Ankran era lângă el,

cu mâna-i sigură, pentru a-l ajuta și pentru a-l susține.

– Mulțumesc, zise Yarvi, după ce pierduse numărul căzăturilor.

– O să ai ocazia să te revanșezi față de mine, zise Ankran. În Thoriby sau poate chiar mai curând.

O vreme se priviră într-o tăcere stânjenitoare, mergând unul pe urmele celuilalt, apoi Yarvi zise:

– Îmi pare rău.

– Pentru că ai căzut?

– Pentru ce-am făcut pe *Vântul din Sud*. Pentru că i-am zis lui Shadikshirram…

Tresări când își aduse aminte cum îl izbise sticla de vin în cap pe Ankran. Tocul cizmei căpitanului zdrobindu-i fața.

Ankran se strâmbă, cu vârful limbii înfipt în gaura lăsată de dintele din față.

– Ce-am urât cel mai mult la vasul ăla nu e ce mi-a făcut mie, ci ceea ce m-a determinat pe mine să fac. Nu. Ce am ales să fac. Se opri pentru o clipă, oprindu-l și pe Yarvi și privindu-l în ochi. Eram obișnuit să mă consider un om bun.

Yarvi îi puse o mână pe umăr.

– Obișnuiam să te consider un ticălos. Acum am început să am unele îndoieli.

– Puteți să plângeți unul pe umărul celuilalt și să vă admirați reciproc generozitatea ascunsă după ce vom fi în siguranță! Îi anunță Sumael, o siluetă

întunecată sus pe un bolovan, deasupra lor, arătând cu degetul în negura cenușie. Trebuie să o luăm înspre sud acum. Dacă ajungem la râu înaintea lor, va trebui să găsim o cale de a-l traversa. N-o să putem construi o plută din pietre și din abur.

– O să ajungem la râu înainte să murim de sete? Întrebă Rulf, lingând ultimele picături dintr-o sticlă și holbându-se cu speranță în ea, poate mai rămăsese ceva înăuntru.

– Sete. Nimic scoase un chicotit ca un lătrat. De o suliță de-a banyailor înfiptă în spate ar trebui să te temi.

Alunecară în jos, pe pante nesfârșite, acoperite de pietriș, săriră printre bolovani mari cât casa și se cățărară pe revărsări de rocă neagră, care semănau cu niște cascade înghețate. Trecură prin văi al căror sol era dureros de fierbinte la atingere, unde aburul înecăcios ieșea șuierând dintre crăpături ca din niște guri de diavoli, scoțând la iveală bălți de apă fierbinte, pe care pluteau pete uleioase. Trudiră să ajungă tot mai sus, trimițând pietre rostogolindu-se la vale și declanșând adevărate avalanșe, tot agățându-se de pietrele următoare cu vârfurile degetelor pline de tăieturi, în timp ce Yarvi bâjbâia prin crăpături cu mâna-i nefolositoare, pentru ca, în final, să poată privi în urmă, de la mare înălțime…

Pentru a vedea punctele acelea negre prin luneta lui Sumael încă urmărindu-i, din ce în ce mai aproape, tot mai aproape.

– Ăștia nu obosesc niciodată? Întrebă Jaud, ștergându-și transpirația de pe față. N-or să se oprească niciodată?

Nimic zâmbi.

– Or să se oprească când vor muri.

– Sau când vom muri noi, zise Yarvi.

În josul râului

Auziră râul înainte să-l vadă, o șoaptă prin pădure, care-i redă lui Yarvi un pic de vigoare în picioarele torturate și un strop de speranță în inima îndurerată. Șoapta deveni un geamăt, apoi un urlet asurzitor, când ieșiră dintre copaci, murdari din cap până-n picioare de la transpirație, praf și cenușă. Rulf se aruncă pe prundiș cu fața în jos și începu să lipăie apa ca un câine. Ceilalți nu erau nici ei prea departe în urma lui.

După ce setea cauzată de o zi întreagă de alergătură epuizantă fu potolită, Yarvi se așeză pe jos și începu să se uite de-a lungul râului, la copacii de pe malul celălalt, atât de asemănători și totuși atât de diferiți.

– Vansterland, murmură Yarvi. Slavă zeilor!

– Mulțumește-le după ce ajungem pe partea cealaltă, zise Rulf, cu gura și cu smocul de barbă

albă acum curate pe fața-i mânjită cu cenușă. Apele astea nu par prietenoase cu marinarii.

Nici lui Yarvi nu i se păreau. Ușurarea i se transformase deja în teamă, în timp ce măsura cu privirea lățimea râului Rangheld și malul celălalt, îndepărtat și abrupt, la aproape două trageri de arc distanță, în timp ce apa avea un nivel în creștere din cauza topirii gheții și a zăpezii provenite din ținutul fierbinte. Pe suprafața neagră pluteau pete albe de spumă, permițându-le să evalueze viteza curenților rapizi și să vadă vârtejurile amețitoare și vârfurile colțurilor de stâncă ascunse privirii, la fel de mortale ca un cuțit trădător.

– Poți construi o plută cu care să-l traversăm? Murmură el.

– Tatăl meu a fost cel mai de seamă constructor de corăbii din Întâiul Dintre Orașe, zise Sumael, cu privirea îndreptată spre pădure. Putea alege imediat cel mai bun copac pentru o chilă dintr-un codru.

– Mă-ndoiesc că vom avea timp și pentru un galion[2], zise Yarvi.

– Poate te-am putea prinde pe tine acolo, zise Ankran.

– Șase trunchiuri mici pentru plută, apoi unul mai mare, tăiat în două, pentru traverse. Sumael

---

[2] Ornamentație (din lemn) montată la prora unor nave cu pânze (n.tr.).

se grăbi să ajungă la un brad, plimbându-și mâna pe scoarța lui. Ăsta ar fi potrivit. Jaud, tu-l ții, eu îl dobor.

– Eu o să-i țin sub observație pe bătrâna noastră stăpână și pe prietenii ei. Rulf își dădu jos arcul de pe umăr și se întoarse în direcția din care veniseră. Oare cât de mult în urma noastră se află?

– Două ore, dacă suntem norocoși, însă, de obicei, nu prea suntem. Sumael își scoase toporișca. Yarvi, caută frânghia, apoi uită-te după niște lemn bun pentru vâslă. Nimic, după ce-am doborât trunchiurile, tu tai crengile.

Nimic își strânse sabia afectuos.

– Asta nu e ferăstrău. Am nevoie de-o lamă ascuțită pentru când o sosi Shadikshirram.

– Sperăm să nu mai fim aici când o sosi, zise Yarvi, cu prea multă apă în stomacul dureros, în timp ce scotocea prin boccele.

Ankran întinse mâna.

– Dacă tu nu vrei să folosești sabia, dă-mi-o mie…

Mai rapid decât părea posibil, punctul impecabil întreținut era ațintit spre gâtul acoperit de barbă scurtă al lui Ankran.

– Încearcă s-o iei şi-o să ți-o dau cu vârful înainte, magazionerule, murmură Nimic.

– Timpul ne presează, șuieră Sumael, scrâșnind din dinți, împrăștiind așchii de la rădăcina

copacului ales de ea cu lovituri scurte și rapide de toporișcă. Folosește-ți sabia sau rupe-le cu gaura fundului, numai taie nenorocitele alea de crengi. Și lasă unele mai lungi, să avem de ce ne ține.

Curând, mâna dreaptă a lui Yarvi se umplu de tăieturi și se murdări de la căratul scândurilor lungi, în timp ce încheietura de la mâna stângă, pe care o făcuse cârlig sub ele, se umplu de așchii. Sabia lui Nimic era plină toată de sevă, chica de păr rebel a lui Jaud era acoperită de rumeguș, iar mâna lui Sumael era plină de sânge de la mânuirea toporiștii și totuși ea tăia, tăia și tot tăia.

Se umplură de transpirație și depuseră eforturi supraomenești, grăbindu-se unul pe altul și scrâșnind din dinți, căci nu știau când se vor repezi la ei câinii banyailor, ci doar că nu va mai dura mult până o vor face.

Jaud căra trunchiurile icnind de efort, cu venele umflate pe gâtu-i gros, Sumael, la fel de abilă ca o croitoreasă ce coase un tiv, împletea frânghia când pe față, când pe dos, în timp ce Nimic o ținea fixă. Yarvi stătea și se uita, uluit de fiecare sunet și dorindu-și, pentru a nu știu câta oară, să aibă două mâini bune.

Luând în considerare uneltele de care dispuneau și timpul pe care nu-l aveau, pluta lor reprezenta un efort lăudabil. Luând în considerare torentul năvalnic pe care erau

nevoiți să-l înfrunte, era un efort înfricoșător – scânduri tăiate și despicate grosolan, legate cu o funie uzată din lână, cu o lopată din omoplat de elan pe post de vâslă, cu scutul lui Jaud pe post de a doua vâslă și cu o creangă ce aducea vag cu o lingură, găsită de Yarvi în pădure, pe post de a treia vâslă.

Cu mâinile strânse în jurul sabiei, Nimic rosti cu voce tare ceea ce Yarvi doar gândea:

– Nu-mi pasă cum arată nici pluta și nici râul.

Lui Sumael i se încordară venele de la gât în timp ce verifică nodurile încă o dată.

– Să plutească este tot ce trebuie să facă.

– Va pluti, fără îndoială, însă noi ne vom mai afla încă pe ea?

– Asta depinde de cât de bine o să vă țineți.

– Și ce-o să zici când o să se rupă-n bucăți şi-o să-nceapă să plutească în jos, către mare?

– Cred că o să fiu deja amuțită pentru totdeauna, însă voi avea satisfacția, înecându-mă, că mai întâi te-a omorât Shadikshirram aici, pe malul ăsta părăsit. Sumael înălță dintr-o sprânceană. Sau o să vii și tu cu noi?

Nimic îi privi pe toți încruntat, apoi își mută privirea către copaci, cântărindu-și sabia într-o mână, după care înjură și se înghesui între Jaud și Yarvi. Începură să târască pluta înspre apă, cu cizmele alunecându-le pe prundiș. Yarvi alunecă în noroi, panicat, atunci când cineva țâșni din

tufișuri.
Ankran, cu ochii holbați, exclamă:
– Vin!
– Unde-i Rulf? Întrebă Yarvi.
– Chiar în spatele meu! Asta e?
– Nu, am vrut să te păcălim, șuieră Sumael. Am o galeră de război cu nouăzeci de vâsle ascunsă după copacul ăla.
– Am întrebat doar.
– Nu mai întreba și ajută-ne să lansăm pluta asta nenorocită!
Ankran se opinti și el cu toată forța și, împreună, reușiră s-o împingă, mai mult târând-o, de pe mal în râu. Sumael se urcă pe ea, lovindu-l cu piciorul pe Yarvi în falcă și făcându-l să-și muște limba. Yarvi era deja în apă până la brâu, când din spate se-auziră strigăte, din pădure. Nimic era și el pe plută: îl înșfăcă pe Yarvi de încheietura mâinii betege și-l trase în sus, făcându-l să se înțepe în piept în crengile cioturoase. Ankran înșfăcă boccelele de pe mal și începu să le arunce pe plută.
– Pe zei!
Rulf țâșni dintre copaci, de-abia mai reușind să răsufle de oboseală. Yarvi putea vedea umbre în pădure, în spatele lui, și auzi strigăte sălbatice într-o limbă necunoscută. Apoi lătratul câinilor.
– Fugi, bătrân nebun! Țipă el. Rulf o luă la fugă pe prundiș și țopăi prin apă, fiind tras pe plută

de Yarvi și Ankran, în timp ce Jaud și Nimic începură să vâslească nebunește.

Singurul efect fu că începură să se rotească încet.

– Țineți drept! Îi repezi Sumael, în timp ce pluta începu să prindă viteză.

– Încerc! Mârâi Jaud, îngropându-și cu rapiditate scutul în apă și împroșcându-i pe toți cu stropi reci.

– Străduiește-te mai mult! Cunoști niște vâslași mai de Doamne-ajută?

– Ai niște vâsle mai de Doamne-ajută?

– Tacă-ți gura și vâslește! Mârâi Yarvi, în timp ce apa se scurgea de-a lungul plutei, udându-i genunchii. Câinii țâșniră din pădure – câini mari, aproape cât o oaie, cu dinți mari și plini de bale, sărind într-una pe prundiș și lătrând.

Apoi apărură și oamenii. Yarvi nu-și putu da seama câți, privind doar o singură dată, pe furiș, peste umăr. Siluete neclare printre copaci, îngenunchind pe mal, și curba unui arc.

– Lăsați-vă în jos! Răcni Jaud, târându-se către spatele plutei și ascunzându-se după scut.

Yarvi auzi zgomotul coardelor întinse și văzu așchiile negre înălțându-se în aer. Se ghemui, fascinat, cu ochii ațintiți asupra lor. Păru că le ia o veșnicie să se lase în jos, scoțând fiecare o șoaptă plăcută. Una plescăi în apă la câțiva pași distanță. Apoi urmară două pocnete ușoare,

atunci când două săgeți se înfipseră în scutul lui Jaud. A patra se înfipse vibrând în plută, lângă genunchiul lui Yarvi. O palmă mai în lateral și i s-ar fi înfipt chiar în coapsă. Clipi, cu gura deschisă.

Diferența dintr-o parte sau alta a Ultimei Porți.

Simți pe ceafă mâna lui Nimic, trăgându-l spre marginea plutei.

– Vâslește!

Și mai mulți oameni ieșeau dintre copaci. Era o adevărată reuniune. Și puteau fi chiar și mai mulți.

– Mulțumesc pentru săgeți! Zbieră Rulf către mal.

Unul dintre arcași mai dădu drumul unei săgeți, însă ei deja se aflau în ape mai repezi și proiectilul căzu mult în spate. O siluetă stătea cu mâinile în șolduri, privind în urma lor. O siluetă înaltă, cu o sabie curbată, și Yarvi întrezări lucirea unui cristal la centura ce atârna în jos.

– Shadikshirram, murmură Nimic.

Avusese dreptate. Ea îi urmărise tot timpul. Și, deși Yarvi n-o auzise scoțând niciun sunet și nici măcar nu-i putuse vedea fața de la acea distanță, își dădu seama că ea n-o să se oprească.

Niciodată.

Doar un diavol

Scăpaseră, într-adevăr, de o confruntare cu Shadikshirram, însă în curând râul îi oferi nenumărate motive de îngrijorare chiar și nemulțumitului Nimic.

Îi stropi cu apă rece, îi udă pe ei și le udă și tot echipamentul și făcu pluta să sară și să se rotească precum un cal neîmblânzit. Pietrele îi zgâlțâiră și crengile ce atârnau deasupra apei îi loviră și se agățară de gluga lui Ankran, care ar fi căzut de pe plută dacă nu l-ar fi prins Yarvi de umăr.

Malurile deveniră din ce în ce mai abrupte, mai înalte și mai apropiate, până când căpătară din ce în ce mai multă viteză, înaintând printr-un defileu cu stânci colțuroase, cu apa țâșnind în sus, când și când, prin găurile dintre bușteni, în timp ce pluta se rotea ca o frunză, în ciuda eforturilor lui Jaud de a-și folosi scutul plin de săgeți pe post de cârmă. Râul udă funiile și smuci de noduri, începând să le slăbească, în timp ce pluta era mânată de curent, amenințând să se desfacă în bucăți în orice clipă.

Yarvi nu putea auzi țipetele de ghidare ale lui Sumael din cauza vuietului râului, așa că renunță la a mai pretinde că putea influența ceea ce va urma, închise ochii și se agăță de ce putu pentru a rămâne în viață, cu ambele mâini arzându-l din cauza efortului epuizant, acum blestemând zeii care îl urcaseră pe pluta asta, pentru ca imediat să-i implore ca să-l ajute să

rămână-n viață. Urmară o răsucire, o cădere și pluta se înclină sub genunchii lui Yarvi, care închise ochii, așteptându-și sfârșitul.

Însă, dintr-odată, apele deveniră calme.

Întredeschise un ochi. Erau cu toții îngrămădiți în mijlocul plutei ce rătăcea necontrolată, pe cale de a se scufunda, agățându-se de ramuri și unul de celălalt, uzi fleașcă și tremurând, cu apa băltindu-le la genunchi, în timp ce se roteau ușor.

Sumael se uită la Yarvi, cu părul ud, lipit de față, încercând să tragă aer în piept.

– Rahat.

Yarvi nu putu decât să dea din cap. Pentru el fu un efort colosal să reușească să-și desfacă degetele mâinii sănătoase din jurul crengii pe care se strânseseră.

– Suntem în viață, croncăni Rulf. Suntem în viață?

– Dacă aș fi știut, murmură Ankran, cum o să fie râul ăsta… mi-aș fi încercat norocul… cu câinii.

Îndrăznind să privească dincolo de cercul de fețe palide, Yarvi văzu că râul se lărgise și apele se calmaseră. În față devenea și mai lat, cu apa calmă de-abia unduindu-se, în timp ce copacii de pe maluri se oglindeau în luciul ei.

Iar în partea stângă, netedă și îmbietoare, se vedea o plajă întinsă, presărată cu lemn putred, adus de ape.

– Luați vâslele, zise Sumael.

Alunecară unul câte unul de pe pluta gata să se facă bucăți, ținând-o între ei și cărând-o pe plajă cât de departe putură, aducându-și apoi echipamentele ude fleașcă, apoi făcură câțiva pași, clătinându-se, fără să scoată o vorbă, pentru a se prăbuși pe prundișul plin de resturi aduse de ape, neavând nici măcar puterea de a se mai bucura că scăpaseră, ci doar zăcând nemișcați, numărându-și respirațiile.

– Moartea ne așteaptă pe toți, zise Nimic. Însă mai întâi îi ia pe cei leneși. În mod miraculos, stătea încă în picioare, uitându-se încruntat dacă nu cumva venea cineva după ei. Ne vor urmări în continuare.

Rulf se strădui să se sprijine într-un cot.

– De ce naiba ne-ar mai urmări?

– Pentru că ăsta e doar un râu. Pentru banyai nu înseamnă absolut nimic faptul că anumiți oameni numesc malul ăsta Vansterland. Și nu înseamnă absolut nimic nici pentru Shadikshirram. Ei sunt acum la fel de uniți în urmărirea noastră cum am fost noi pentru a putea scăpa. Își vor construi propriile plute și ne vor urmări, iar râul va fi prea rapid pentru ei pentru a putea sări pe ele, la fel cum a fost și pentru noi. Nimic zâmbi. Yarvi începea să devină nervos când îl vedea zâmbind. Și vor ajunge la mal, obosiți, uzi și neștiutori, la fel ca noi, iar noi

vom sări pe ei.
– Să sărim pe ei? Spuse Yarvi.
– Noi, șase? Întrebă Ankran.
– Împotriva a douăzeci de oameni? Murmură Jaud.
– Cu un băiat c-o mână, cu o femeie și cu un magazioner printre noi? Zise Rulf.
– Exact! Zâmbetul lui Nimic se lărgi și mai mult. Gândești exact ca mine.
Rulf se propti în coate.
– N-a existat nimeni pe lumea asta vreodată care să gândească exact ca tine.
– Ți-e teamă.
Coastele bătrânului hoț se zguduiau de-atâta râs.
– Cu tine alături? A dracului de multă dreptate ai.
– Mi-ai spus că cei din Throvenland au foc în ei.
– Tu mi-ai spus că cei din Gettland au disciplină.
– Pentru numele zeilor, orice, numai asta nu! Mârâi Yarvi, ridicându-se în picioare.
Începuse să-l cuprindă nu furia fierbinte și irațională a tatălui sau a fratelui său. Ci furia mamei sale, calculată și liniștită, rece ca iarna și, în acele clipe, nu mai era loc și pentru teamă.
– Dacă va fi nevoie să luptăm, zise el, vom avea nevoie de un teren mai stabil decât acesta.
– Și unde vom putea găsi acest câmp glorios,

regele meu? Întrebă Sumael, cu buza-i găurită răsfrântă.

Yarvi clipi, privind înspre copaci. Chiar așa, unde?

– Acolo? Ankran arăta cu degetul spre o faleză stâncoasă de deasupra râului. Era greu de spus din cauza cerului strălucitor de deasupra ei, însă, mijindu-și ochii, lui Yarvi i se păru că zărește ruine în vârful ei.

– Ce-o fi fost locul ăsta? Întrebă Jaud, trecând pe sub bolta de la intrare și speriind un stol de păsări cu vocea sa puternică, făcându-le să-și ia zborul pe deasupra zidurilor prăbușite.

– Sunt ruine ale elfilor, zise Yarvi.

– Oh, zei, murmură Rulf, făcând un semn ca să alunge răul.

– Nu-ți fie teamă. Sumael dădu cu piciorul, distrată, într-un morman de frunze. Mă-ndoiesc că a mai rămas vreun elf pe-aici.

– Nu mai sunt pe-aici de mii și mii de ani. Yarvi își plimbă mâna de-a lungul unui perete. Nu era făcut din pietre legate între ele cu mortar, ci era neted și dur, fără îmbinări sau muchii, de parcă fusese mai degrabă topit și turnat, nu ridicat piatră cu piatră. Vergele din metal ruginit ieșeau din vârful prăbușit al zidului în toate direcțiile, precum părul rebel al unui bufon. De la Sfărâmarea Zeiței.

Acolo fusese o sală imensă înainte, cu stâlpi maiestuoși ce-i încadraseră ambele laturi și cu arcade către alte camere, în dreapta și în stânga. Însă stâlpii se prăbușiseră cu mult timp în urmă, iar pereții erau acoperiți cu un strat gros de plante agățătoare moarte. O parte din peretele cel mai îndepărtat dispăruse cu totul, înghițit de râul hulpav de dedesubt. Acoperișul se prăbușise în urmă cu câteva secole, iar deasupra lor nu se mai vedeau decât cerul alb și un turn sfărâmat, înghițit de iederă.

– Îmi place, zise Nimic, pășind pe solul acoperit de gunoaie, plin de frunze moarte, aflate în descompunere, și de găinaț.

– Tu ai susținut sus și tare să rămânem pe plajă, zise Rulf.

– Așa este, însă locul ăsta are mai multe avantaje.

– Mi-ar plăcea mai mult dacă ar avea și o poartă solidă.

– O poartă doar amână inevitabilul. Nimic formă un cerc cu ajutorul degetului mare, plin de murdărie, și al arătătorului, și privi prin el cu un ochi strălucitor la arcada goală. Asta va fi ca o invitație pentru ei, însă vor avea un mare dezavantaj. Se vor strecura prin ea unul câte unul, dar nu vor avea loc să între toți odată, așa că nu va mai conta că sunt mai mulți decât noi. Aici avem șansa să-i învingem.

– Deci ultimul tău plan ne ducea la moarte sigură? Zise Yarvi.

Nimic rânji.

– Moartea este singura certitudine din viață.

– Cu siguranță știi cum să ridici moralul, murmură Sumael.

– Suntem depășiți numeric, patru la unu, și mulți dintre noi nu sunt făcuți pentru a lupta! Ankran se uita la el cu ochii larg deschiși, cu disperarea întipărită pe chip. Nu-mi permit să mor aici! Familia mea este...

– Fii mai încrezător, magazionerule! Nimic își petrecu un braț pe după gâtul lui Ankran și pe celălalt pe după gâtul lui Yarvi și-i trase aproape de el cu o putere uimitoare. Dacă n-ai încredere în tine însuți, măcar ai în noi, ceilalți. Noi suntem familia ta acum!

Suna și mai puțin liniștitor decât, să zicem, ce le spusese Shadikshirram pe puntea *Vântului din Sud*. Ankran se holbă la Yarvi, dar Yarvi nu putu decât să se holbeze și el la Ankran.

– Și, oricum, acum nu mai există nicio cale de scăpare, iar ăsta e un lucru bun. Oamenii se luptă cu mai multă îndârjire atunci când n-au nicio cale de scăpare. Nimic îi strânse lângă el, apoi le dădu drumul, sărind sus pe baza unui stâlp rupt, arătând spre intrare cu vârful sabiei scoase din teacă. O să stau aici, înfruntând primul lor asalt. Mai mult ca sigur, câinii lor n-

au putut face față călătoriei pe râu. Rulf, suie-te în turnul ăla cu arcul în spate.

Rulf se uită la turnul prăbușit, apoi la toți ceilalți, apoi își umflă obrajii acoperiți cu barbă cenușie și oftă zgomotos.

– E destul de trist să te gândești la moartea unui poet, însă eu sunt un luptător, iar când ești un luptător, moartea vine la tine, mai devreme sau mai târziu.

Nimic izbucni în râs, scoțând un sunet ciudat și întrerupt.

– Probabil că am trăit amândoi mai mult decât ar fi trebuit! Am înfruntat împreună zăpada și foamea, aburul și setea, și împreună vom și rezista. Aici! Acum!

Era greu de crezut că bărbatul ăsta, care stătea drept și maiestuos, cu sabia din oțel în mână, cu părul dat pe spate și cu ochii arzători și strălucitori, putuse fi cerșetorul vrednic de milă peste care Yarvi pășise deseori când se plimba pe puntea *Vântului din Sud*. Acum chiar părea campionul unui rege, cu un aspect de comandant pe care nimeni nu îndrăznea să i-l pună la-ndoială și cu un aer de încredere nebunească, ce reușea să-i insufle lui Yarvi o brumă de curaj.

– Jaud, ia-ți scutul, zise Nimic. Sumael, tu ia-ți toporișca și ai grijă de flancul nostru stâng. Acolo e punctul nostru slab. Nu lăsați pe nimeni să se

apropie de mine. Țineți-i acolo unde eu și sabia mea îi putem înfrunta față în față. Ankran, tu și cu Yarvi aveți grijă de flancul drept. Lopata aia poate fi folosită și ca bâtă: orice devine o armă letală dacă e rotit cu suficientă forță. Dă-i cuțitul lui Yarvi, din moment ce are doar o mână pe care o poate folosi. O singură mână, poate, însă prin vene îi curge sânge regal!

– Să mi-l păstrez curgând prin vene mă preocupă cel mai mult, zise Yarvi, mai mult în șoaptă.

– Și pe mine la fel.

Ankran îi dădu cuțitul. O unealtă improvizată, nimic mai mult decât un mâner amărât din lemn, înfășurat într-o fâșie de piele, și o lamă verzuie pe o parte, însă destul de bine ascuțită.

– Tu și cu mine, zise Yarvi, luându-i-l din mână și strângându-l cu putere.

În veci n-ar fi crezut, atunci când îl văzuse pe magazioner pentru prima oară, în acea cocină împuțită, plină cu sclavi, din Vulsgard, că într-o zi acesta va fi camaradul ce-i va păzi spatele, însă, în ciuda faptului că se temea, era mândru să se afle alături de el.

– Cred că această călătorie va servi drept sursă de inspirație pentru un cântec, dacă va avea un final însângerat adecvat. Nimic își ridicase mâna liberă, cu degetele desfăcute, arătând înspre bolta prin care Shadikshirram și banyaii ei se vor

ivi în curând, fără îndoială, cu gânduri criminale. Un grup de oșteni viteji, escortându-l pe regele de drept al Gettlandului ca să-și recapete jilțul uzurpat! Ultima redută din mijlocul unor ruine ale elfilor din vremurile de demult! Și să știi că nu te poți aștepta ca toți eroii să supraviețuiască.

– E un diavol afurisit, murmură Sumael, făcând o grimasă, în timp ce-și trecea toporișca dintr-o mână în alta.

– Cânt te afli în iad, murmură Yarvi, doar un diavol te poate îndruma spre ieșire.

Ultima redută

Vocea lui Rulf sparse tăcerea.

– Vin!

Iar lui Yarvi i se păru că intestinele îi vor ieși prin fund.

– Câți sunt? Întrebă Nimic nerăbdător.

Pauză.

– Vreo douăzeci!

– Oh, zei, șopti Ankran, mușcându-și buzele.

Până atunci speraseră că unii dintre ei făcuseră cale-ntoarsă sau că se înecaseră în râu, însă, la fel ca multe dintre speranțele lui Yarvi, și acestea se spulberaseră înainte să apuce să se materializeze.

– Cu cât e mai mare numărul lor, cu atât va fi mai mare gloria noastră! Strigă Nimic.

Cu cât situația lor devenea mai disperată, cu atât el era mai bucuros. Chiar acum erau destule de spus despre sfârșitul lipsit de glorie, căci alegerile fuseseră făcute, asta dacă avuseseră vreodată alegeri de făcut.

Nu mai puteau să fugă, nu mai aveau niciun truc la dispoziție.

Faptul că în ultimele minute Yarvi le adresase tuturor zeilor, mari sau mici, vreo duzină de rugăciuni, nu era de prea mare ajutor. Însă el închise ochii și se mai rugă o dată. Poate că fusese atins de Tatăl Pace, însă de data asta se rugă doar Mamei Război. Să-i apere prietenii, camarazii alături de care vâslise și familia. Pentru că, în felul său, fiecare se dovedise demn de a fi salvat.

Pentru asta și pentru a le face dușmanilor zile fripte. Deoarece nu e pentru nimeni niciun secret că Mamei Război îi place o rugăciune cu ceva sânge în ea.

– Luptă sau mori, murmură Ankran, dând mâna cu Yarvi, care, la rândul său, i-o întinse pe-a sa, așa beteagă cum era. Se priviră în ochi, în ochii acestui bărbat pe care îl urâse, împotriva căruia complotase, pe care îl văzuse cum fusese bătut și alături de care apoi trudise prin pustietăți, ajungând într-un final să-l înțeleagă.

– Dacă nu voi căpăta glorie, ci… celălalt lucru, zise Ankran, o să încerci să-mi ajuți familia?

Yarvi încuviință din cap.

– Jur. Ce importanță avea dacă nu reușea să-și respecte și jurământul ăsta? Nu putea fi blestemat decât o dată. Dacă o să capăt celălalt lucru… Să-i ceară lui Ankran să-i ucidă unchiul putea fi o cerință prea greu de îndeplinit. Ridică din umeri. Vei vărsa un râu de lacrimi?

Ankran rânji. Un rânjet nesigur, din care lipsea dintele din față, însă el reuși ceea ce părea acum un act de eroism demn de admirație.

– Marea Mamă se va umfla de la lacrimile mele.

Tăcerea se prelungi, întreruptă dureros doar de bubuiturile inimii lui Yarvi.

– Și dacă murim amândoi? Șopti el.

Vocea hârâită a lui Nimic se făcu auzită înainte ca răspunsul să poată veni.

– Ebdel Aric Shadikshirram! Bine ai venit în salonul meu de oaspeți!

– Ca și ție, i-a cam trecut vremea.

Vocea ei.

Yarvi își lipi fața de o crăpătură din zid, privind în direcția arcadei.

– Suntem cu toții mai puțin importanți decât eram în vremuri de mult apuse, rosti Nimic. Tu ai fost cândva amiral. Apoi căpitan. Iar acum…

– Acum nu sunt nimic, la fel ca tine.

Yarvi o văzu, în umbra făcută de arcadă, cu ochii lucindu-i în timp ce trecea pe sub ea. Încercând să-și dea seama cine și ce era

înăuntru. O carafă goală. Un recipient spart, din care s-au scurs toate speranțele. Știa că ea nu putea să-l vadă, însă, chiar și așa, se făcu mic în spatele zidului prăbușit, construit demult de elfi.

– Sunt de acord cu asta, rosti Nimic. Doare, să pierzi totul. Cine știe asta mai bine decât mine?

– Și cât îți închipui că valorează simpatia unui nimic pentru alt nimic?

Nimic râse.

– Nimic.

– Cine-i acolo cu tine? Târfa aia mică și mincinoasă, care obișnuia să se urce în vârful catargului? Viermele ăla viclean cu un nap pe post de mână?

– Am o părere mai bună despre ei, însă nu. Au plecat înainte. Sunt singur.

Shadikshirram scoase un hohot de râs ca un lătrat și, în timp ce se apleca pe sub arcadă, Yarvi văzu luciul oțelului în mâna ei.

– Nu, nu ești singur. Însă curând vei fi. Se uită în direcția turnului, văzu curba arcului lui Rulf, cu coarda întinsă la maximum. Însă Shadikshirram era prea prudentă pentru a reprezenta o țintă sigură. Sunt prea miloasă! Ăsta a fost întotdeauna punctul meu slab. Ar fi trebuit să te ucid cu mulți ani în urmă.

– Poți încerca astăzi. Ne-am mai întâlnit de două ori în luptă, însă de data asta eu…

– Zi-le asta câinilor mei.

Și Shadikshirram scoase un fluierat ascuțit.
Mai mulți oameni țâșniră pe sub boltă. Sau ființe care semănau cu oamenii. Banyaii. Umbre sălbatice și zdrențuite, fețe cu guri căscate apărând și dispărând cu rapiditate, așchii de chihlimbar și de os lucitoare, dinți strălucitori, arme din piatră șlefuită, din dinți de morsă și din maxilar de balenă. Țipau și delirau, horcăiau și jeleau, scoțând sunete nebunești, ca niște bestii, ca niște diavoli, de parcă bolta aia era o poartă către iad și ceea ce se afla dincolo de ea își revărsa conținutul în lumea oamenilor.
Cel care se afla în frunte căzu gâlgâind, cu o săgeată de-a lui Rulf înfiptă în piept, însă ceilalți își făcură apariția printre ruine, făcându-l pe Yarvi să se împleticească în spate, de parcă ar fi fost pălmuit. Nevoia imediată de a o lua la fugă era greu de stăpânit, însă apoi simți mâna lui Ankran pe umăr și rămase pe loc, tremurând ca o frunză, scoțând un șuierat ascuțit de fiecare dată când expira.
Însă rămase pe loc.
Începură și țipetele. Izbituri, sunete de oțel lovit, de furie, de durere, accentuate parcă de faptul că nu se putea vedea cine le scoate sau de ce. Auzi țipetele banyailor, însă cel mai oribil dintre toate era cel scos de Nimic. Un geamăt gâlgâit, un oftat șoptit și un mârâit sacadat. Hârâitul ultimei răsuflări.
Sau era oare un râs?

– Putem fi de ajutor? Șopti Yarvi, deși se îndoia că și-ar fi putut mișca picioarele, ce parcă îi prinseseră rădăcini.

– El ne-a zis să așteptăm. Fața strâmbă a lui Ankran era albă ca varul. Ar trebui să așteptăm?

Yarvi se întoarse ca să se poată uita la el și, peste umărul lui, văzu o siluetă sărind de pe zid.

Semăna mai mult cu un băiat decât cu un bărbat, doar cu puțin mai vârstnic decât Yarvi. Unul din marinarii de pe *Vântul din Sud*. Yarvi îl văzuse deseori râzând de sus, de pe velatură, și nu-i aflase niciodată numele. Acum era cam târziu pentru prezentări.

– Acolo, croncăni el și Ankran se întoarse chiar în timp ce un alt bărbat sărea jos, la ei.

Un alt marinar, mai masiv, bărbos, ținând o ghioagă în mână, cu un capăt plin de cuie din oțel. Yarvi își simți privirile atrase inexplicabil de greutatea oribilă a acelei arme, întrebându-se ce efect ar fi avut asupra căpățânii sale, mânuită cu furie. Omul zâmbi de parcă i-ar fi ghicit gândurile, apoi sări la Ankran, căzând amândoi înlănțuiți, într-o încâlceală de membre ce se tot rostogoleau.

Yarvi știa că avea o datorie de plătit, știa că trebuie să se repeadă să-și ajute prietenul, camaradul, în schimb se întoarse să-l înfrunte pe băiat, de parcă formau amândoi un cuplu la un dans al recoltei, simțind cumva, fiecare, cine-i

era partenerul potrivit.

Își dădură roată precum dansatorii, cu cuțitele scoase, împungând aerul, de parcă ar fi vrut să-i testeze rezistența. Își tot dădură roată, ignorând total mârâiturile și pocnetele ce se auzeau dinspre Ankran și bărbos, lăsând deoparte, în nevoia lui disperată pentru supraviețuirea imediată, confruntarea pe viață și pe moarte a celor doi. Dincolo de murdărie și de dinții dezgoliți, băiatul părea speriat. Aproape la fel de înfricoșat ca și Yarvi. Continuară să-și tot dea târcoale, aruncând priviri fulgerătoare către cuțitele lucitoare și...

Băiatul se repezi înainte, împungând cu cuțitul, și Yarvi se trase înapoi, împleticindu-se, lovindu-se cu călcâiul de o rădăcină și de-abia reușind să-și recapete echilibrul. Băiatul se repezi din nou la el, însă Yarvi se eschivă într-o parte, împungând și el cu cuțitul în gol, făcându-l pe băiat să se lipească de perete.

Oare chiar trebuia ca unul din ei să-l omoare pe celălalt? Să pună capăt existenței, a tot ceea ce ar fi putut el să devină?

Așa părea. Însă nu putea găsi niciun dram de glorie aici.

Băiatul se repezi iar la el și Yarvi văzu strălucirea cuțitului într-o rază de lumină. Cu o fărâmă de instinct rămasă din vremurile careului de antrenament pară lovitura cu lama propriului cuțit, gâfâind, făcând lamele să se frece una de

cealaltă. Băiatul îl lovi cu umărul, împingându-l pe Yarvi în zid.

Se scuipară în față și mârâiră unul la altul, atât de apropiați, încât Yarvi putea vedea porii negri de pe fața băiatului și vinișoarele roșii din albul ochilor holbați ai acestuia, suficient de apropiați încât Yarvi să poată scoată limba și să-l lângă pe față dacă ar fi vrut.

Se atacară gemând și tremurând, iar Yarvi își dădu seama că era mai slab decât băiatul. Încercă să-și înfigă degetul de la mâna beteagă în fața adversarului său, însă încheietura îi fu prinsă și răsucită. Lamele se frecară din nou una de cealaltă și simți arsura unei tăieturi pe dosul mâinii și vârful cuțitului atingându-i abdomenul rece, prin toate straturile de haine.

– Nu, șopti el. Te rog.

Apoi ceva îi zgârie obrazul și apăsarea dispăru. Băiatul se împletici, dând înapoi, ridicând o mână tremurătoare la gât, unde Yarvi văzu înfiptă o săgeată, cu vârful din care picura sânge îndreptat spre el și cu o dâră de sânge scurgându-se în jos, pe gâtul băiatului, apoi sub guler. Fața i se făcu roz și obrajii începură să-i tremure, în timp ce cădea în genunchi.

Printr-o gaură din zidul prăbușit Yarvi îl văzu pe Rulf ghemuit în vârful turnului, potrivind o altă săgeată în arc. Fața băiatului deveni roșie, în timp ce încerca să respire, fără să reușească –

înjurându-l pe Yarvi sau implorându-l să-l ajute ori, poate, apelând la mila zeilor, însă tot ce reuși să scoată fu sânge.

– Îmi pare rău, șopti Yarvi.

– O să-ți pară rău.

Shadikshirram stătea la câțiva pași distanță, în dreptul unei arcade prăbușite.

– Te-am crezut un băiat deștept, zise ea. Însă te-ai dovedit a fi o mare dezamăgire.

Podoabele sale erau acum pline de noroi, iar părul îi atârna pe față în șuvițe încâlcite, cu acele de mult pierdute și cu un ochi arzând de febră de-abia vizibil de sub pleoapa pe jumătate lăsată. Însă lama lungă și curbată a sabiei era mortal de curată.

– Doar o altă dezamăgire dintr-un lung șir. Îl răsuci pe băiat cu fața în sus cu o lovitură de cizmă și păși peste picioarele acestuia, care încă se mai zbăteau. Păși pompos, ca și cum s-ar fi plimbat, fără să se agite sau să se grăbească. La fel cum obișnuia să pășească și pe puntea *Vântului din Sud*. Însă presupun că eu am provocat toate astea.

Yarvi se dădu înapoi, ghemuindu-se, respirând cu dificultate, cu ochii căutând înnebunit o cale de scăpare, fără să găsească însă niciuna.

Trebuia să o înfrunte.

– Am o inimă prea bună pentru lumea asta dură în care trăim. Ea aruncă o privire în lateral,

înspre gaura din zid prin care trecuse săgeata lui Rulf, și se ghemui calmă sub ea. Asta a fost slăbiciunea mea dintotdeauna.

Yarvi se năpusti în spate, printre gunoaie, strângând mânerul cuțitului cu o mână transpirată. Auzea țipete și zgomote de luptă. Dinspre ceilalți, mai mult decât ocupați cu propriile zbateri însângerate în direcția Ultimei Porți. Aruncă o privire rapidă peste umăr, văzu locul unde se sfârșeau zidurile elfilor, chiar la margine, și puietul ce-și întindea ramurile în spațiul gol de deasupra râului.

– Nici nu pot exprima prin cuvinte cât de bine-mi pare că am șansa să-ți spun adio. Shadikshirram zâmbi. Adio.

Era mult mai bine înarmată decât el, fără îndoială. Și mai înaltă, mai puternică, mai îndemânatică și mai experimentată. Fără a mai menționa remarcabilul avantaj de a dispune de două mâini. Și, în ciuda argumentelor ei, nu credea că bunătatea inimii o va pune în dezavantaj.

Întotdeauna există o cale, obișnuia mama lui să spună, dar cum va putea găsi el o cale de a o-nvinge pe Shadikshirram? El, cel care în peste o sută de confruntări rușinoase în careul de antrenament, nu reușise să câștige niciodată?

Căpitanul înălță din sprâncene, de parcă și ea își făcuse aceleași calcule și ajunsese întâmplător la

același rezultat.

– Poate c-ar trebui doar să sari.

Ea mai făcu un pas, împingându-l în spate, cu vârful sabiei lucind când în el se reflecta câte-o rază de soare. Nu mai avea pământ pe care să pășească, simțind spațiul gol care se deschidea în spatele lui și briza rece mângâindu-i ceafa, auzind râul furios mușcând din stâncile din hăul de dedesubt.

– Sari, schilodule!

Mai făcu un pas în spate și auzi pietre rostogolindu-se în gol, în timp ce marginea se surpă sub călcâiele sale.

– Sari! Zbieră Shadikshirram, împroșcând salivă.

Și atunci Yarvi văzu o mișcare cu coada ochiului. Fața palidă a lui Ankran ivindu-se de după zidul prăbușit, iscodind, cu limba scoasă prin gaura lăsată de dintele căzut, cu dinții dezgoliți și cu bâta ridicată. Yarvi nu-și putea stăpâni privirile ce-i tot fugeau în lateral.

Shadikshirram își încreți fruntea.

Se răsuci agilă, ca o pisică, se feri de lopata din omoplat de elan, care-i trecu șuierând pe deasupra umărului și, aproape fără efort și fără să scoată vreun sunet, își înfipse sabia în pieptul lui Ankran.

El expiră o singură dată, tremurând, cu ochii căscați de uimire.

Shadikshirram înjură, smucindu-și mâna în care ținea sabia.

Îndurarea e o slăbiciune. Așa obișnuia să spună tatăl lui Yarvi. *Îndurarea înseamnă eșec.*

Într-o secundă era peste ea. Își înfipse gheara ce-i ținea loc de mână în subsuoara ei, împiedicând-o să-și folosească sabia, presându-i gâtul cu palma-i noduroasă, apoi cu mâna dreaptă începu s-o lovească, s-o izbească cu pumnul și s-o zgârie.

Aruncară cu bale, cu scuipat și muci, scâncind, scheunând, clătinându-se, cu părul ei în gura lui. Ea se răsuci și mârâi, iar el se agăță de ea, lovind cu pumnii, din nou și din nou. Ea se eliberă și-l lovi cu cotul în nas, scoțând un pocnet dezgustător, împingându-i capul înapoi și izbindu-l cu spatele de pământ.

Strigăte în depărtare. Ecoul scos de oțel pe oțel.

O luptă în depărtare. Ceva important.

Trebuia să se ridice în picioare. Nu putea să-și abandoneze mama.

Trebuia să fie bărbat. Unchiul său îl aștepta.

Încercă să-și alunge amețeala și cerul se ilumină când se rostogoli.

Brațele i se agitară prin aer, văzu râul negru de la mare distanță și apa albă de pe stânci.

La fel cum fusese marea de la baza turnului din Amwend. Marea în care plonjase cu capul în jos.

Reuși să tragă aer în piept și atunci își reveni. Se strădui să se îndepărteze de marginea pe cale de

a se surpa, cu capul învârtindu-i-se, cu fața pulsându-i, bâjbâind cu călcâiele, în căutarea unui teren mai stabil, și simțind în gură gustul sărat al sângelui.

Îl văzu pe Ankran, trântit pe spate, cu brațele desfăcute larg. Yarvi scoase un scâncet, târându-se până la el, reușind să-l atingă. Însă degetele-i tremurânde se opriră aproape de cămașa îmbibată de sângele lui Ankran. Ultima Poartă se deschisese pentru el. Nu mai putea fi ajutat.

Shadikshirram zăcea printre gunoaie, lângă corpul lui Ankran, încercând să se ridice și constatând surprinsă că nu putea. Degetele de la mâna stângă încercau să strângă mânerul sabiei. Dreapta şi-o ținea apăsată pe o parte a corpului. Şi-o dădu la o parte și văzu că palma îi era plină de sânge. Yarvi clipi, privindu-și mâna dreaptă. Încă mai strângea cuțitul, a cărui lamă era alunecoasă, la fel cum îi erau și degetele, încheietura și tot brațul, roșu până la cot.

– Nu, mârâi ea. Încercă să ridice sabia, însă greutatea ei era prea mare. Nu așa. Nu aici. Își răsfrânse buzele însângerate, uitându-se la el. Nu de către tine.

– Aici, zise Yarvi. Eu. Ce-ai zis tu odată? Poate că ai nevoie de două mâini să te lupți cu cineva. Însă ai nevoie doar de una ca să-l înjunghii în spate.

Și atunci își dădu seama că nu-și irosise timpul

petrecut în careul de antrenament din cauză că îi lipsise îndemânarea, forța sau chiar o mână. Îi lipsise voința. Și, undeva pe *Vântul din Sud*, undeva pe gheața lipsită de urme, undeva printre ruinele străvechi, o găsise.

– Dar eu am comandat corăbiile împărătesei, se revoltă Shadikshirram, cu o parte a trupului neagră de sânge. Am fost iubita favorită... a ducelui Mikedas. Lumea era la picioarele mele.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

– Ai dreptate. Ești un băiat deștept. Sunt prea moale. Capul îi căzu la loc și privirea îi rămase ațintită asupra cerului. Asta e... singura mea...

Sala dintre ruinele lăsate de elfi în urmă era plină de cadavre.

Banyaii fuseseră diavoli doar de la distanță. De aproape, erau jalnici. Mici și pricăjiți ca niște copii, grămezi de zdrențe, împodobite cu simboluri sfinte din oase de balenă, care nu le fuseseră de niciun ajutor împotriva oțelului nemilos mânuit de Nimic.

Unul care încă mai respira încercă să ajungă la Yarvi, cu o mână strângând săgeata ce i se ivea dintre coaste. În ochi nu i se citea ura, ci doar îndoiala, frica și durerea. La fel cum se întâmplase și cu Ankran când îl omorâse Shadikshirram.

Doar oameni, deci, pe care Moartea îi mânase grăbită prin Ultima Poartă, la fel ca pe toți ceilalți.

Încercă să spună ceva în timp ce Nimic se apropia de el. Același cuvânt, la nesfârșit, clătinând din cap.

Nimic îi apăsă un deget pe buze.

– Șșșș.

Și-l înjunghie pe banya drept în inimă.

– Victorie! Răcni Rulf, în timp ce cobora în viteză din turn. N-am mai văzut niciodată o asemenea îndemânare în mânuirea sabiei!

– Nici eu una în mânuirea arcului! Zise Nimic, cuprinzându-l pe Rulf într-o îmbrățișare sufocantă.

Cei mai buni prieteni acum, legați unul de altul prin sângele vărsat.

Sumael stătea sub arcadă, ținându-se strâns de un umăr și cu sângele picurându-i din vârful degetelor.

– Unde-i Ankran? Întrebă ea.

Yarvi clătină din cap. Nu îndrăznea să vorbească, de teamă să nu i se facă rău. Sau să înceapă să plângă. Sau amândouă în același timp. De durere și de furia care acum începea să dispară. De ușurare că rămăsese în viață. De tristețe din cauză că prietenul său nu mai era în viață. Durere care devenea din ce în ce mai copleșitoare cu fiecare secundă care trecea.

Jaud se prăbuși pe o grămadă făcută din pietrele căzute din zidul elfilor, lăsând scutul marcat de lovituri să-i cadă din mână, în timp ce Sumael își

așeză o mână plină de sânge pe umărul ce se zguduia.

– Recunosc, fără să fiu constrâns de nimeni, că cei din Gettland sunt cei mai buni! Fornăi Rulf.

– Tocmai începusem să mă îndoiesc! Nimic se încruntă. O așteptam pe Shadikshirram.

Yarvi se uită în jos, la sabia ei curbată pe care o ținea în mână, ca pe o dovadă.

– Am ucis-o.

Probabil că ar fi trebuit să cadă în genunchi și să le mulțumească zeilor pentru victoria lor improbabilă, însă răsplata însângerată, obținută între acele ruine cu tăieturi de sabie și cu răni provocate de săgeți, nu arăta ca un lucru pentru care trebuia să mulțumești.

Așa că se așeză lângă ceilalți și se apucă să-și curețe sângele închegat ce i se adunase sub nasul spart.

La urma urmei, nu era el regele Gettlandului?

Îngenunchease destul.

Incinerând morții

Morții ardeau.

Flăcările care îi învăluiseră aruncau umbre ciudate pe pereții ruinei elfilor. Un nor de fum rotitor se ridica înspre cerul ce căpăta o tentă rozalie, un mod potrivit de a-i mulțumi Mamei Război pentru victoria lor. Așa declarase Nimic,

și puțini erau în relații atât de strânse cu ea asemenea lui. Dacă privea cu mai multă atenție, lui Yarvi i se părea că încă mai vede oase în foc, oasele celor nouă banyai și ale celor trei marinari morți, alături de cele ale lui Ankran și ale lui Shadikshirram.

– O să-mi fie dor de el, zise Yarvi, străduindu-se să-și rețină lacrimile.

– Tuturor o să ne fie dor, zise Jaud, ștergându-și și el lacrimile cu dosul palmei.

Nimic și le lăsă pe ale ale să curgă liber pe obrajii plini de cicatrice, în timp ce încuviința, privind flăcările.

– Mie o să-mi fie dor de ea.

Rulf pufni.

– Mie n-o să-mi fie dor deloc.

– Atunci, ești mai prost decât te credeam la început. Cel mai prețios dar pe care ni-l oferă zeii este un dușman de calitate. Ca o tocilă bună pentru o lamă de sabie, zise Nimic, privindu-și încruntat sabia lipsită de orice urmă de sânge, deși unghiile de la mâini erau încă pline de pete, și obținând un alt sunet ascuțit atunci când își trecu piatra peste lamă. Un dușman de calitate te menține lucid.

– Eu mă simt mai fericit mai puțin lucid.

– Alege-ți dușmanii cu mai multă prudență decât îți alegi prietenii, murmură Nimic, privind flăcările. Ei îți vor fi alături pentru mai mult timp.

– Nu te-ngrijora. Rulf îl bătu pe Nimic cu palma pe umăr. Viața m-a învățat un lucru: următorul tău dușman este întotdeauna foarte aproape.
– Întotdeauna îți poți face din prieteni dușmani, zise Sumael, strângându-și și mai mult haina lui Shadikshirram în jurul umerilor. E o sarcină mult mai dificilă să-ți faci din dușmani prieteni.
Yarvi știa asta cel mai bine.
– Crezi că asta și-ar fi dorit Ankran? Murmură el.
– Să fie mort? Zise Jaud. Mă-ndoiesc.
– Să fie incinerat, spuse Yarvi.
Jaud îi aruncă o privire lui Nimic și ridică din umeri.
– Odată ce niște oameni violenți dobândesc o noțiune, e greu să-i mai abați de la obiectivele lor. Mai ales atunci când încă mai au mirosul sângelui impregnat în piele.
– Și de ce să încerci? Sumael se scărpină din nou prin bandajele murdare pe care Yarvi i le petrecuse în jurul tăieturii de pe braț. Așa sunt morții. Plângerilor lor pot fi ignorate cu ușurință.
– Ai luptat foarte bine, Yarvi, zise Nimic. Ca un adevărat rege.
– Își lasă un rege prietenul să moară pentru el? Yarvi privi cu vinovăție la sabia lui Shadikshirram, aducându-și aminte cum o lovise cu pumnii într-una, la cuțitul roșu din mâna sa însângerată, și se cutremură sub mantia furată.

Un rege înjunghie femei în spate?

Lacrimile încă se mai vedeau, umede, pe fața obosită a lui Nimic.

– Un rege capabil sacrifică orice pentru a câștiga și înjunghie pe cine trebuie, așa cum poate. Un războinic viteaz este cel care încă mai respiră atunci când corbii se ospătează. Regele măreț este cel care privește cum ard leșurile inamicilor săi. Lasă-l pe Tatăl Pace să verse lacrimi din cauza metodelor. Mama Război zâmbește când vede rezultatele.

– Asta ar fi spus și unchiul meu.

– Un om înțelept, atunci, și un dușman vrednic de laudă. Poate c-o să ai ocazia să-l înjunghii în spate și apoi să privim împreună cum arde pe rug.

Yarvi își frecă ușor șaua nasului. Gândul la și mai multe cadavre incinerate îi oferea prea puțină alinare, indiferent cui le-ar fi aparținut. Îi trecu prin minte acel moment, din nou și din nou, privirea mutându-i-se asupra lui Ankran, trădându-l, Shadikshirram răsucindu-se, cu sabia țâșnind înainte. Răsucea la nesfârșit, pe toate părțile, ce ar fi putut face diferit, ce ar fi putut face ca să-și păstreze prietenul în viață, însă știa că totul era o străduință zadarnică.

Nu mai exista cale de întoarcere.

Sumael se întoarse, scrutând noaptea, încruntată.

– A auzit cineva...

– Stați! Se auzi o voce din întuneric, aspră ca un pocnet de bici.

Yarvi se răsuci, cu inima bubuind, și văzu un luptător înalt pășind pe sub arcadă. Părea uriaș în lumina flăcărilor ce devorau cadavrele, cu coif și zale strălucitoare, cu o sabie solidă, lucitoare, și cu un scut la fel de lucitor.

– Aruncați armele! Strigă un alt glas și un alt bărbat se ivi din umbre, cu un arc lăsat în jos și cu plete lungi acoperindu-i fața.

Un vansterman, deci. Îi urmară și alții, din ce în ce mai mulți și, în câteva clipe, vreo doisprezece războinici formaseră un semicerc în jurul lor.

Yarvi nu-și putuse imagina că moralul i-ar fi putut scădea mai mult de-atât. Însă acum își dădu seama cât de mult se înșelase.

Ochii lui Rulf alunecară către arcul său, prea departe ca să ajungă la el, așa că se așeză la loc, sprijinindu-se în cot.

– Pe ce loc de pe lista ta cu oameni capabili se află vanstermanii?

Nimic încuviință din cap, cântărindu-și spusele.

– Când sunt atât de mulți, destul de sus.

Puterea pe care i-o insuflaseră zeii lui Yarvi în acea zi era de mult epuizată. Împinse cu piciorul la o parte sabia lui Shadikshirram. Jaud își înălță mâinile goale. Sumael ridică toporișca între arătător și degetul mare și o aruncă în întuneric.

– Și tu, bătrâne? Întrebă primul dintre vanstermani.

– Eu încă îmi mai cântăresc opțiunile.

Nimic își mai frecă o dată sabia cu piatra. La fel de ușor ar fi putut să-i frece și nervii lui Yarvi.

– Dacă oțelul e răspunsul, atunci zeii au căpătat astăzi multe răspunsuri, murmură el.

– Las-o jos. Al doilea vansterman își ridică arcul. Sau o să-ți ardem trupul alături de celelalte.

Nimic își înfipse sabia cu vârful în pământ și oftă.

– Ești destul de convingător.

Trei vanstermani făcură câțiva pași și începură să adune armele, căutându-i mai apoi și de arme ascunse, în timp ce căpitanul lor îi privea.

– Ce vânt v-aduce pe voi cinci în Vansterland?

– Suntem călători… zise Yarvi, în timp ce privea un războinic scotocindu-i prin bocceaua amărâtă. În drum spre Vulsgard.

Arcașul înălță din sprâncene către rug.

– Călători care ard cadavre?

– În ce s-a transformat lumea dacă un om cinstit nu mai poate arde cadavre fără a mai isca semne de întrebare? Întrebă Nimic.

– Am fost prinși în cursă de bandiți, îndrăzni Yarvi, cu gândurile gonindu-i nebunește.

– Ar trebui să vă asigurați că țara voastră e sigură de traversat, zise Rulf.

– Oo, vă mulțumim că ne-ați făcut țara mai sigură. Căpitanul aruncă o privire la gâtul lui Yarvi, apoi îi trase într-o parte gulerul lui Jaud, scoțând la iveală cicatricele. Sclavi.

– Oameni eliberați, spuse Sumael. Eu eram stăpâna lor. Sunt negustor. Apoi se căută în haină și scoase prudentă la iveală o bucată de pergament mototolit. Mă numesc Ebdel Aric Shadikshirram.

Bărbatul privi încruntat la licența acordată Marelui Rege, ce fusese sustrasă nu cu mult timp în urmă de la proprietarul ei de drept, acum mort.

– Ești prea zdrențăroasă pentru un negustor.

– N-am zis că sunt unul bun.

– Și tânără, zise căpitanul.

– N-am zis că sunt în vârstă.

– Unde ți-e corabia?

– Pe mare.

– De ce nu ești pe ea?

– Am considerat că e mai înțelept s-o părăsesc înainte să ajungă pe fundul apei.

– Un negustor incapabil, într-adevăr, murmură unul dintre bărbați.

– Cu o încărcătură plină de minciuni, zise altul.

Căpitanul ridică din umeri.

– Regele poate hotărî ce să creadă. Legați-i.

– Regele? Întrebă Yarvi, în timp ce-și întindea

mâinile.
Bărbatul îi aruncă un surâs extrem de subțire.
– Grom-gil-Gorm a venit în nord ca să vâneze.
Deci, se părea că Rulf avusese dreptate. Următorul inamic se afla mai aproape decât crezuse oricare dintre ei.
Rămurele plutitoare

Lui Yarvi nu-i erau străini bărbații puternici. Unul dintre aceștia fusese tatăl său. Fratele său, la fel. Alte zeci de bărbați puternici își arătaseră zilnic abilitățile în careul de antrenament din Thoriby. Sute de bărbați puternici se adunaseră pe plajă, pentru a-l vedea pe Regele Uthrik înmormântat sub tumul. Și ca să îl însoțească pe tânărul Rege Yarvi în atacul său ghinionist asupra Amwendului. Chipuri care zâmbeau doar în bătălii și mâini care erau modelate să se potrivească exact armelor pe care le mânuiau.
Însă nu mai văzuse niciodată o mulțime asemenea celei pe care o strânsese Grom-gil-Gorm pentru vânătoare.
– N-am mai văzut niciodată atât de mulți vanstermani strânși laolaltă, murmură Rulf. Și am petrecut un an în Vulsgard.
– O armată, mormăi Nimic.
– Și încă una urâtă, zise Jaud.
Erau înarmați până-n dinți și emanau amenințare prin toți porii, expunându-și cu

emfază pumnalele și săbiile. Își arătau cicatricele la fel de mândri ca o prințesă care-și expune podoabele, în timp ce vocea unei femei, la fel de ascuțită ca scrâșnetul unei tocile, îngâna un cântec de dragoste închinat Mamei Război, sângelui vărsat, oțelului știrbit și vieților pierdute prea devreme.

În mijlocul acestei vizuini de urși, legați cu funii și cu piedici la picioare, neajutorați, printre focuri deasupra cărora atârnau bucăți de carne uriașe, din care picurau sucuri roșii, erau mânați și îmbrânciți Yarvi și prietenii săi, către punctul central al acestei adunări.

– Dacă ai un plan, șuieră Sumael din colțul gurii, acum ar cam fi timpul.

– Am un plan, spuse Nimic.

– Cumva implică și o sabie? Întrebă Jaud.

Pauză.

– Toate planurile mele includ și o sabie.

– Ai o sabie?

Altă pauză.

– Nu.

– Cum va funcționa planul tău fără una? Murmură Sumael.

A treia pauză.

– Moartea ne așteaptă pe toți.

Acolo unde adunătura aceea de ucigași era cea mai compactă, Yarvi văzu conturul unui jilț enorm, pe care ședea o siluetă impunătoare,

ținând un pocal imens în pumnul enorm, însă în loc să simtă teama pe care o simțise atât de des, Yarvi simți oportunitatea. Nu avea un plan, nici măcar o idee vagă, însă, așa cum obișnuia să-i spună Mama Gundring, *cei pe cale să se înece trebuie să se agațe de orice rămurică pe care o găsesc plutind pe apă.*

– Cineva se poate folosi de dușmani, în loc să-i ucidă, șopti el.

Nimic pufni.

– Și cum ar putea-o face?

– Să și-i facă aliați. Și Yarvi trase aer adânc în piept și răcni: Grom-gil-Gorm!

Vocea îi era teribil de ascuțită și tare departe de cea a unui rege, gândi el, însă suficient de puternică încât să se facă auzită peste toată adunarea, iar asta era tot ce conta. O sută de chipuri luminate de flăcări se întoarseră către el.

– Rege al Vansterlandului! Cel mai Sângeros fiu al Mamei Război! Frângătorul de Săbii și ucigașul de părinți, ne întâlnim din nou! Eu…

O lovitură în stomac bine țintită îi smulse orice fărâmă de aer din plămâni, făcându-l să scoată doar un oftat dureros.

– Pune-ți frâu limbii, altfel ți-o smulg, băiete! Mârâi căpitanul, trântindu-l pe Yarvi, tușind, în genunchi.

Însă vorbele sale își făcură efectul.

Întâi se așternu o tăcere grea, apoi se auziră pași

grei apropiindu-se, apoi vocea cântătoare a lui Grom-gil-Gorm însuși:

– Ați adus musafiri!

– Cu toate că arată ca niște cerșetori. Și, deși nu i-o mai auzise din ziua în care îi fusese pusă zgarda la gât, Yarvi recunoscu tonul de gheață al vocii Mamei Scaer, voce pe care o visase de multe ori.

– I-am găsit în ruinele elfilor de deasupra râului, regele meu, zise căpitanul.

– Nu arată ca niște elfi, zise preoteasa lui Gorm.

– Incinerau niște cadavre.

– O inițiativă nobilă, în cazul în care ardeau pe cine trebuie, rosti Gorm. Vorbești de parcă te-aș cunoaște, băiete. Cumva m-ai convins să joc un joc de-a ghicitul numelor cu tine?

Străduindu-se să respire ca să poată vorbi, Yarvi își înălță capul, și privirea-i trecu peste cizme, peste centură, peste lanțul cu împletitură triplă și, în final, mult deasupra solului, peste chipul aspru al regelui Vansterlandului, cel mai aprig dușman al tatălui său, al țării sale și al poporului său.

– Ultima dată când ne-am întâlnit… mi-ai oferit cuțitul tău. Și Yarvi își fixă privirea în ochii lui Gorm. În genunchi, zdrențăros și plin de sânge, bătut și legat, însă îi susținu privirea. Mi-ai spus să te caut dacă o să mă răzgândesc. Acum mi l-ai mai oferi?

Regele Vansterlandului se încruntă, plimbându-și degetele peste lanțul făcut din mânerele săbiilor dușmanilor căzuți petrecut în jurul gâtului cât un trunchi de pom, în timp ce cu cealaltă își împinse cu grijă cuțitele mai adânc la centură.

– Nu prea ar fi prudent din partea mea.

– Am crezut că Mama Război a suflat deasupra ta când erai în leagăn și s-a prezis că niciun bărbat nu te-ar putea ucide.

– Zeii îi ajută pe cei care se ajută singuri. Mama Scaer îi prinse maxilarul lui Yarvi într-o strânsoare dureroasă și-i răsuci fața în lumină. E băiatul de bucătar pe care l-am prins la Amwend.

– El e, murmură Gorm. Însă s-a schimbat. Are o privire hotărâtă acum.

Mama Scaer îl privi cu ochi mijiți.

– Și ai pierdut zgarda pe care ți-am dăruit-o.

– Mă irita. Nu m-am născut ca să devin sclav.

– Și totuși, îngenunchezi din nou în fața mea, spuse Gorm. Te-ai născut ca să devii ce?

Oamenii lui izbucniră în hohote de râs lingușitoare, însă Yarvi era obișnuit cu astfel de râsete, care acum nu-l mai afectau.

– Rege al Gettlandului, rosti el, iar acum glasul îi suna rece și dur precum însuși Jilțul Negru.

– Oh, zei, o auzi pe Sumael șuierând. Suntem morți.

Lui Gorm îi apăru un zâmbet larg pe față.

– Odem! Ești mai tânăr decât îmi amintesc.

– Sunt nepotul lui Odem. Fiul lui Uthrik.

Căpitanul îi trase o palmă peste cap lui Yarvi, trântindu-l cu fața în jos, făcându-l să se lovească la nasul spart. Ceea ce fu deosebit de dureros, din moment ce mâinile îi erau legate și nu reuși să facă nimic pentru a-și amortiza căderea.

– Fiul lui Uthrik a murit odată cu el!

– Mai avea un fiu, prostule!

Yarvi reuși să se ridice din nou în genunchi, cu gura plină de sânge sărat. Un gust de care se săturase.

Niște degete se înfipseră în părul lui, ridicându-l.

– Să-l tocmesc pe post de bufon sau să-l spânzur ca pe spioni?

– Nu tu ești cel care trebuie să ia deciziile. Mama Scaer ridică un deget doar, în timp ce brățările făcute de elfi de la mâna-i lungă zornăiau, însă căpitanul îi dădu drumul lui Yarvi ca și cum fusese pălmuit. Uthrik chiar avea încă un fiu. Prințul Yarvi. Fusese instruit pentru a deveni preot.

– Însă n-am mai dat testul, zise Yarvi. Am preluat în schimb Jilțul Negru.

– Astfel încât Regina de Aur să poată păstra puterea în continuare.

– Laithlin. Mama mea.

Mama Scaer îl cercetă timp îndelungat, iar Yarvi își ridică bărbia și-i întoarse privirea într-o manieră cât mai regească posibil, ținând cont de nasul plin de sânge, de mâinile legate și de zdrențele împuțite. Poate era de ajuns, cât să poată planta sămânța îndoielii.

– Dezlegați-i mâinile.

Yarvi simți cum îi erau tăiate funiile și, cu un aer teatral bine exersat, își ridică încet mâna, ca să poată fi văzută. Murmurele din jurul focurilor deveniră ca un cântec pentru urechile sale, atunci când toți văzură ciotul acela contorsionat.

– Asta voiai să vezi? Întrebă el.

Mama Scaer îi luă mâna într-a ei, i-o răsuci pe toate părțile și i-o apăsă cu degetele sale puternice.

– Dacă tu ai fost elevul Mamei Gundring, al cui elev a fost ea?

Yarvi nu ezită.

– Ea a fost instruită de Mama Wexen, care atunci era preoteasa Regelui Fynn din Throvenland și care acum a devenit Bunică în Consiliul Preoteselor și prima slujitoare a Marelui Rege însuși.

– Câți porumbei deține?

– Trei duzini, plus încă unul care are o pată neagră deasupra ochiului și care va purta mesajul spre Skekenhouse atunci când Moartea

va deschide Ultima Poartă pentru ea.

– Din ce fel de lemn e făcută ușa de la dormitorul regelui Gettlandului?

Yarvi zâmbi.

– Nu există nicio ușă, pentru că regele este alături de țara și de poporul său și nu poate avea secrete față de nimeni.

Privirea plină de neîncredere de pe fața ascuțită a Mamei Scaer îl umplu pe Yarvi de o satisfacție cum nu mai simțise de mult timp.

Grom-gil-Gorm înălță dintr-o sprânceană stufoasă.

– Chiar a dat răspunsuri adevărate?

– Da, murmură preoteasa.

– Atunci… cățelușul ăsta schilod chiar e Yarvi, fiul lui Uthrik și al lui Laithlin, regele de drept al Gettlandului?

– Așa s-ar părea.

– E adevărat? Zise Rulf.

– E adevărat, șuieră Sumael.

Gorm nu putu decât să izbucnească în râs.

– Atunci, asta e cea mai reușită partidă de vânătoare pe care am avut-o în ultimii câțiva ani! Trimite o pasăre, Mamă Scaer, ca să aflăm cât ne va plăti Regele Odem drept răscumpărare pentru înapoierea nepotului său rebel.

Regele Vansterlandului se întoarse ca să plece.

Yarvi îl opri, pufnind.

– Mărețul și înfricoșătorul Grom-gil-Gorm! În

Gettland ești numit nebun și însetat de sânge. În Throvenland ești numit regele sălbatic al unei țări de sălbatici. În Skekenhouse, în sălile construite de elfi ale Marelui Rege… ei bine, acolo de-abia dacă ești menționat în treacăt.

Yarvi îl auzi pe Rulf scoțând un mormăit îngrijorat și pe căpitan mârâind furios, însă Gorm doar își mângâie barba, gânditor.

– Dacă ai intenționat să mă flatezi, să știi că n-ai reușit. Ce vrei să spui?

– Vrei să le dovedești că au dreptate și să obții un profit atât de mic de pe urma norocului uriaș pe care ți l-au trimis zeii?

Regele Vansterlandului înălță din sprâncene, uitându-se la preoteasa sa.

– Sunt ochi și urechi când vine vorba să obțin un profit mai mare.

Vinde-le ceea ce vor, obișnuia să spună mama lui Yarvi*, nu ceea ce ai spre vânzare.*

– În fiecare primăvară îți aduni luptătorii și ataci, trecând granițele Gettlandului.

– E un lucru cunoscut.

– Și în această primăvară?

Gorm strânse din buze.

– O plimbare scurtă, probabil. Mama Război cere răzbunare pentru atrocitățile comise de unchiul tău la Amwend.

Yarvi consideră că e mai înțelept să nu menționeze faptul că pe atunci, când fuseseră

comise acele atrocități, el fusese rege, chiar dacă nu mai era rege când ele se încheiaseră.

– Tot ce-ți cer este ca anul acesta să mai înaintezi un pic. Până la zidurile orașului Thoriby însuși.

Mama Scaer șuieră, plină de dezgust.

– Doar până acolo?

Însă curiozitatea lui Gorm fusese ațâțată.

– Ce-o să câștig de pe urma unui asemenea favor?

Bărbați mândri, precum tatăl mort al lui Yarvi, sau fratele său cel mort, ori ca unchiul Uthil, cel ce se înecase, l-ar fi scuipat în față pe Grom-gil-Gorm de pe catafalcurile lor decât să-i ceară ajutorul. Însă Yarvi nu avea niciun pic de mândrie. Fusese îndepărtată cu totul de tatăl său. Înșelată de Odem. Bătută și gonită pe *Vântul din Sud*. Și înghețată în pustiul de gheață.

Îngenunchease o viață întreagă, iar să mai îngenuncheze încă un pic nu era o sarcină prea grea.

– Ajută-mă să-mi recapăt tronul, Grom-gil-Gorm, și voi îngenunchea la picioarele tale, în sângele lui Odem, eu, ca rege al Gettlandului, vasalul și supusul tău.

Nimic se aplecă spre el, șuierând furios printre dinții încleștați:

– Un preț prea mare!

Yarvi îl ignoră.

– Uthil, Uthrik și Odem. Frații care au fost cei mai mari inamici ai tăi vor fi trecut cu toții prin Ultima Poartă, iar în jurul Mării Sfărâmate tu vei fi al doilea cel mai puternic rege, după Marele Rege însuși. Și poate… în timp… chiar primul.

Cu cât un om este mai puternic, obișnuia să spună Mama Gundring, *cu atât tânjește după și mai multă putere.*

Din glasul lui Gorm mai răzbătea acum doar o idee de asprime.

– Ăsta ar fi un lucru foarte bun.

– Un lucru bun, chiar așa, fu de acord Mama Scaer, îngustându-și privirea și mai mult, în timp ce-l privea pe Yarvi. Dacă ar putea să aibă succes.

– Oferiți-mi doar mie și însoțitorilor mei o cale de acces în Thoriby și voi face o încercare.

– Ciudați însoțitori ai adunat în jurul tău, zise Mama Scaer, învăluindu-i într-o privire lipsită de entuziasm.

– Împrejurări neobișnuite i-au făcut necesari.

– Cine e creatura asta strâmbă? Întrebă Gorm.

În timp ce ceilalți fixau concentrați pământul, Nimic stătea drept, fixându-l cu privirea-i arzătoare.

– Sunt un gettlander mândru.

– Aha, unul din aceia. Gorm zâmbi. Aici, noi preferăm ca gettlanderii să fie umili și plini de sânge.

– Nu-i acorda atenție, regele meu. El este Nimic. Iar Yarvi îi atrase din nou atenția lui Gorm asupra lui cu ajutorul glasului mieros pe care obișnuia să-l folosească mama sa, pentru că bărbații violenți se simt bine când sunt furioși, însă nu știu să se descurce cu rațiunea și cu bunul-simț. Dacă nu reușesc, tot vei rămâne cu prada pe care o vei obține în urma incursiunii tale în sud.

Nimic mârâi dezgustat, minunându-se totodată. Orașele Gettlandului cuprinse de flăcări, pământul pârjolit, oamenii scoși din casele lor sau transformați în sclavi. Teritoriul lui Yarvi și poporul lui Yarvi, însă el deja se scufundase prea mult în mocirlă pentru a mai da înapoi. Singura cale de scăpare era să se scufunde de tot și să se înece încercând, sau să treacă pe partea cealaltă, plin de murdărie, dar încă respirând. Avea nevoie de o armată pentru a putea recăpăta Jilțul Negru, iar acum Mama Război își pusese toate armele la dispoziția mâinii betege a lui Yarvi. Sau, cel puțin, cizma pe gâtul său plin de cicatrice.

– Aveți doar de câștigat, și nimic de pierdut, încercă să-i convingă, blând, mieros.

– Mai e și ordinul dat de Marele Rege, rosti Mama Scaer. A ordonat ca niciun război să nu izbucnească până când templul său nu este înălțat…

– A fost o perioadă când șoimii Bunicii Wexen duceau cu ei solicitări. Vocea cântată a lui Gorm avea acum o urmă de furie în ea. Apoi au început să transmită cereri. Iar acum transmit ordine. Unde se va sfârși, Mamă Scaer?

Preoteasa vorbi cu blândețe:

– Marele Rege i-a convins pe cei din Ținuturile de Jos și pe cei mai mulți dintre inglingi să se închine Zeiței sale Unice acum, pregătiți să lupte și să moară cu toții la ordinul său…

– Și Marele Rege domnește și asupra Vansterlandului acum? Zise Yarvi batjocoritor. Sau Grom-gil-Gorm?

Mama Scaer strânse din buze.

– Nu te juca prea mult cu focul, băiete. Cu toții răspundem în fața cuiva.

Însă Gorm rătăcea departe, incendiind și distrugând fermele din Gettland, fără îndoială.

– Thoriby are ziduri puternice, murmură el, și mulți războinici puternici care să le apere. Prea mulți. Dacă aș putea cuceri orașul ăla, barzii mei deja vor putea să compună noi balade în onoarea victoriei mele.

– Niciodată, șopti Nimic, însă nimeni nu-l ascultă.

Înțelegerea fusese pecetluită.

– Așa e cel mai bine, fredonă Yarvi. Tu trebuie doar să aștepți în afara zidurilor. Iar eu îți voi oferi Thoriby.

IV. Regele de drept

Corbi

Yarvi își strânse mai bine în jurul gâtului gulerul de blană al mantiei împrumutate ca să se protejeze de vânt și strâmbă din nas când simți mirosul puternic de sare al mării. Acela și al sclavilor vâslași deopotrivă. Începuse să se obișnuiască cu el pe când trăgea el însuși la vâsle, dormind cu fața la subrațul lui Rulf și de-abia fiind conștient de asta. Mirosise la fel de urât ca toți ceilalți, știa. Însă asta nu făcea mai plăcut mirosul de acum.

De fapt, îl făcea și mai urât.

– Câini amărâți. Rulf privea încruntat peste balustrada de deasupra cabinei de la pupă cum se forțau să tragă de vâsle sub ei.

Pentru un om atât de puternic, avea o inimă tare slabă.

Rulf se scărpină prin părul șaten-cenușiu ce-i crescuse deasupra urechilor, deși creștetul îi rămăsese la fel de chel cum îl avusese și înainte.

– Ar fi bine dacă i-am elibera.

– Și atunci cum am mai ajunge în Thoriby? Zise Yarvi. Cineva trebuie să vâslească. Ai vrea să tragi tu la vâsle?

Cei doi foști camarazi îl priviră cu asprime.

– Te-ai schimbat, zise Jaud.

– A trebuit să mă schimb.

Și se întoarse cu spatele la ei și la băncile pe care șezuse și se opintise cândva la vâsle. Sumael stătea lângă parapet, cu un zâmbet larg pe față, în timp ce vântul îi sufla prin părul crescut acum mai lung decât îl avusese înainte, la fel de negru ca pana corbului.

– Pari mulțumită, spuse Yarvi, încântat să o vadă fericită.

N-o vedea așa pe cât de des și-ar fi dorit.

– Mă bucur că mă aflu din nou pe mare. Își desfăcu brațele larg, fluturând din degete. Și fără lanțuri!

Zâmbetul începu să-i pălească, gândindu-se că el purta un lanț care nu putea fi desfăcut. Cel cu care se legase atunci când făcuse jurământul. Cel care îl trăgea înapoi în Thoriby, legându-l de Jilțul Negru. Și mai știa că, mai devreme sau mai târziu, Sumael va sta lângă parapetul altei corăbii. Una care o va purta înapoi la Întâiul Dintre Orașe, departe de el pentru totdeauna.

Și zâmbetul ei începu să se ofilească, de parcă și ei îi treceau prin minte exact aceleași gânduri, chiar atunci, așa că își mutară privirile unul de la celălalt, pentru a se uita la Tatăl Pământ, care se apropia din ce în ce mai mult, într-o tăcere stânjenitoare.

Pentru două ținuturi atât de diferite,

Vansterland și Gettland erau totuși surprinzător de asemănătoare. Plaje pustii, păduri și mlaștini. Văzuse destul de puțini oameni, iar aceia se grăbiseră să ajungă în interiorul continentului, plini de teamă la vederea corabiei. Uitându-se cu ochi mijiți înspre sud, văzu ceva ca un dinte înălțându-se pe un promontoriu și fumul provenit de la mai multe case, pătând cerul alb.

– Ce oraș e ăla? O întrebă pe Sumael.

– Amwend, spuse ea. În apropiere de graniță.

Amwend, cel asupra căruia condusese atacul. Sau, cel puțin, cel lângă care sărise de pe o corabie, fără scut, direct într-o capcană. Deci acela era turnul în care murise Keimdal. Unde fusese trădat de Hurik. Turnul din vârful căruia Odem îl aruncase jos, în marea nemiloasă, și, la ceva timp după asta, într-o robie și mai nemiloasă.

Yarvi își dădu seama că strângea prea tare parapetul cu mâna beteagă, până când începu să-l doară. Își întoarse privirea de la pământ, înspre apa cea albă și învolburată din siajul corabiei și la urmele lăsate în apă de vâsle, care dispăreau prea repede pentru a putea fi văzute. Așa se va întâmpla și cu el? Va dispărea și va fi uitat?

Sora Owd, ucenicul ce fusese trimis cu ei de Mama Scaer, îl privea țintă. O privire cumva furișă, după care ea începu să scrie repede ceva

pe o bucată îngustă de hârtie, ce flutura și se răsucea în mâinile ei în bătaia vântului.

Yarvi se apropie încet de ea.

– Mă ții sub observație?

– Știi doar că asta fac, zise ea, fără să-și ridice privirea. Doar de asta mă aflu aici.

– Te îndoiești de mine?

– Îi transmit doar Mamei Scaer ceea ce văd. Ea alege de ce să se-ndoiască.

Era scundă și avea o față rotundă, o persoană a cărei vârstă e greu de ghicit, însă, chiar și așa, Yarvi își închipuia că nu putea fi mai mare decât el.

– Când ai dat testul de preoteasă?

– Acum doi ani, zise ea, protejând cu umărul bucata de hârtie, pentru a nu putea fi văzută.

El renunță să mai încerce să vadă ce scrisese. Preotesele aveau oricum propriul sistem de codificare: se îndoia că ar fi reușit să-l descifreze.

– Cum a fost?

– Nu e dificil, dacă ești pregătit.

– Am fost pregătit, zise Yarvi, gândindu-se la noaptea în care Odem venise la ei, prin ploaie. La flăcările ce se reflectau în borcane, la ridurile de pe fața Mamei Gundring când zâmbea, la simplitatea întrebărilor și a răspunsurilor. Simți un junghi de dor, acum, după acea viață simplă, în care n-avea unchi de ucis, jurăminte de îndeplinit sau alegeri dificile de făcut. După cărți,

după plante și după cuvintele blânde pe care le rosteau amândoi. Fu nevoit să le împingă într-un cotlon al minții, cu un efort de voință. Acum nu-și mai permitea să se mai gândească la asta. Însă n-am mai avut șansa să-l dau.

– N-ai pierdut prea mult. O grămadă de agitație inutilă dincolo de ușă. O mulțime de priviri din partea unor babe. Își termină de scris mesajul și făcu hârtia sul. Apoi onoarea de a fi sărutat de Bunica Wexen.

– Cum a fost?

Sora Owd își dezumflă obrajii și oftă adânc.

– O fi ea cea mai înțeleaptă dintre femei, însă speram ca ultimul meu sărut să vină din partea cuiva mult mai tânăr. L-am văzut pe Marele Rege de la distanță.

– Și eu l-am văzut o dată. Părea mic, bătrân și lacom, plângându-se de toate, și era speriat de mâncarea ce i se oferise. Însă era însoțit de mulți războinici de temut.

– Atunci, timpul nu l-a schimbat prea mult. Cu excepția venerării Zeiței Unice de acum, e mai strâns legat de propria putere ca oricând și, din câte-am auzit, nu poate sta mai mult de-o oră treaz. Iar numărul acelor războinici a sporit. Trase pânza groasă de pe colivie. Păsările dinăuntru nu se mișcară deloc, nu se speriară de lumină, îl priviră doar cu șase ochi ce nu clipeau deloc. Păsări negre.

Yarvi îi privi încruntat.
– Corbi?
– Da. Sora Owd își suflecă mâneca, trase cârligul ușiței și-și strecură o mână albă și abilă înăuntru, apucă trupul unui corb și-l trase afară, nemișcat și liniștit, la fel ca o pasăre făcută din cărbune. Mama Scaer nu mai folosește porumbei de câțiva ani.
– Deloc?
– Nu de când eram eu ucenicul ei. Legă strâns mesajul în jurul piciorului păsării și vorbi cu blândețe. Se zvonește că un porumbel trimis de Mama Gundring a încercat s-o zgârie cu ghearele pe față. N-are încredere în ei. Se aplecă mai aproape de pasăre și gânguri: Suntem la o zi distanță de Thoriby.
– Thoriby, spuse corbul cu o voce croncănitoare, apoi sora Owd îl azvârli în văzduh, după care pasărea se îndreptă spre nord.
– Corbi, murmură Yarvi, privindu-l cum trecea pe deasupra valurilor stropite cu alb.
– Promisiuni de supunere față de stăpânul tău, Grom-gil-Gorm? Nimic venise alături de Yarvi, ținându-și sabia lângă trup ca pe o amantă, chiar dacă acum avea o teacă perfectă pentru ea.
– E aliatul, nu stăpânul meu, răspunse Yarvi.
– Desigur. Nu mai ești sclav acum. Nimic își frecă ușor cicatricele de pe gâtul acoperit de o barbă scurtă. Îmi amintesc cum ne-au fost scoase

zgărzile la ferma aia prietenoasă. Înainte să fie arsă de Shadikshirram. Nu erai sclav atunci. Și totuși, tu ai făcut înțelegerea cu vanstermanii în genunchi.

– Eram cu toții în genunchi atunci, mormăi Yarvi.

– Întrebarea mea este dacă mai stăm încă în genunchi. N-o să câștigi prea mulți prieteni atunci când îți vei recăpăta Jilțul Negru cu ajutorul celui mai mare dușman al Gettlandului.

– Pot câștiga alți prieteni odată ce mă instalez pe tron. Ceea ce mă preocupă acum este cum să-mi îndepărtez dușmanii din jurul lui. Ce-ar fi trebuit să fac? Să-i las pe vanstermani să ne ardă pe rug?

– Poate exista o cale de mijloc între a-l lăsa pe Gorm să ne ucidă și să-i vinzi pământurile pe care ne-am născut.

– În ultimul timp a fost cam dificil să găsim o cale de mijloc, strecură Yarvi printre dinții încleștați.

– Întotdeauna există o cale de mijloc, dar un rege nu e preocupat de ea. Va fi un preț de plătit pentru asta, probabil.

– Pui foarte multe întrebări, însă, când vine vorba de răspunsuri, nu prea te grăbești, Nimic. N-ai jurat că o să mă ajuți?

Nimic se uită cu ochi mijiți la Yarvi, în timp ce vântul sufla într-una, făcându-i pletele cărunte

să-i fluture peste fața aspriță de bătălii.
– Am făcut un jurământ și am să-l îndeplinesc, chiar dacă trebuie să mor.
– Bine, zise Yarvi, întorcându-i spatele. O să insist să ți-l respecți.
Sub ei, sclavii de la vâsle se opinteau transpirați, strângând din dinți pe băncile lor, mormăind încruntați în timp ce supraveghetorul patrula printre ei, cu biciul înfășurat la spate. Așa cum se plimba și Trigg pe puntea *Vântului din Sud*. Yarvi își amintea cu claritate arsurile din mușchi și arsurile de pe spate cauzate de loviturile de bici.
Dar, cu cât se apropia mai mult de Jilțul Negru, cu atât mai greu atârna jurământul făcut și cu atât mai mult îi creștea nerăbdarea.
Cineva trebuie să vâslească.
– Mai multă viteză! Mârâi el la supraveghetor.
Casa dușmanului tău

Sumael țâșni de pe corabie pe dig, apoi își făcu loc cu greu prin mulțime, până la masa la care era așezată funcționara de la oficiul vamal, încadrată de gărzi. Yarvi o urmă mult mai puțin agil și cu mult mai puțină autoritate de-a lungul pasarelei, coborând apoi pe pământul care ar fi trebuit să fie regatul său, cu ochii ațintiți în pământ și cu gluga trasă, în timp ce ceilalți îl urmau îndeaproape.

– Mă numesc Shadikshirram, spuse Sumael, desfăcând documentul cu nepăsare și aruncându-l pe masă, și am licență pentru a face negoț de la Marele Rege, ștampilată cu runele Bunicii Wexen înseși.

Așteptaseră până când la masă se așezase cea mai tânără funcționară, în speranța că ea îi va lăsa să treacă. Însă femeia se uită încruntată la permis suficient de mult încât ei să înceapă să fie neliniștiți, în timp ce ea își făcea de lucru cu cele două chei prinse la gât, una de la casă și una de la birou. Yarvi observă că unul din colțurile permisului avea o pată maro de sânge. Sângele proprietarului de drept, de fapt, sânge vărsat chiar de mâna lui. Funcționara se uită cu atenție la Sumael și rosti cuvintele de care Yarvi se temea cel mai mult:

– Tu nu ești Shadikshirram. Una dintre gărzi își mută încet mâna pe mânerul sabiei, iar Nimic își trase degetul mare de la mână mai aproape de sabia de la centură, în timp ce senzația de rău a lui Yarvi se transformă în groază. Aici se va termina totul, cu un scandal urât pe cheiuri? Am văzut-o venind aici deseori, cel mai adesea beată…

Sumael izbi masa cu furie, răcnind la funcționară și făcând-o să se ghemuiască în scaun, perplexă.

– Vorbești despre mama mea, Ebdel Aric

Shadikshirram, şi-o să vorbești cu mai mult respect despre ea! Ea a trecut prin Ultima Poartă. S-a înecat în apele înghețate din Nord. Vocea i se frânse și-și șterse ochii uscați cu dosul palmei. Mi-a încredințat mie afacerea ei, iubita ei fiică, Sumael Shadikshirram. Smulse licența de pe masă și zbieră din nou, stropindu-i cu scuipat pe funcționară, pe gărzi și pe Yarvi. Și fac afaceri cu Regina Laithlin!

– Ea nu mai e re…

– Știi despre cine vorbesc! Unde e Laithlin?

– De obicei, la vila ei nobiliară…

– O să am ceva de discutat cu ea!

Și Sumael se întoarse pe călcâie și o luă înapoi pe chei.

– Nu poate primi vizitatori… murmură, lipsită de convingere, funcționara în urma ei.

Sora Owd bătu ușor cu palma în masă, în timp ce Yarvi și ceilalți o urmau pe Sumael.

– Dacă te consolează cu ceva, așa se poartă cu toată lumea.

– O performanță satisfăcătoare, zise Yarvi când o ajunse din urmă pe Sumael, în timp ce treceau pe lângă cârligele în care erau atârnați peștii puși la uscat, pe lângă grămezi de năvoade și pe lângă pescari ce strigau prețuri pentru prada de dimineață. Ce ne-am face fără tine?

– Aproape m-am scăpat pe mine, șuieră ea. Ne urmărește cineva?

– Nici măcar nu se uită după noi.

Funcționara era ocupată să-și descarce frustrările pe următorul nou-venit, așa că o lăsară în urmă foarte repede.

Era, în sfârșit, acasă, însă Yarvi se simțea ca un străin. Totul părea mai mic decât își amintea, mai puțin aglomerat, cheiurile și tarabele erau goale și clădirile abandonate. Bătăile inimii i se accelerau de câte ori vedea câte o figură familiară și, la fel ca un hoț care trecea pe lângă locul crimei, se făcea mic sub glugă și pe spate începea să-i curgă o transpirație rece.

Dacă era recunoscut, Regele Odem ar fi auzit repede și n-ar fi pierdut prea mult timp ca să termine ce începuse pe acoperișul turnului din Amwend.

– Acelea sunt mormintele strămoșilor tăi, deci?

Nimic se uita către nord, privind printre șuvițele de păr încurcat, de-a lungul plajei singuratice, deasupra căreia tronau tumulii, cei mai apropiați având laturile acoperite cu iarbă ce creștea timp de doar câteva luni.

– Al tatălui meu asasinat, Uthrik. Yarvi își mușcă falca pe interior. Și al unchiului meu, cel înecat, Uthil, și ale regilor Gettlandului, până departe, în negura timpului.

Nimic se scărpină pe obrazul pământiu.

– Ți-ai rostit jurământul în fața lor.

– Așa cum și tu l-ai rostit pe al tău în fața mea.

– Să nu te temi niciodată. Nimic rânji în timp ce se strecurau printr-o poartă foarte aglomerată, trecând astfel de zidul exterior al orașului. Arătându-i acel rânjet dement, cu ochii lucindu-i, care pe Yarvi mai rău îl înfricoșa decât să-l liniștească. Carnea poate uita, însă oțelul nu uită niciodată.

Sora Owd părea să știe aleile din Thoriby mai bine decât Yarvi, care se născuse acolo. Care era regele acestui oraș. Îi conduse pe străduțe înguste, ce urcau pe dealul abrupt în zigzag, cu case înalte și înghesuite una într-alta, străjuite de colți de stâncă, oasele cenușii ale Gettlandului ce înțepau rețeaua orașului. Îi conduse peste poduri ce traversau torente vijelioase, deasupra cărora se aplecau sclavii pentru a umple urcioare cu apă pentru cei bogați. În sfârșit, îi conduse într-o curte lungă și îngustă, ce fusese construită la umbra citadelei în care se născuse Yarvi, unde fusese crescut și umilit zilnic, unde învățase pentru a deveni preot și unde aflase că va deveni rege.

– Aici e casa, zise sora Owd.

Nu era la vedere. O casă pe lângă care Yarvi trecuse deseori.

– De ce deține preoteasa lui Gorm o casă în Thoriby?

– Mama Scaer spune că o preoteasă înțeleaptă trebuie să cunoască mai bine casa dușmanului

decât pe a sa.

– Mama Scaer e adepta frazelor concise, la fel ca și Mama Gundring, mormăi Yarvi.

Owd răsuci cheia în broască.

– Cu asta se ocupă preotesele.

– Ia-l pe Jaud cu tine, zise Yarvi, trăgând-o pe Sumael lângă el și șoptindu-i la ureche: Du-te la vila mamei mele și vorbește cu ea.

Dacă norocul va fi de partea lui în continuare, în acest moment al zilei Hurik se va afla la careul de antrenament.

– Și ce să-i spun? Întrebă Sumael. Că fiul ei s-a întors din morți și că o caută?

– Și că în sfârșit a-nvățat cum să-și încheie catarama de la mantie. Adu-o cu tine aici.

– Și dacă nu mă crede?

Yarvi își aduse aminte de chipul mamei sale și apoi de felul în care ea îl privea încruntată de sus în jos, și-și dădu seama că era foarte posibil ca ea să aibă anumite îndoieli.

– Atunci, va trebui să ne gândim la altceva.

– Și dacă ea nu mă crede și ordonă să fiu executată pentru că am insultat-o?

Yarvi făcu o pauză.

– Atunci, va trebui ca *eu* să mă gândesc la altceva.

– Care dintre voi a trimis ghinion de vreme rea sau de arme nefolositoare? Se auzi o voce răsunătoare din partea cealaltă a pieței. O

mulțime de oameni se adunaseră în fața unei clădiri impunătoare, ridicată de curând, cu stâlpi din marmură albă la intrare. Un preot îmbrăcat într-o robă din pânză de sac simplă, cu brațele desfăcute, își țipa mesajul. Care dintre voi se roagă la mai mulți zei, iar rugăciunile le sunt ignorate?

– Rugăciunile mele au fost atât de mult timp ignorate, încât am renunțat să mă mai rog, murmură Rulf.

– Nu trebuie să stați prea mult pe gânduri! Strigă preotul. Pentru că nu sunt mai mulți zei, ci una singură! Toate meșteșugurile elfilor n-au putut s-o înfrângă! Brațele Zeiței Unice și ușile templului său sunt deschise larg pentru toată lumea!

– Templu? Se încruntă Yarvi. Mama mea a ridicat clădirea asta pentru a face din ea monetărie. Urma ca acolo să se bată monede, toate cu aceeași greutate. Acum steaua cu șapte colțuri a Zeiței Unice – zeița Marelui Rege – era pictată deasupra intrării.

– Consolarea, îndurarea și adăpostul ei sunt oferite pe gratis! Răcni preotul. Singura ei cerință este s-o iubiți la fel cum vă iubește și ea pe voi!

Nimic scuipă pe pavaj.

– Ce au de-a face zeii cu iubirea?

– Aici s-au schimbat lucrurile, zise Yarvi, aruncând o privire de-a lungul pieței și ascunzându-se și mai mult sub glugă.

– Rege nou, zise Sumael, lingându-și buzele crăpate, metode noi.

Interesele mari

Yarvi înțepeni când auziră ușa deschizându-se. Auziră pași pe hol și Yarvi de-abia reuși să-și înghită nodul ce i se pusese în gât. Ușa se deschise și Yarvi se opri în fața ei, ezitând, de-abia reușind să respire…

Doi sclavi se strecurară înăuntru, cu mâinile pe săbii. Doi inglingi lați în umeri, cu zgărzi argintii la gât. Nimic era deja pregătit, cu oțelul scânteindu-i în mână.

– Nu! Zise Yarvi. Îi cunoștea pe cei doi. Sclavi de-ai mamei sale.

Iar acum intră în cameră și proprietara lor, urmată de Sumael.

Nu se schimbase deloc.

Înaltă și serioasă, cu părul auriu uns cu ulei și căzându-i pe umeri în șuvițe lucitoare. Purta doar câteva bijuterii, și acelea de dimensiuni modeste. Marea Cheie a Reginei, cea de la trezoreria Gettlandului, dispăruse de pe lanțul ei, dar acum atârna de el o cheie mai mică, incrustată cu rubine închise la culoare, ca picăturile de sânge.

I-o fi fost dificil lui Yarvi să-și convingă însoțitorii că este rege, însă mama lui umplu micuța încăpere până în cele mai îndepărtate unghere

prin prezența-i maiestuoasă, fără să pară că depune vreun efort.

– O, zei, spuse Rulf cu vocea-i răgușită, apoi tresări și se lăsă în genunchi, urmat imediat de sora Owd, de Jaud, de Sumael și de cei doi sclavi. Ultimul care îngenunche fu Nimic, cu ochii și cu vârful sabiei îndreptate spre pământ, astfel încât singurii care rămaseră în picioare fură Yarvi și mama lui.

Ea parcă nici nu le remarcase prezența. Se uita fix la Yarvi, la fel cum și el se uita la ea, de parcă erau singuri în încăpere. Ea păși către el, fără să zâmbească sau să se încrunte, apoi se opri la un pas de el, iar lui i se păru atât de frumoasă, încât începură să-l doară ochii și începu să simtă arsura lacrimilor în ei.

– Fiul meu, șopti ea, cuprinzându-l în brațe. Fiul meu. Și îl strânse atât de tare, încât îl duru, iar lacrimile ei îi umeziră creștetul, în timp ce lacrimile lui îi umeziră ei umărul.

Yarvi se întorsese acasă.

Dură ceva timp până când mama sa îi dădu drumul, ținându-l la un braț distanță de ea, în timp ce-și ștergea grijulie obrajii. Își dădu seama că nu se mai uita la ea de jos în sus. Crescuse, deci. Crescuse din mai multe puncte de vedere.

– Se pare că prietena ta mi-a zis adevărul, rosti ea.

Yarvi încuviință încet din cap.

– Sunt în viață.

– Și ai învățat să-ți închei catarama de la mantie, spuse ea, pipăindu-i catarama, cercetătoare, și găsind-o strânsă cum trebuie.

Ascultă, tăcută, întreaga lui poveste.

Tăcută, auzi povestea atacului asupra Amwendului și a incendierii acestuia. A trădării lui Odem și a lentei prăbușiri a lui Yarvi în apa nemiloasă.

Ar trebui ca Gettlandul să aibă o jumătate de rege?

Tăcută, ascultă cum fusese el transformat în sclav, vândut ca sclav, în timp ce doar ochii i se mișcau, urmărind cicatricele abia vizibile de pe gâtul lui.

Și astea sunt doar niște urme palide.

În camera tăcută, Yarvi povesti despre evadarea sa, despre îndelungatul supliciu îndurat prin ținutul înghețat, despre lupta pentru a rămâne în viață în ruinele elfilor și, în tot acest timp, Yarvi se gândea la ce cântec grozav s-ar fi putut compune dacă el ar fi supraviețuit îndeajuns de mult timp.

Nu te poți aștepta ca toți eroii să supraviețuiască suficient de mult pentru a-și putea auzi aventurile povestite într-o baladă.

Iar când veni vremea să vorbească despre moartea lui Ankran și a lui Shadikshirram, Yarvi

își aduse aminte de cuțitul înroșit din mâna sa și despre gemetele lui și ale ei, iar vorbele i se blocară în gât și închise ochii, nemaiputând să rostească niciun cuvânt.

Poate că ai nevoie de două mâini ca să te lupți cu cineva, însă ai nevoie numai de una ca să-l poți înjunghia în spate.

Apoi simți mâna mamei sale așezându-se peste a sa.

– Sunt mândră. Tatăl tău ar fi fost și el mândru. Tot ce contează este că te-ai întors la mine.

– Mulțumită acestor patru oameni, zise Yarvi, înghițindu-și cu greu gustul amar din gură.

Mama sa îi măsură pe însoțitorii lui Yarvi cu privirea ei cercetătoare.

– Aveți cu toții mulțumirile mele.

– Pentru puțin, mormăi Nimic, cu ochii fixați în podea și cu fața ascunsă sub părul încâlcit.

– Onoarea a fost de partea mea, zise Jaud, înclinând din cap.

– Nu ne-am fi putut descurca fără ajutorul lui, murmură Rulf.

– A fost o pacoste pentru mine tot drumul, zise Sumael. Dacă ar trebui s-o iau de la capăt, l-aș lăsa să se înece în mare.

– Și atunci unde ai mai găsi o corabie care să te ducă acasă? Întrebă Yarvi, rânjind.

– O, m-aș gândi eu la altceva, zise ea, rânjind la rândul ei.

Mama lui Yarvi nu se alătură schimbului de replici. Studie cu atenție fiecare detaliu al privirilor pe care cei doi le schimbaseră și își miji ochii.

– Ce reprezintă fiul meu pentru tine, fato?

Sumael clipi și obrajii întunecați i se colorară.

– Eu…

Yarvi nu o mai văzuse niciodată fiindu-i greu să vorbească.

– E prietena mea, zise Yarvi. Și-a riscat viața pentru mine. Ea este camaradul meu. Făcu o pauză. Ea e familia mea.

– Chiar așa? Mama lui Yarvi încă se mai uita la Sumael, care acum privea cu mare interes podeaua. Atunci, înseamnă că face parte și din familia mea.

De fapt, Yarvi nu era foarte sigur ce însemnau unul pentru celălalt și nici pe departe dornic să testeze relația lor în fața mamei sale.

– Aici lucrurile s-au schimbat. Făcu un gest cu capul înspre fereastră, prin care se auzeau slab rugămințile fierbinți ale preotului Zeiței Unice. Lucrurile se destramă aici. Privirea mamei sale se întoarse la el, acum mai furioasă decât oricând. Doar ce renunțasem la doliul pe care-l purtasem pentru tine, când un șoim a venit la Mama Gundring. O invitație la nunta Marelui Rege, la Skekenhouse.

– Ai participat la ea?

Ea pufni.

– Am avut și încă mai am unele rețineri dacă să particip sau nu.

– De ce?

– Pentru că Bunica Wexen se gândește să mă facă mireasa lui, Yarvi.

Yarvi făcu ochii mari.

– Oo!

– Da. Oo. Ei se gândesc să mă lege de cheia fosilei ăleia bătrâne și să mă facă să produc aur din nimic pentru ei. Între timp, șarpele ăla de unchi al tău și viermele ăla de fiică pe care o are mă necăjesc cu orice ocazie și se străduiesc din răsputeri să distrugă tot ce am construit eu aici.

– Isriun? Murmură Yarvi, cu un croncănit firav. Aproape că adăugă „logodnica mea”, însă o privire aruncată lui Sumael îl făcu să se oprească.

– Îi știu numele, mârâi mama sa. Prefer să nu îl rostesc. Au rupt înțelegeri făcute în ani de trudă, au transformat aliați câștigați cu greu în inamici fără cel mai mic efort și au confiscat bunurile negustorilor străini, îndepărtându-i de pe piață. Dacă și-au propus să ruineze Gettlandul, au reușit într-un mod strălucit. Au transformat monetăria construită de mine într-un templu pentru venerarea falsei zeițe a Marelui Rege, ai văzut, nu?

– Am văzut ceva…

– O zeiță aflată deasupra tuturor, așa cum un Mare Rege domnește asupra tuturor. Scoase un râs ca un lătrat, făcându-l pe Yarvi să tresară. Mă lupt cu ei, dar pierd teren. Ei nu înțeleg cum funcționează lucrurile pe un câmp de luptă, însă ei dețin Jilțul Negru. Ei au cheia de la trezorerie. M-am luptat cu ei zi de zi, cu toate mijloacele și prin orice strategie…

– Mai puțin cu sabia, mormăi Nimic, fără să-și ridice privirea.

Mama lui Yarvi își întoarse privirea-i tăioasă asupra lui.

– Asta ar urma. Însă Odem nu face nicio excepție când vine vorba de siguranța proprie și are toți războinicii Gettlandului în spate, gata să-l apere. N-am decât doi oameni de încredere la mine acasă. Îl am pe Hurik…

– Nu, zise Yarvi. Hurik este omul lui Odem. A încercat să mă ucidă.

Ochii mamei lui se deschiseră larg.

– Hurik este Păzitorul meu Ales. Nu m-ar trăda niciodată…

– Pe mine m-a trădat destul de ușor. Yarvi își aminti de sângele lui Keimdal stropindu-l pe față. Crede-mă. E un moment pe care cu siguranță nu-l voi uita prea ușor.

Ea strânse din dinți și-și așeză pumnul tremurător pe masă.

– O să mă asigur că-l văd înecat în mlaștină.

Însă ca să-l învingem pe Odem avem nevoie de-o armată.
Yarvi își umezi buzele.
– Am una pe drum.
– Am pierdut un fiu și am câștigat un magician în locul lui? De unde?
– Vansterland, zise Nimic.
Se lăsă o tăcere grea.
– Înțeleg. Privirea mamei sale se întoarse și se opri asupra sorei Owd, care îndrăzni să-i zâmbească în semn de scuză, după care își drese glasul și-și fixă din nou privirea în podea. Puțini oameni îndrăzneau să privească în altă parte când mama sa se afla în aceeași cameră. Ai încheiat o alianță cu Grom-gil-Gorm? Omul care l-a asasinat pe tatăl tău și care te-a vândut pe tine ca sclav?
– Nu el l-a asasinat pe tata. Sunt sigur de asta. Trei sferturi, cel puțin, adăugă el doar pentru sine. Odem e cel care ți-a ucis soțul și fiul, propriul frate și propriul nepot. Și trebuie să ne aliem cu cine putem pe moment.
– Care a fost prețul impus de Gorm?
Yarvi își plimbă limba prin gura uscată. Ar fi trebuit să știe că Reginei de Aur nu-i va scăpa niciun detaliu al unei înțelegeri.
– Să îngenunchez în fața lui și să devin vasalul lui.
Și atunci, din colțul camerei unde era Nimic se

auzi un mormăit furios.

Ochii mamei lui Yarvi parcă fură cuprinși de un tic nervos.

– Regele lor să îngenuncheze în fața celui mai detestat inamic? Ce vor crede oamenii noștri despre un pact făcut cu diavolul?

– Odată ce Odem se îneacă în grămada de rahat, pot crede ce vor ei. Mai bine un rege în genunchi, decât un cerșetor în picioare. Mă pot ridica în picioare mai târziu.

Un zâmbet i se ivi în colțul gurii.

– Ești de departe mai degrabă fiul meu, decât al tatălui tău.

– Și sunt mândru că sunt fiul tău.

– Totuși. L-ai lăsa liber pe măcelarul ăla în Thoriby? Să transformi orașul nostru într-un abator?

– El n-o să fie decât o momeală pentru războinicii din oraș, zise Yarvi. Îi vom atrage afară, pentru ca toată citadela să rămână fără oșteni înarmați. Apoi o să intrăm prin tunelele de sub stâncă, vom bloca Poarta Urlătoare și-l vom lăsa pe Odem fără gărzi. Poți găsi suficient de mulți oameni pentru o treabă ca asta?

– Probabil. Cred că da. Însă unchiul tău nu e prost. Dacă n-o să cadă în capcana întinsă de tine? Dacă-și păstrează oamenii în citadelă şi-o să aștepte acolo, în siguranță?

– Și să pară un laș care-l privește pe Cel Care

Frânge Săbiile cum îl provoacă chiar din pragul ușii? Yarvi stătea nemișcat, privindu-și mama în ochi. Nu. Am fost în locul lui și știu cum gândește. Jilțul Negru e ceva nou pentru Odem. N-are izbânzi răsunătoare despre care să se cânte. Și trebuie să lupte împotriva memoriei tatălui meu și a legendei unchiului meu, Uthil. Și Yarvi zâmbi, căci știa foarte bine cum e să te ascunzi în umbra fratelui tău mai înzestrat decât tine. Odem nu va da cu piciorul acestei ocazii de aur, să realizeze ceea ce frații săi n-au reușit. Să-l învingă pe Grom-gil-Gorm și să le dovedească tuturor că e un lider războinic puternic.

Zâmbetul mamei sale se lăți și mai mult, iar Yarvi încercă să-și aducă aminte dacă o mai văzuse vreodată privindu-l cu admirație.

– Poate că fratele tău a primit mai mult decât a meritat, însă zeii au păstrat darurile mai de preț pentru tine. Ai devenit un bărbat de o istețime ieșită din comun, Yarvi.

Se părea că empatia, folosită așa cum trebuie, putea fi o armă mortală.

– Anii mei de pregătire pentru a deveni preot n-au fost irosiți. Totuși, un ajutor venit din partea cuiva apropiat lui Odem ne-ar crește considerabil șansele. Am putea merge la Mama Gundring…

– Nu. E preoteasa lui Odem.

– E preoteasa mea.

Mama lui Yarvi clătină din cap.

– Loialitatea sa s-ar împărți între voi doi, în cel mai bun caz. Cine știe ce interes suprem ar alege? Deja sunt atât de multe lucruri care ar putea merge prost.

– Însă avem atâtea de câștigat. Interese mari înseamnă și riscuri mari.

– Într-adevăr. Ea se ridică, scuturându-și fustele, și-l privi de sus în jos, mirată. Oare când a devenit fiul meu favorit un jucător?

– Atunci când unchiul său l-a aruncat în mare și i-a furat dreptul din naștere.

– Te-a subestimat, Yarvi. Și te-am subestimat și eu. Însă mă bucur că mi-am înțeles greșeala. Zâmbetul îi păli și tonul vocii îi deveni unul extrem de aspru. Dorința lui îi va aduce o răsplată însângerată. Trimite-ți pasărea la Grom-gil-Gorm, soră. Spune-i că-i așteptăm sosirea mai mult decât nerăbdători.

Sora Owd se înclină adânc.

– O voi trimite, regina mea, însă… odată ce-o voi trimite, nu va mai exista cale de întoarcere.

Mama lui Yarvi scoase din nou un râs lipsit de veselie.

– Întreabă-ți stăpâna, soră. Eu nu sunt din cei care dau înapoi. Se întinse peste masă și-și așeză mâna puternică peste mâna beteagă a lui Yarvi. Și nici fiul meu nu dă înapoi.

În întuneric

– E un risc al dracului de mare, șopti Rulf, vorbele abia auzindu-i-se în întuneric.

– Viața e un risc, răspunse Nimic. Ca toate lucrurile, începând de la naștere.

– Un om se poate grăbi să treacă în pielea goală prin Ultima Poartă sau să se fofileze în cealaltă direcție.

– Moartea ne va duce pe toți acolo, fără excepție, zise Nimic. Eu aleg să o înfrunt.

– Eu pot să aleg să fiu în altă parte data viitoare?

– Gata cu cearta! Șuieră Yarvi. Sunteți ca niște dulăi bătrâni care se bat pe ultimul os rămas!

– Nu ne putem comporta cu toții ca niște regi, murmură Rulf, nu fără ironie. Probabil că după ce-ai văzut un om făcându-și nevoile zi de zi într-o găleată lângă tine, îți vine greu să crezi că acum șade între zei și oameni.

Bolțurile scârțâiră de la rugina acumulată în atâția ani și poarta se deschise, stârnind un nor de praf. Unul din inglingii mamei sale stătea nemișcat sub o arcadă de deasupra, privindu-i încruntat.

– Ai fost văzut? Întrebă Yarvi.

Sclavul scutură din cap, se întoarse și începu să urce cu dificultate pe scara îngustă, aplecându-se din cauza tavanului jos. Yarvi se întreba dacă putea avea încredere în el. Mama lui așa credea.

Însă ea avusese încredere și în Hurik. Yarvi crescuse cu siguranța copilului care crede că părinții săi știu totul.

Însă de-a lungul ultimilor luni își dăduse seama că multe lucruri pe care le știa erau false.

Scara dădea într-o peșteră imensă, cu tavanul plin de roci ascuțite, acoperite de depuneri străvechi, care atârnau și din care tot cădeau picături ce licăreau în lumina torțelor aduse de ei.

– Ne aflăm sub citadelă? Întrebă Rulf, privind nervos la greutatea incredibilă de piatră ce atârna deasupra capetelor lor.

– Stânca este străbătută de pasaje în toate direcțiile, zise Yarvi. De tunele săpate de elfi și de beciuri mai noi. Cu uși secrete și găuri pentru spionat. Unii regi, iar preoții fără excepție, vor să treacă neobservați câteodată. Însă nimeni nu cunoaște aceste pasaje mai bine decât mine. Mi-am petrecut jumătate din copilărie în întuneric. Ascunzându-mă de tatăl sau de fratele meu. Furișându-mă de la un loc singuratic la altul. Observând fără să fiu observat și imaginându-mi că participam și eu la ce se petrecea. Inventând o viață în care nu eram un proscris.

– O poveste tristă, murmură Nimic.

– Cineva vrednic de dispreț. Yarvi își aduse aminte de el însuși când era mai tânăr, plângând în întuneric, dorindu-și ca cineva să-l găsească,

însă știind că nimănui nu-i păsa suficient de mult de el încât să-l caute, și-și scutură capul dezgustat din cauza propriei slăbiciuni din trecut. O poveste care, însă, poate avea un final fericit, adăugă el cu voce tare.

– Ar putea. Nimic pipăi unul din pereții de lângă el. O fațadă din piatră fără îmbinări, construită de elfi, veche de mii de ani și netedă, de parcă ar fi fost ridicată ieri. Oamenii mamei tale pot pătrunde în citadelă pe aici, nevăzuți.

– În timp ce oamenii lui Odem o părăsesc pentru a-l înfrunta pe Grom-gil-Gorm.

Inglingul întinse mâna pentru a-i opri.

Pasajul se sfârșea într-un puț rotund. Mult deasupra lui se vedea o lucire palidă de lumină, iar mult în jos se zărea luciul palid al apei. O scară era săpată în peretele puțului, atât de îngustă, încât Yarvi fu nevoit s-o urce într-o parte, cu omoplații lovindu-i-se de piatra netedă, cu vârfurile cizmelor frecându-se de marginea scării și cu transpirația picurându-i de pe frunte. La jumătatea ascensiunii se auzi un zbârnâit, tresări când ceva îi trecu prin fața ochilor și poate chiar s-ar fi prăbușit în gol dacă Rulf nu l-ar fi prins de mână.

– N-am vrea ca domnia ta să fie oprită de o găleată.

Se auzi plescăind mult sub ei și Yarvi scoase un oftat prelung de ușurare. Încă un plonjon în apa

rece ar fi fost ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Glasuri de femei se auzeau pretutindeni în jurul lor, ciudat de puternice.

– … ea tot mai spune nu.

– Tu ți-ai dori să te măriți cu carcasa aia goală și bătrână după ce-ai fost soția unui bărbat ca Uthrik?

– Dorințele ei nu sunt luate în seamă. Dacă un rege șade între zei și oameni, Marele Rege șade între zei și regi. Nimeni nu-i poate spune nu la nesfârșit…

Continuară să urce încet mai departe. Mai multe umbre, mai multe scări, mai multe amintiri rușinoase, ziduri de piatră neșlefuită, construite de mâinile oamenilor, care păreau mai vechi, dar care erau cu mii de ani mai recente decât tunelele de dedesubt, în timp ce lumina zilei se strecura printre deschiderile cu gratii de fier din apropierea tavanului.

– Câți oameni au fost cumpărați de regină? Întrebă Rulf.

– Treizeci și trei, zise inglingul peste umăr. Până acum.

– Oameni capabili?

– Oameni. Sclavul ridică din umeri. Or să omoare sau or să fie omorâți, după cum le va fi norocul.

– Despre câți oameni poate Odem să spună

același lucru? Întrebă Nimic.

– Despre destui, zise inglingul.

– Ăștia ar putea reprezenta un sfert din ei.

Yarvi mersese pe vârfuri pentru a iscodi printr-un grătar ce dădea spre lumină.

Careul de antrenament de astăzi fusese ridicat în curtea citadelei, iar într-unul din colțuri se înălța cedrul străvechi. Războinicii exersau apărarea cu scutul, formând ziduri și linii de atac care să le spargă, în timp ce oțelul scânteia în soare și zornăia izbindu-se de lemn, iar picioarele zgâriau pământul. Instrucțiunile date de Maestrul Hunnan răsunau clar în aerul rece, ca scuturile să blocheze atacul, să stea strâns lipiți de camarazi, să izbească cu scuturile jos, la fel cum răsunaseră și în urechile lui Yarvi, dar cu un rezultat mult mai puțin satisfăcător.

– Avem aici un număr respectabil de oameni, zise Nimic, înclinat să reducă adevărata dimensiune a armatei din fața lui.

– Bărbați bine antrenați și trecuți prin multe bătălii, aflați pe teren propriu, adăugă și Rulf.

– Pe terenul meu, zise Yarvi printre dinții strânși. Îi conduse mai departe, pas cu pas, piatră după piatră, prin locuri familiare lui. Vezi acolo?

Îl trase pe Rulf lângă el, lipindu-l cu fața de un alt grătar îngust, care dădea înspre poarta unică a citadelei. Porțile din lemn ghintuit erau larg deschise, păzite de gărzi, în timp ce deasupra lor,

în vârful arcadei, lucea cuprul șlefuit.

– Poarta Urlătoare, șopti el.

– De ce i s-a dat acest nume? Întrebă Rulf. Din cauza urletelor pe care o să le scoatem noi când totul o să meargă prost?

– Nu te gândi la nume. Cade de sus pentru a închide citadela. Șase preoți au construit mecanismul. Un singur țăruș din argint o ține ridicată. E păzită întotdeauna, însă o scară secretă duce către ea. Când va sosi momentul, eu și cu Nimic vom lua doisprezece oameni şi-o vom ține ridicată. Rulf, tu vei lua arcașii și veți urca pe acoperiș, gata să faceți perne de ace din gărzile unchiului meu.

– Fără îndoială că vor arăta foarte bine plini de săgeți.

– Când va sosi momentul potrivit, vom trage de țăruș, poarta va cădea și Odem va rămâne prins înăuntru.

Yarvi vedea deja groaza de pe fața unchiului său când va cădea Poarta Urlătoare și-și dorea, nu pentru prima dată, ca îndeplinirea unui lucru să fie la fel de simplă ca și punerea lui la cale.

– Odem este prins în capcană… Ochii lui Nimic sclipeau în întuneric. Și la fel suntem și noi.

Se auziră urale din curte când ultimul exercițiu luă sfârșit. De o parte, victorie, de cealaltă parte, supărare.

Yarvi făcu un gest cu capul înspre ingling.

– Sclavul mamei mele vă va arăta pasajele. Învățați-le.
– Tu unde te duci? Întrebă Rulf, după care adăugă, nesigur: Regele meu.
– Trebuie să mai fac ceva.

Ținându-și respirația, căci până și cel mai mic zgomot l-ar fi trădat, Yarvi se strecură cu ușurință prin întunericul cu miros de mucegai, către ușa ascunsă dintre picioarele Tatălui Pace, își lipi fața de crăpătura pentru spionat și începu să tragă cu ochiul la ce se petrecea în Sala Zeilor.
Era înainte de amiază și regele Gettlandului era așezat acolo unde trebuia să fie așezat – în Jilțul Negru. Stătea cu spatele la Yarvi, așa că nu-i putea vedea chipul lui Odem, ci doar linia umerilor și sclipirea Cercului Regelui din păr. Mama Gundring ședea pe taburetul ei, în dreapta lui, cu brațul tremurându-i de efortul de a-și ține toiagul de preoteasă.
Mai jos de postament, alcătuind o mare de chipuri slab luminate, se aflau cei puternici și cei influenți din Gettland, sau, cel puțin, cei importanți și cei înstăriți, cu cele mai bune catarame și cu chei lustruite, cu zâmbete servile pe chipuri. Aceiași bărbați și aceleași femei care plânseseră când tatăl lui Yarvi fusese îngropat sub tumul și care se întrebaseră unde vor mai putea ei găsi unul asemenea lui. Nu în persoana

glumei schiloade care fusese fiul lui, asta era sigur.

Și, stând dreaptă pe treptele de sub jilț, cu Hurik aproape lipit de umărul ei, se afla mama lui Yarvi.

Nu-i putea vedea chipul lui Odem, însă îi putea auzi ecoul glasului de rege fals răsunând în sală. La fel de calm și de rațional cum fusese întotdeauna. La fel de răbdător ca iarna și Yarvi simți cum îl cuprinde un tremur rece la auzul lui.

– Aș putea afla de la onorabila noastră soră când intenționează să pornească spre Skekenhouse?

– De îndată ce voi putea, regele meu, răspunse mama lui Yarvi. Am afaceri importante, care…

– Cheia de la trezorerie se află la mine acum.

Yarvi se uită prin crăpătură și o văzu pe Isriun în partea cealaltă a Jilțului Negru. Logodnica lui. Și a fratelui lui, nu trebuia uitat. Avea la gât cheia de la trezorerie și, din câte își dădea el seama, părea să cântărească mult mai puțin decât se temuse ea odată că ar fi putut să cântărească.

– Pot și eu să-ți rezolv problemele, Laithlin.

Nu mai suna deloc ca fata nervoasă care-i șoptise tremurând promisiuni la ureche, chiar în această cameră. Își aminti de ochii ei strălucitori când atinsese Jilțul Negru, la fel de strălucitori ca acum, când își privea tatăl șezând în el.

Se părea că Yarvi nu era singurul care se schimbase de când plecase să atace Amwendul.

– Vezi că nu trebuie să mai dureze mult, se auzi glasul lui Odem.

– Căci tu vei domni asupra noastră, a tuturor, ca Mare Regină, adăugă Mama Gundring, ridicându-și pentru o secundă toiagul, al cărui metal făcut de elfi scânteia întunecat.

– Sau voi îngenunchea ca bibliotecară a Bunicii Wexen, i-o întoarse mama lui Yarvi.

Urmă o pauză, apoi Odem zise cu blândețe:

– Există și sorți mai potrivnice, soră. Trebuie să ne îndeplinim îndatoririle. Trebuie să facem ce e cel mai bine pentru Gettland. Așa că grăbește-te.

– Regele meu, se forță ea să spună printre dinții încleștați, înclinându-se, iar Yarvi, deși visase adeseori acest moment, simți o furie copleșitoare când o văzu umilindu-se.

– Acum lăsați-mă singur cu zeii, zise Odem, fluturând din mână către cei aflați în încăpere.

Ușile se deschiseră, bărbații impunători și femeile lor se înclinară, arătându-și respectul profund, după care ieșiră la lumină. Mama lui Yarvi se număra și ea printre ei, cu Hurik alături, iar în urma lor venea Mama Gundring și, ultima, Isriun, care-i zâmbi tatălui său din ușă, așa cum îi zâmbise cândva și lui Yarvi.

Ușile se închiseră cu un bubuit răsunător, apoi se așternu o tăcere adâncă, iar Odem se ridică, scoțând un geamăt, din Jilțul Negru, de parcă îl arsese cât stătuse în el. Se întoarse, iar lui Yarvi

îi stătu inima în piept.

Fața unchiului său rămăsese exact la fel cum şi-o amintea. Puternică, cu trăsături dure, cu barba înspicată cu fire argintii. La fel ca tatăl lui Yarvi, dar cu o blândețe și cu o grijă pe care nici măcar propriul fiu nu le putuse vedea pe fața Regelui Uthrik.

Furia ar fi trebuit să-l copleșească și să șteargă toate temerile lui Yarvi, alungându-i îndoielile persistente, care-l îndemnau să șteargă totul cu buretele și să se gândească la faptul că recăpătarea Jilțului Negru din ghearele unchiului său nu merita efortul și tot sângele vărsat pe care l-ar fi presupus aceasta.

În schimb, atunci când văzu fața dușmanului, ucigașul familiei sale și cel care-i furase regatul, inima îl trădă pe Yarvi și, din toate sentimentele de pe lume, nu simți decât unul copleșitor de iubire. Pentru singurul din familie care-i arătase vreodată bunăvoință. Care-l făcuse să se simtă acceptat. Singurul care-l făcuse demn de a fi plăcut. Urmă apoi un sentiment de tristețe copleșitoare pentru pierderea acestui om, iar Yarvi simți lacrimi în ochi și-și presă încheieturile degetelor de piatra rece din fața lui, urându-se pentru propria-i slăbiciune.

– Nu te mai uita la mine!

Yarvi tresări și se trase brusc înapoi de lângă crăpătură, însă privirea lui Odem era fixată mult

mai sus. Păși încet, iar sunetul scos de pașii săi răsună în semiîntunericul de catifea al spațiului enorm ce-l înconjura.

– M-ai abandonat? Strigă el. Așa cum și eu te-am abandonat pe tine?

Le vorbea statuilor din chihlimbar așezate lângă cupolă. Le vorbea zeilor, iar vocea lui era ca un plesnet de bici, nicidecum calmă, așa cum i-o știa Yarvi. Acum își ridică de pe cap Cercul Regelui pe care și Yarvi îl purtase odată și, cu o tresărire, începu să-și frece urmele lăsate de acesta pe frunte.

– Ce-aș fi putut face? Șopti el, atât de încet, încât Yarvi de-abia reuși să-l audă. Cu toții slujim pe cineva. Căci pentru toate există un preț.

Iar Yarvi își aduse aminte de ultimele cuvinte pe care i le spusese Odem, la fel de ascuțite ca niște cuțite.

Ai fi putut deveni un bufon foarte capabil. Dar chiar e necesar ca fiica mea să aibă drept soț un molâu cu o singură mână? O păpușă schiloadă ce atârnă de sforile mânuite de mama sa?

Iar acum furia îi clocoti, fierbinte și liniștitoare. Nu făcuse el un jurământ? Tatălui său. Mamei sale.

Lui însuși.

Cu un zăngănit slab, vârful sabiei lui Shadikshirram ieși din teacă, iar Yarvi își presă pumnul noduros de ușa ascunsă. O împingere

ceva mai puternică ar face-o să se răsucească, știa doar. O împingere, trei trepte și o sabie înfiptă ar face ca toate astea să se sfârșească. Își umezi buzele și-și răsuci mâna în jurul mânerului sabiei, încordându-şi umerii de efort, cu sângele pompându-i năvalnic în tâmple…

– Ajunge! Răcni Odem, glasul răsunându-i în sală, iar Yarvi îngheță din nou. Unchiul său își așeză Cercul Regelui la loc pe cap, răsucindu-l pentru a și-l potrivi mai bine. Ce s-a făcut e bun făcut! Îşi agită pumnul înspre tavan. Dacă ți-ai dorit altceva, de ce nu m-ai oprit?

Apoi se răsuci pe călcâie și se grăbi să iasă din încăpere.

– M-au trimis ca să duc treaba la bun sfârșit, șopti Yarvi, băgând înapoi în teacă sabia lui Shadikshirram. Nu acum. Nu încă. Nu atât de facil.

Însă îndoielile i se spulberaseră.

Chiar dacă ar fi fost necesar să înece Thoriby în sânge.

Odem trebuia să moară.

Lupta unui prieten

Yarvi se sforța la vâsle, conștient de faptul că biciul plesnea pe deasupra lui. Se smucea și mârâia, trăgând de vâslă până și cu ciotul de deget al mâinii sale nefolositoare, însă cum putea obține vreun rezultat de unul singur?

Marea Mamă se năpustea furioasă asupra *Vântului din Sud* și Yarvi încerca disperat să urce pe scară, văzând că oamenii se luptau cu lanțurile lor pentru o ultimă gură de aer, în timp ce apa creștea, acoperindu-le fețele.

– Copiii isteți se îneacă la fel ca și cei proști, zise Trigg, în timp ce sângele îi curgea din tăietura curată din căpățână.

Yarvi mai făcu un pas chinuitor prin zăpada nemiloasă, alunecă și se clătină pe piatra fierbinte, alunecoasă precum sticla. În orice direcție ar fi alergat, câinii erau în spatele lui, gata să-l muște de picioare.

Grom-gil-Gorm avea dinții dezgoliți și înroșiți, fața-i era stropită cu sânge, iar degetele lui Yarvi i se agățaseră de colierul de la gât.

– Vin, cântă el ca dangătul unui clopot. Iar Mama Război vine odată cu mine!

– Ești gata să îngenunchezi? Întrebă Mama Scaer, cu brațele acoperite de brățări făcute de elfi și cu corbii de pe umeri ce râdeau, și tot râdeau.

– Deja stă în genunchi, zise Odem, cu coatele pe mânerele închise la culoare ale Jilțului Negru.

– Așa a stat întotdeauna, zise Isriun, zâmbind, și tot zâmbind.

– Cu toții slujim pe cineva, zise Bunica Wexen, cu o lucire înfometată în ochi.

– Ajunge! Șuieră Yarvi. Ajunge!

Și deschise ușa furios, țâșnind cu sabia curbată în mână. Ochii lui Ankran se căscară mirați când sabia îi pătrunse în piept.

– Oțelul este răspunsul, croncăni el.

Shadikshirram se uită la el încruntată și-l izbi cu cotul, iar Yarvi o lovi cu pumnul, metalul se înfipse în carne, iar ea-i zâmbi peste umăr.

– Vine, șopti ea. Vine.

Yarvi se trezi transpirat tot, prins în pături, înjunghiind de zor salteaua.

Un chip diavolesc se aplecase deasupra lui, făcut din flăcări și din umbre și puțind a fum. Se făcu mic și se feri de el, apoi începu să gâfâie ușurat când își dădu seama că e Rulf, cu o torță în mână pentru a goni întunericul.

– Grom-gil-Gorm se apropie, zise el.

Yarvi dădu păturile la o parte. Zgomotele pătrundeau slab în încăpere prin storurile trase. Izbituri. Strigăte. Dangătul clopotelor.

– A trecut granița, însoțit de peste o mie de oameni. Ar putea fi chiar și o sută de mii de oameni, în funcție de zvon.

Yarvi încercă să-și alunge din minte visul încă proaspăt.

– Deja?

– Se mișcă la fel de repede ca focul și face la fel de mult prăpăd. Mesagerii de-abia au reușit să ajungă aici înaintea lui. Acum e la trei zile

distanță de oraș. În Thoriby e mare agitație.

La etajul de dedesubt, lumina cenușie a zorilor se strecura prin storuri, luminând chipurile palide. Un iz slab de fum îi gâdilă nasul lui Yarvi. Fum și teamă. Putea auzi vag strigătele preotului, care-i îndemna pe oameni să îngenuncheze în fața Zeiței Unice, pentru a putea fi salvați.

Să îngenuncheze în fața Marelui Rege și să devină sclavi.

– Corbii tăi zboară cu repeziciune, soră Owd, zise Yarvi.

– Doar ți-am spus, regele meu.

Yarvi tresări când auzi cuvintele. Încă i se păreau o glumă când le auzea. Încă mai era o glumă până când Odem nu cădea mort.

Se uită la chipurile camarazilor săi. Sumael și Jaud încercau să-și mascheze teama în felul lor caracteristic. Nimic cu zâmbetul înfometat întins pe toată fața și cu sabia lustruită scoasă din teacă.

– Asta e lupta mea, rosti Yarvi. Dacă vreunul din voi dorește să plece, n-o să-i port pică.

– Eu și oțelul meu slujim cauza. Nimic îndepărtă o pată de pe sabie cu vârful degetului. Singura poartă care o să mă oprească o să fie Ultima.

Yarvi încuviință din cap și-l bătu pe mână pe Nimic cu mâna lui sănătoasă.

– Nu susțin că îți înțeleg loialitatea, însă îți sunt

recunoscător pentru ea.

Ceilalți nu se grăbeau să confirme că sunt alături de cauză.

– Aș minți dacă aș afirma că șansele noastre de izbândă nu mi se par mici, zise Rulf.

– Ai avut șansa să le cântărești la graniță, zise Nimic, dar ai trecut peste asta atunci când am ars cadavrele dușmanilor noștri.

– Și al prietenului nostru. Și am fost influențat de o gloată de vanstermani furioși. Iar acum furioșii vanstermani sunt din nou implicați, iar dacă planul nostru eșuează, mă-ndoiesc că vom ieși cu fața curată, oricât ar fi de înzestrat regele nostru când vine vorba de cuvinte meșteșugite.

Yarvi își așeză palma strâmbă peste mânerul sabiei lui Shadikshirram.

– Atunci, înseamnă că oțelul trebuie să vorbească în numele nostru.

– E ușor de zis, când încă nu ai scos sabia din teacă. Sumael îl privi încruntată pe Jaud. Cred că mai bine am lua-o ușurel spre sud, înainte ca săbiile să înceapă să grăiască.

Jaud se uită la Yarvi și apoi la Sumael, apoi din nou la Yarvi, iar umerii săi masivi i se lăsară în jos. *Înțeleptul așteaptă momentul potrivit, dar nu-l lasă niciodată să treacă.*

– Puteți pleca mai departe având binecuvântarea mea, dar mi-aș dori mai degrabă să vă am alături de mine, rosti Yarvi. Am înfruntat împreună

greutățile pe *Vântul din Sud*. Am evadat împreună de acolo. Am înfruntat împreună gheața și am ieșit cu bine de acolo. Vom trece și prin asta. Împreună. Fiți alături de mine și la această tragere.

Sumael clipi și se uită la Jaud, apoi se apropie de el.

– Tu nu ești nici războinic, nici rege. Tu ești brutar.

Jaud se uită dintr-o parte la Yarvi și oftă.

– Și vâslaș.

– Nu tu ți-ai ales asta.

– Lucrurile care chiar contează în viață nu prea pot fi alese. Ce fel de vâslaș își abandonează camaradul?

– Asta nu e lupta noastră! Șuieră Sumael, încet și parcă grăbită.

Jaud ridică din umeri.

– Lupta prietenului meu e și lupta mea.

– Și cum rămâne cu cea mai dulce apă din lume?

– Va fi la fel de dulce și un pic mai târziu. Poate chiar mai dulce. Și Jaud îi oferi lui Yarvi un zâmbet neconvingător. Când ai o greutate de ridicat, mai bine te apuci să ridici decât să te plângi.

– Am putea ajunge cu toții să plângem. Sumael făcu un pas, apropiindu-se de Yarvi, cu ochii-i negri fixați asupra lui. Ridică o mână, ca pentru a-l atinge, și lui parcă îi fu dintr-odată greu să

respire. Yorv, te rog...

– Numele meu este Yarvi. Și, deși îl duru s-o facă, îi întâlni privirea cu o duritate lipsită de orice sentiment, așa cum o făcea și mama lui. I-ar fi plăcut s-o apuce de mână. Să i-o țină, așa cum i-o ținuse între zăpezi. Să fie dus departe, în Întâiul Dintre Orașe, să redevină Yorv, și să se ducă naibii Jilțul Negru.

I-ar fi plăcut la nebunie s-o ia de mână, însă nu-și permitea să-și arate slăbiciunea. Pentru nimic în lume. Făcuse un jurământ și avea nevoie de camarazii săi vâslași alături de el. Avea nevoie de Jaud. Avea nevoie de ea.

– Cum rămâne cu tine, Rulf? Întrebă.

Rulf murmură ceva nedeslușit, își plimbă limba prin gură și scuipă cu precizie pe fereastră.

– Cânt brutarul luptă, ce poate să facă războinicul? Pe fața lată îi apăru un rânjet imens. Arcul meu îți aparține.

Sumael lăsă să-i cadă mâna și se uită în podea, în timp ce buzele crăpate i se mișcau într-una.

– Deci Mama Război a preluat conducerea. Eu ce mai pot face?

– Nimic, zise Nimic, simplu.

Învoiala mamei război

Cușca porumbeilor încă mai era așezată în vârful unuia din cele mai înalte turnuri din citadelă și tot stropită pe dinăuntru cu secole de

depuneri de excremente de păsări, iar vântul rece tot mai sufla prin ferestrele numeroase pe care le avea. Iar acum părea mai rece ca niciodată.

– Dracu’ să-l ia de frig nenorocit, murmură Yarvi.

Sumael privea în continuare prin lunetă, cu buzele formând o linie subțire.

– Vrei să spui că nu ți-a mai fost niciodată mai frig ca acum?

– Știi bine că mi-a fost.

Amândurora le fusese, acolo, pe ghețurile neîndurătoare. Însă acolo i se păruse că între ei doi se formase o scânteie, care lui îi ținuse de cald. Dar acum reușise foarte ușor să o îndepărteze pentru totdeauna.

– Îmi pare rău, zise el, deși sunase mai degrabă ca un mormăit reținut. Ea continuă să tacă, iar el continuă să se învârtă în jurul subiectului. Pentru ce ți-a spus mama… pentru că i-am spus lui Jaud să rămână… pentru că nu…

Strânse din dinți.

– Categoric, un rege nu trebuie niciodată să-și ceară scuze.

El tresări când o auzi.

– Sunt același om alături de care ai dormit pe *Vântul din Sud*. Cel alături de care ai mărșăluit prin ninsoare. Același alături de care…

– Chiar ești? Ea se uită în sfârșit la el, însă în privirea ei nu era nicio urmă de blândețe. Acolo,

peste deal. Îi dădu luneta. Fum.

– Fum, croncăni unul dintre porumbei. Fum.

Sumael se uită la porumbel circumspectă, iar porumbeii se uitară și ei la ea cu ochii lor care nu clipeau deloc, așezați cuminți în cuștile lor aliniate lângă perete. Mai puțin șoimul cu aripi din bronz, mare și cu aer regal, care probabil că venise din partea Bunicii Wexen cu o altă ofertă – sau cerere – de căsătorie pentru mama lui Yarvi. Își ciugulea mândru penajul și considera sub demnitatea lui să privească în jos.

– Fum, fum, fum…

– Nu le poți spune să se oprească? Întrebă Sumael.

– Ei repetă bucăți din mesajele pe care au fost antrenați să le transmită, zise Yarvi. Nu te teme. Ei nu înțeleg misivele.

Deși zeci de ochi se întoarseră în același timp, ca la un semn, cu capetele înclinate ca pentru a cerceta ceva, se întrebă încă o dată dacă nu cumva ei pricepeau mai multe chiar și decât el. Se întoarse la fereastră și duse luneta la ochi, pentru a vedea coloana de fum strâmbă ce se ridica spre cer.

– În direcția aia se află o fermă. Proprietarul fusese unul din cei care jeliseră cel mai înfocat la ridicarea tumulului tatălui lui Yarvi. Yarvi încercă să nu se întrebe dacă omul acela fusese la fermă când Grom-gil-Gorm venise în vizită. Și

dacă nu el, atunci cine se aflase acolo, pentru a-i întâmpina pe vanstermani, și ce se întâmplase după aceea cu ei.

Un preot înțelept caută binele suprem, spunea Mama Gundring mereu, *și găsește răul cel mai mic*. Oare și un rege înțelept trebuia să facă la fel?

Mută luneta de la ferma în flăcări, măturând cu privirea orizontul fracturat, și întrezări sclipirea soarelui pe oțel.

– Războinici.

Care veneau pe drumul dinspre nord, revărsându-se în număr mare dintr-o trecătoare dintre dealuri. La fel de înceți ca un leac aplicat iarna, de la distanță păreau că se târăsc, iar Yarvi se trezi că-și mușcă buzele, anticipându-le sosirea.

– Regele Gettlandului, murmură ca pentru el însuși. Care a invitat o armată de vanstermani în Thoriby.

– Zeii pregătesc rețete neobișnuite, zise Sumael.

Yarvi se uită în sus, la tavanul boltit, unde zeii erau pictați ca niște păsări viu colorate. Cel Care Duce Mesajele. Cea Care Agită Ramurile. Cea Care A Rostit Primul Cuvânt și-l Va Rosti și pe Ultimul. Și, înfățișată cu aripi roșii, în centru, cu zâmbet însângerat, Mama Război.

– Recunosc că arareori m-am rugat la tine, șopti Yarvi, cu ochii fixați pe figura ei. Mie mi s-a potrivit mai degrabă Tatăl Pace. Însă oferă-mi

mie victoria astăzi. Dă-mi înapoi Jilțul Negru. M-ai supus la teste și m-am dovedit vrednic. Nu mai sunt prostul care eram înainte, nu mai sunt nici laș, nici copil. Sunt regele de drept al Gettlandului.

Unul dintre porumbei își alese exact acel moment să scape un găinaț pe podea, chiar lângă Yarvi. Răspunsul Mamei Război, oare?

Yarvi scrâșni din dinți.

– Dacă alegi să nu mă faci pe mine rege… dacă alegi să mă trimiți prin Ultima Poartă astăzi… cel puțin, îngăduie-mi să-mi îndeplinesc jurământul. Strânse pumnii, așa strâmbi cum îi avea, cu încheieturile albite. Oferă-mi viața lui Odem. Oferă-mi răzbunare. Garantează-mi măcar asta și voi fi mulțumit.

Nu tipul de rugăciune educativă cu care sunt obișnuiți preoții. Nu o rugăciune de ofrandă sau de mulțumire. Însă ofrandele și mulțumirile nu înseamnă nimic pentru Mama Război. Ea este cea care ia, care frânge, care omoară soți. Ei îi pasă doar de sânge.

– Regele trebuie să moară, șuieră el.

– Regele trebuie să moară! Țipă șoimul, ridicându-se drept și desfăcându-și aripile, umplând cușca și făcând să pară că întreaga cameră s-a întunecat. Regele trebuie să moară!

– A sosit momentul! Zise Yarvi.

– Bine, replică Nimic.

Glasul lui, auzit prin deschiderea din coiful ce-i ascundea mare parte din față, părea metalic.

– Bine, ziseră și cei doi inglingi în același timp, în vreme ce unul din ei răsucea o secure enormă în pumni, de parcă ar fi fost o jucărie.

– Bine, murmură și Jaud, deși nu arăta nicidecum fericit. Se simțea nelalocul lui în echipamentul de război împrumutat, și poate și mai nelalocul lui la vederea camarazilor săi, ce se foiau în întunericul deplin din tunelul elfilor.

Ca să fie sincer, Yarvi nu era prea încrezător în ei. Erau o adunătură jalnică, cea pe care aurul mamei sale o cumpărase pentru a-i susține cauza. Toate ținuturile din jurul Mării Sfărâmate – și chiar și cele mai îndepărtate – își aduseseră contribuția cu vlăstarele lor de joasă speță. Erau șarlatani și asasini, pirați și pușcăriași, iar unora chiar li se tatuaseră crimele pe frunte. Unul, care avea un ochi ce-i lăcrima permanent, avea fața plină de imagini albastre, ce-i descriau crimele comise. Oameni fără regi și onoare. Oameni fără conștiință sau fără cauză. Fără să mai menționăm și trei femei de temut din ținutul shendilor, înarmate până-n dinți cu săbii și musculoase ca niște zidari și a căror mare bucurie era să-și dezgolească dinții ascuțiți la oricine privea în direcția lor.

– Nu la ele aș apela dacă ar fi să-mi încredințez

viața în mâinile cuiva, murmură Rulf, evitând grijuliu să le mai privească.

– Ce poți să mai zici despre o cauză, murmură Jaud, când toți oamenii de treabă se află de cealaltă parte a baricadei?

– Multe îndatoriri au nevoie de oameni capabili pentru a le îndeplini. Nimic își răsucea grijuliu coiful în mâini. Asasinarea unui rege nu are neapărat nevoie de astfel de oameni.

– Ăsta nu e asasinat, mârâi Yarvi. Iar Odem nu e cu adevărat rege.

– Șșș, spuse Sumael, cu ochii cercetând tavanul.

Prin stânca de deasupra se auzeau zgomote slabe. Strigăte, probabil, și zăngănitul armelor. Și o ciudată senzație de alarmă.

– Ei știu că ne-au sosit prietenii.

Yarvi încercă să-și alunge senzația de nervozitate.

– Ocupați-vă pozițiile.

Își exersaseră planurile cu mare grijă. Rulf luă cu el doisprezece oameni ce mânuiau arcul cu abilitate. Fiecare ingling luase cu el câte doisprezece oameni și se pitiseră în ascunzători, de unde ar fi ajuns rapid în curte, dacă era cazul. Cei doisprezece care rămăseseră o luară după Yarvi și Nimic în sus pe scări. În direcția încăperii în care se afla lanțul, deasupra singurei intrări în citadelă. În direcția Porții Urlătoare.

– Aveți grijă, șopti Yarvi, oprindu-se în fața ușii

ascunse, deși avea gâtul prea uscat pentru a mai putea scoate vreun sunet. Oamenii de dincolo nu sunt dușmanii noștri…

– Astăzi or să fie, zise Nimic. Iar Mama Război urăște grija.

Izbi ușa, deschizând-o, și pătrunse înăuntru.

– La naiba! Șuieră Yarvi, năpustindu-se după el.

Camera lanțului era slab luminată, lumina de-abia strecurându-se prin ferestrele înguste, în timp ce din pasajul de dedesubt se auzea bubuitul puternic al cizmelor pe pavaj. Doi bărbați ședeau la masă. Unul dintre ei se întoarse, iar zâmbetul îi dispăru când văzu sabia scoasă a lui Nimic.

– Cine sunteți…

Oțelul scânteie într-o rază de lumină și capul îi căzu cu un zgomot umed, rostogolindu-se într-un colț. Părea ridicol, ca o glumă făcută de un actor de circ, numai că acum nu era niciun copil care să râdă. Nimic trecu pe lângă trupul căzut, îl prinse pe celălalt bărbat, care se ridica de pe scaun, cu un braț, și-i înfipse sabia în piept. Acesta scoase un oftat întrerupt și lovi neputincios cu mâna masa pe care se afla o secure.

Nimic împinse cu grijă masa cu piciorul, pentru a nu mai putea fi atinsă, apoi scoase sabia din pieptul bărbatului și-l sprijini grijuliu de perete, deși omul deja începuse să tremure, în timp ce

Moartea deschidea Ultima Poartă pentru el.

– Camera lanțului e a noastră.

Nimic aruncă o privire prin arcada din colțul opus, apoi trase ușa și o și încuie cu zăvorul.

Yarvi îngenunche lângă omul aflat în agonie. Îl cunoștea. Sau îl cunoscuse. Se numea Ulvdem. Nu-i fusese prieten, dar nici dușman. Zâmbise odată la o glumă făcută de Yarvi, iar Yarvi fusese tare bucuros.

– Chiar a fost nevoie să-l omori?

– Nu. Nimic își șterse grijuliu sabia. L-am fi putut lăsa pe Odem să fie rege în continuare.

Mercenarii se răspândeau peste tot, uitându-se încruntați la contragreutatea din cameră și la obiectivul lor, Poarta Urlătoare. Partea de jos era îngropată în podea, iar vârful, în tavan, un zid din cupru ce lucea palid, pe care erau gravate sute de chipuri ce mârâiau, țipau și urlau de durere, de teamă sau de furie, petrecându-se unul peste altul precum reflexiile într-un lac.

Sumael se uita la poartă, cu mâinile în șolduri.

– Acum cred că pot să ghicesc de ce se numește Poarta Urlătoare.

– Un lucru hidos, dar speranțele noastre depind de el, spuse Jaud.

Yarvi pipăi metalul cu vârful degetelor, simțindu-l rece și cumplit de solid.

– Fără îndoială, un lucru hidos, mai ales dacă îți cade în cap. Lângă o lespede imensă, în

apropierea unui stâlp pe care erau săpate numele a cincisprezece zei, se afla un amestec de angrenaje complicate, roți dințate pline de inscripții, lanțuri făcute colac, a căror întrebuințare nici măcar ochiul său de preot nu o putea desluși. În centrul mecanismului se afla un țăruș simplu, din argint. Acesta este mecanismul, zise el.

Jaud se apropie de el.

– Și nu trebuie decât să tragi de țăruș?

Yarvi îl plesni peste mână.

– La momentul oportun! În ultima clipă. Cu cât mai mulți oameni de-ai lui Odem vor ieși să-l înfrunte pe Gorm, cu atât vor crește șansele noastre.

– Unchiul tău vorbește afară, anunță Nimic de la una din ferestrele înguste.

Yarvi deschise storurile unei ferestre și privi în jos, în curte. La peticul acela de verdeață cunoscut dintre impunătoarele ziduri cenușii, unde cedrul își întindea crengile în toate părțile. Acolo erau strânși o mulțime de oameni, unii dintre ei încă echipându-se și înarmându-se, deși mulți dintre ei erau deja pregătiți de luptă. Ochii lui Yarvi se căscară uimiți când văzu cât de mulți erau. Probabil vreo trei sute și știa că în afara citadelei erau mult mai mulți care așteptau. Deasupra lor, pe treptele de marmură ale Sălii Zeilor, îmbrăcat într-o mantie de blană și cu o

cămașă de zale argintie, cu Cercul Regelui pe sprâncene, stătea unchiul lui Yarvi, Odem.

– Cine așteaptă în afara zidurilor orașului Thoriby acum? Răcnea el în fața războinicilor strânși acolo. Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile!

Oamenii bătură din picioare și proferară un cor de blesteme, plini de dispreț.

– Cel care l-a asasinat pe Uthrik, regele vostru, fratele meu!

Urlete de furie când auziră asta, și Yarvi trebui să se abțină să nu scoată și el unul când auzi minciuna.

– Însă de prea mândru ce e, a adus cu el prea puțini oameni! Anunță Odem. Dreptatea este de partea noastră, suntem pe terenul nostru, suntem mai numeroși și mai bine pregătiți! Vom permite acestei armate de scursuri să mai zăbovească mult în fața mormintelor fraților mei, Uthrik și Uthil, și al bunicului meu, Angulf Copită-despicată, ciocanul vanstermanilor?

Războinicii își loviră armele de scuturi și scuturile de armuri și răcniră că nu le vor permite.

Odem întinse brațele, iar cel care-i ducea sabia i-o oferi, îngenunchind, și el o luă şi-o ridică, oțelul ieșind din umbră și scânteind atât de puternic pentru o clipă, încât Yarvi fu nevoit să-și ferească ochii.

– Atunci, haideți să o onorăm pe Mama Război și s-o bucurăm cu o zi însângerată! Haideți să ieșim dincolo de zidurile noastre, să mergem înainte și să le lăsăm în urmă și, înainte de apus, să atârnăm pe ziduri capetele lui Grom-gil-Gorm și ale câinilor săi din Vansterland!

– Vom vedea noi ale cui capete vor fi atârnate pe ziduri diseară, zise Yarvi, dar cuvintele îi fură acoperite de uralele de răspuns ale războinicilor Gettlandului.

Războinicii care ar fi trebuit să-l aclame pe el.

– Se duc să lupte, zise Nimic, în timp ce oamenii începură să iasă din curte, aliniindu-se în coloane în fața zidului de apărare, fiecare știindu-și locul, fiecare gata să moară pentru camaradul său. Ai ghicit exact cum va gândi unchiul tău.

– N-am ghicit, zise Yarvi.

– Mama ta a avut dreptate. Văzu cum luceau ochii lui Nimic în întunericul de dincolo de crăpătura coifului. Ai devenit un bărbat de o istețime ieșită din comun.

Primii care ieșiră fură războinicii cei mai tineri, unii fiind chiar mai tineri decât Yarvi, iar după ei urmară luptătorii mai maturi, cu mai multă experiență pe câmpul de bătălie. Mărșăluiră pe sub Poarta Urlătoare, zgomotul produs de echipamentele lor de luptă auzindu-se până în camera lanțului, în timp ce umbrele se plimbau pe fețele ciupite de vărsat ale celor adunați de

Yarvi, iar ei se uitau prin crăpăturile din podea la oamenii mult mai bine pregătiți ce mărșăluiau pe dedesubt. Iar fericirea lui Yarvi sporea cu fiecare om care trecea pe sub ei, căci știa că și șansele de reușită creșteau, dar și teama, pentru că momentul pe care îl așteptase atâta se apropia și el.

Vremea răzbunării. Sau vremea când va trebui să moară.

– Regele pleacă, zise Sumael, din apropierea unei ferestre, ascunsă în umbră. Odem se îndrepta cu pași mari printre veterani înspre poartă, urmat de cei care-i purtau scutul, sabia și toate celelalte, bătând oamenii cu palma pe spate în timp ce trecea printre ei.

– Încă nu e momentul, murmură Nimic.

– Văd și eu! Șuieră Yarvi. Cizmele se auzeau tropăind în continuare, în timp ce oamenii părăseau citadela, însă tot mai erau încă prea mulți în curte.

Oare tot ce îndurase, tot ce suferise și tot ce sacrificase să fi fost în zadar, iar Odem să se eschiveze și să scape din cârlig în ultimul moment? Își făcu de lucru cu ciotul de deget, în timp ce vârfurile celorlalte degete i se umeziră de transpirație.

– Să trag de țăruș? Spuse Jaud.

– Încă nu! Șopti Yarvi, îngrozit că ar fi putut fi auziți prin crăpăturile din podea. Încă nu!

Odem merse mai departe, urmând ca în curând să dispară din vedere, după ce va trece pe sub arcadă. Yarvi ridică mâna pentru a-i face semn lui Jaud, pregătit s-o lase în jos și, odată cu ea, toată greutatea Porții Urlătoare.

Chiar dacă asta i-ar fi condamnat și pe ei.

– Regele meu! Mama lui Yarvi stătea pe treptele Sălii Zeilor, cu Hurik în spatele ei, lângă umăr, în timp ce Mama Gundring stătea aplecată peste toiagul ei, lângă umărul celălalt. Fratele meu!

Unchiul lui Yarvi se opri, încruntându-se, apoi se întoarse.

– Te rog, Odem, o vorbă!

Yarvi de-abia îndrăznea să respire, ca nu cumva să deranjeze delicatul echilibru al momentului. Timpul de-abia se scurgea, în timp ce Odem se uită înspre poartă, înapoi la mama lui Yarvi, după care, blestemând, se întoarse către ea, în timp ce însoțitorii lui tropăiră după el.

– Așteaptă! Șuieră Yarvi, iar Jaud, cu ochii măriți, își luă mâna de pe țăruș.

Yarvi se duse la fereastră, unde briza rece îi mătură fața umedă de transpirație, însă nu putu desluși ce se spunea pe treptele Sălii Zeilor. Mama lui îngenunche la picioarele lui Odem, cu mâinile lipite de piept și cu capul plecat umil. Probabil că își cerea iertare pentru încăpățânarea ei și pentru lipsa de recunoștință la adresa fratelui ei și a Marelui Rege. Probabil că jura

supunere și implora să fie iertată. Apoi îi prinse mâna lui Odem în mâinile ei și-și lipi buzele de ea, ceea ce-i făcu lui Yarvi pielea să i se-nfioare.

Unchiul său se uită la Mama Gundring și încuviință ușor din cap. Preoteasa lui se uită la el și ridică ușor din umeri. Apoi Odem o atinse pe mama lui Yarvi pe obraz și porni în direcția porții, urmat de servitori și de gărzile personale, ca o ceată dornică să-i facă pe plac.

Ultimii războinici se strecurau prin poartă în urma fraților lor de arme, afară din citadelă, așa că în curte nu mai rămăseseră mai mult de trei duzini de oameni. Mama lui Yarvi își împreună mâinile și privi în sus, spre camera de deasupra porții, iar Yarvi chiar își închipui că îi poate întâlni privirea.

– Mulțumesc, mamă, șopti el.

Își ridică din nou mâna beteagă, făcându-i semn lui Jaud. Îl văzu încă o dată pe Odem apropiindu-se de poartă. Însă, de data aceasta, în loc să-i privească pe zei cum îi zădărnicesc planurile, văzu cum aceștia îi oferă ocazia pe tavă.

– Așteaptă, șopti el, iar cuvântul îi arse buzele.

– Așteaptă. Acum sosise ziua. Sosise ora.

– Așteaptă. Acum era momentul.

– Acum.

Își lăsă brusc mâna beteagă în jos, dar așa lipsită de vlagă cum era, mulțumită înțelepciunii

a șase generații de preoți, căzu cu greutatea unor munți. Jaud eliberă țărușul, angrenajele zumzăiră, un lanț se întinse la maximum, iar numele porții se justifică în sfârșit. Cu un țipăt ascuțit, scos parcă de toți morții din infern și cu un curent de aer care-i smulse coiful de pe cap lui Yarvi și i-l izbi de perete, Poarta Urlătoare trecu cu viteză prin podea.

Izbi pământul dedesubt cu un bubuit ce cutremură toată citadela, ajungând până în tunelul elfilor, până la baza acestuia, închizând calea de acces în citadelă cu o greutate pe care până și Tatălui Pământ i-ar fi fost dificil să o ridice.

Podeaua se cutremură și se înclină, iar Yarvi se gândi pentru o clipă dacă nu cumva camera în care se aflau nu se va prăbuși din cauza impactului devastator.

Se repezi la o crăpătură din podea, încercând să-și alunge amețeala ce-l împiedica să vadă și țiuitul din urechi. Pasajul de dedesubt era plin cu oamenii de încredere ai lui Odem. Unii dintre ei se împleticeau, ținându-se cu mâinile de cap. Unii se străduiau să-și scoată armele. Alții se strânseseră lângă poartă, țipând fără a fi auziți, prostește, bătând în zadar cu mâinile în fețele urlătoare. Falsul rege stătea în mijlocul lor, uitându-se în sus. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Yarvi, iar fața îi păli, de parcă ar fi văzut un demon ce-și făcuse loc cu ghearele înapoi prin

Ultima Poartă.

Iar Yarvi zâmbi.

Apoi se simți prins de umăr.

Nimic trăgea de el, țipându-i în față, iar Yarvi putea să-i vadă gura mișcându-i-se prin crăpătura din coif, însă nu putea auzi decât un bolborosit.

Se împletici după acesta, în timp ce podeaua se stabiliza, coborând o scară în spirală, lovindu-se de pereți și fiind înghiontit de oamenii din spatele său. Nimic deschise larg o ușă, apăru o arcadă către lumină, apoi ieșiră cu toții la aer curat.

Ultima poartă

În curtea citadelei domnea haosul.

Armele se răsuceau și țăndările săreau peste tot, oțelul se ciocnea de oțel și chipurile mârâiau, săgețile zburau cu repeziciune și trupurile cădeau la pământ, totul într-o tăcerea parcă ireală.

Așa cum plănuise Yarvi, mercenarii tocmiți de mama sa se revărsară prin ușa ascunsă și le picară în spate veteranilor lui Odem, căsăpindu-i fără milă pe unde îi prindeau, urmărindu-i neîndurători prin toată curtea și lăsându-le trupurile însângerate împrăștiate peste tot.

Însă cei care supraviețuiseră primului atac în forță ripostară aprig, astfel încât bătălia se transformă rapid în mici lupte pentru

supraviețuire. Clipind șocat, Yarvi urmări cum una din femeile shend înjunghie un bărbat, în timp ce acesta îi făcu niște tăieturi adânci pe față cu marginea scutului.

Așa cum fusese plănuit, Yarvi îi văzu pe Rulf și pe arcașii săi trimițând un nor de săgeți de pe acoperiș. Acestea se înălțară în tăcere și în tăcere și coborâră, pătrunzând în scuturile gărzilor din apropierea lui Odem, care se strânseseră ca un nod în jurul regelui lor. Uneia dintre gărzi i se înfipse coada unei săgeți în față, însă păru că nici nu observase, căci încă mai ținea sabia îndreptată spre Sala Zeilor, proferând în continuare înjurături mute. Alt om căzu, apucând cu mâna săgeata ce i se înfipsese într-o parte a corpului, apucându-l pe un altul de picior, însă acesta îl lovi peste mână și continuă să lupte. Yarvi îi cunoștea pe amândoi, bărbați viteji, care odată străjuiau intrarea în camera regelui.

Lupta transformă toți oamenii în animale, obișnuia tatăl lui Yarvi să-i spună. Văzu un fost condamnat furios, pe al cărui chip fusese tatuat *hoț de oi,* cum îl înjunghie pe un sclav neînarmat, zburându-i acestuia din mână carafa cu apă, care se izbi, zdrobindu-se, de-un zid.

Oare asta plănuise el? Pentru asta se rugase?

Deschisese poarta larg şi-o invitase înăuntru pe Mama Război. Nu mai putea opri asta. Nimeni n-o mai putea opri. Și să scapi cu viață devenise

acum o adevărată provocare.

Îl văzu pe Nimic cum îi retează picioarele unui om, răsucindu-se și spintecându-i altuia spatele, izbindu-l pe altul peste scut și făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se și lovindu-se de ghizdul unei fântâni, apoi dispărând în adâncimea acesteia.

Asurzit de șoc, reuși să scoată și el sabia lui Shadikshirram din teacă. Doar asta trebuia să facă un bărbat în luptă, nu? O, zei, ce grea o simți pentru o clipă. Alți bărbați îl înghiontiră când trecură pe lângă el pentru a se alătura nebuniei, însă el prinsese rădăcini în pământ.

Văzu ușile Sălii Zeilor larg deschise și gărzile lui Odem ghemuindu-se sub arcadă, ascunzându-se în spatele scuturilor pline de săgeți, apărându-l astfel pe falsul rege, la adăpostul întunericului.

Yarvi îndreptă vârful sabiei în direcția lor și strigă *Acolo!* Surzenia începu să-i dispară. Suficient pentru a auzi pași bubuind în spate și pentru a se întoarce la timp.

Însă fără vreun rezultat notabil.

Oțelul se izbi de oțel și sabia îi vibră puternic în mână, fiindu-i aproape smulsă. Reuși să zărească fața plină de cicatrice a lui Hurik, auzi un mârâit gros din partea acestuia, după care scutul lui Hurik îl izbi cu putere în piept, săltându-l de la pământ și aruncându-l pe spate, la doi pași distanță.

Privirea lui Hurik se mută cu repeziciune într-o parte și el se răsuci pentru a para o lovitură de secure cu scutul, împrăștiind așchii din pricina forței impactului. Era Jaud, atacându-l răcnind, izbind cu securea așa cum un tăietor de lemne nebun izbește un buștean. Hurik se dădu un pas în spate, pară și a doua lovitură, dar a treia fu lipsită de vigoare și era pregătit s-o pareze, răsucindu-se în același timp, în timp ce lama grea îi rată umărul la o palmă distanță, îngropându-se în pământ. Îl lovi pe Jaud cu marginea scutului în cap, obligându-l să se dea înapoi, împleticindu-se, făcându-l să-și piardă echilibrul, după care, cu o lovitură scurtă cu sabia, îi smulse securea din mână.

Se părea că un brutar nu era un adversar pe măsura Păzitorului Ales al reginei, oricât de bun ar fi fost acesta.

Dinții albi ai lui Hurik se iviră din spatele bărbii negre, sabia sclipi în timp ce se înfipse până la mâner între coastele lui Jaud.

– Nu, exclamă Yarvi, chinuindu-se să se ridice, însă nu era de-ajuns să-ți dorești un lucru, pentru ca acesta să se și îndeplinească.

Jaud se prăbuși în genunchi, cu fața schimonosită de durere, iar Hurik își sprijini cizma masivă de umărul lui, eliberându-și sabia, apoi lovindu-l și trântindu-l pe spate. Se întoarse către Yarvi.

– Hai să terminăm ce-am început în Amwend.

Făcu un pas în faţă, cu sabia-i înroşită ridicată. Lui Yarvi i-ar fi plăcut să înfrunte Moartea cu zâmbetul pe buze, însă puţini au curaj când Ultima Poartă se cască în faţa lor, chiar şi regii. Poate că regii cel mai puţin. Se târî, trăgându-se înapoi, cu mâna beteagă ridicată, de parcă aceasta l-ar fi putut apăra de sabie.

Buzele lui Hurik se strâmbară.

– Ce rege ai fi putut deveni…

– Vom vedea.

Bărbia lui Hurik era ridicată, iar sub barba neagră, înspicată cu alb, se afla o lamă din oţel. Un pumnal cu o lamă lustruită, ce arunca sclipiri de gheaţă. Mama lui Yarvi se apropie atunci de Hurik, cu ochii mijiţi şi dinţii încleştaţi.

– Aruncă sabia, Hurik.

El ezită un moment, iar ea se aplecă spre urechea lui şi-i şopti:

– Mă cunoşti. Oare chiar poţi… şi ea răsuci lama, până când un firicel subţire de sânge începu să se scurgă pe gâtul lui gros, să te îndoieşti de spusele mele?

Hurik înghiţi în sec, tresărind când mărul lui Adam i se frecă de lama din oţel, apoi aruncă sabia, zăngănind, în ţărână. Yarvi se repezi să înşface sabia lui Shadikshirram, coborându-i vârful aproape de pieptul lui Hurik.

– Aşteaptă, zise mama lui. Întâi răspunde-mi la

o întrebare. Ai fost timp de nouăsprezece ani Păzitorul meu Ales. De ce ți-ai încălcat jurământul?

Ochii lui Hurik se mutară asupra lui Yarvi. Acum arătau triști și înfrânți.

– Odem mi-a spus că băiatul trebuie să moară, sau tu, dacă nu el.

– Și de ce nu l-ai ucis pe loc?

– Pentru că Marele Rege o ceruse! Cuvintele ieșiră ca un șuierat din gura lui Hurik. Iar Marele Rege nu poate fi refuzat. Jurământul meu a fost să te protejez pe tine, Laithlin. Își trase umerii înapoi și închise ochii. Nu pe fiul tău cel schilod.

– Atunci, consideră-te eliberat de jurământ.

O mișcare ușoară a cuțitului și Yarvi se împletici înapoi, în timp ce sângele îl stropi pe obraz. Hurik căzu, prăbușindu-se cu fața în jos, iar Yarvi rămase acolo, nemișcat, cu sabia atârnându-i moale în mână, privind incredul la balta întunecată ce se lățea în iarbă.

Pielea i se înroși și părul de pe brațe i se ridică. Gâtul i se încleștă, împiedicându-l să respire. În fața ochilor îi jucau luminițe, își simțea membrele grele, iar pieptul lovit îi pulsa într-una. Nu-și dorea decât să se așeze. Să stea în întuneric și să plângă.

Morți și răniți zăceau împrăștiați, spintecați de săbii sau străpunși de săgeți, peste tot, prin iarba prin care se jucase Yarvi când era copil. Săbii și

scuturi ce fuseseră cântate în balade, moșteniri ale familiilor nobiliare, căzuseră din mâinile lipsite de viață, pline de sânge. Ușile Sălii Zeilor erau încuiate, în timp ce oamenii lui Yarvi care supraviețuiseră se strânseră în jurul său, cu Rulf în centru, având fața stropită cu sânge, de la o tăietură la cap. Cei doi inglingi uriași bubuiau cu securile în lemnul ușilor, însă acestea nu cedau.

Și, sprijinit de trunchiul maiestuosului cedru, cel lângă care Yarvi era luat peste picior de fratele său pentru că îi era frică să se cațere în el, stătea nemișcat Jaud, cu capul dat pe spate și cu mâinile lipsite de viață, așezate în poală. Sumael îngenunche lângă el, cu capul aplecat și cu buzele dezgolindu-i dinții, trăgându-l de cămașa însângerată, de parcă ar fi putut să-l ridice în picioare. De parcă ar fi putut să-l ducă undeva, la adăpost, așa cum și el o dusese pe ea odată. Însă el nu mai putea fi dus nicăieri, chiar dacă ea ar fi avut forța necesară.

Nicăieri, sau poate doar prin Ultima Poartă.

Iar Yarvi realiză dintr-odată că Moartea nu se înclină în fața oricui trece prin fața ei, nu face un semn respectuos cu mâna pentru a-ți indica pe unde trebuie s-o apuci, nu șoptește cuvinte pompoase, nu trage în lături niciun zăvor. Cheia de la gâtul ei nu-i e de niciun folos nimănui, pentru că Ultima Poartă stă deschisă întotdeauna. Ea-i conduce pe morți nerăbdătoare, fără să țină cont de rang, de faimă

sau de importanță. Ea are de-a face cu un șir nesfârșit, ce-și așteaptă rândul cuminte. O procesiune oarbă, inepuizabilă.

– Ce-am făcut? Șopti Yarvi, făcând un pas ezitant în direcția lui Jaud și a lui Sumael.

– Ce-a trebuit să faci. Strânsoarea mâinii mamei sale în jurul brațului său era de fier. Nu e timp de jelit acum, fiul meu. Regele meu. Jumătate de față îi era palidă, pe când cealaltă jumătate era stropită cu sânge, iar în acel moment chiar arăta ca Mama Război. Urmărește-l pe Odem. Îl strânse și mai tare. Ucide-l și ia înapoi Jilțul Negru.

Yarvi strânse din dinți și încuviință din cap. Nu mai exista cale de întoarcere.

– Opriți-vă! Strigă la inglingi. Există și alte căi, mai bune. Își lăsară securile în jos, uitându-se la el cu priviri lipsite de expresie. Mamă, rămâi cu ei și păziți ușa. Asigurați-vă că nimeni nu pleacă.

– Nu până când Odem nu e mort, zise ea.

– Nimic, Rulf, adunați doisprezece oameni și urmați-mă.

Rulf se holba la măcelul din curtea citadelei și gâfâia din greu. La cei răniți și la cei pe moarte, la cei ce mergeau șchiopătând și la cei plini de sânge. Și la Jaud, la viteazul Jaud, cel care îi fusese camarad de vâslit, stând acum cu trupul sprijinit de trunchiul cedrului, fără vâslă la care să tragă, fără greutăți pe care să le ridice, fără să mai încurajeze pe nimeni.

– Oare voi mai găsi doisprezece oameni care se mai pot mișca încă? Șopti el.

Yarvi se întoarse cu spatele la el.

– Adună și tu ce poți.

Un scaun singuratic

– Gata? Șopti Yarvi.

– Întotdeauna, zise Nimic.

Rulf își întoarse capul într-o direcție, apoi în cealaltă, cu sângele ce-i stropise fața acum întunecat din cauza umbrei.

– Nu cred că voi fi vreodată mai pregătit decât sunt acum.

Yarvi trase cu putere aer în piept și, în timp ce-l expiră, împinse cu podul palmei de la mâna beteagă în încuietoare, proptindu-se cu umărul în ușa ascunsă și deschizând-o, după care pătrunse în imensitatea sacră a Sălii Zeilor.

Jilțul Negru stătea gol în centrul postamentului său, în fața Zeilor Înalți, ai căror ochi sclipeau ca niște pietre prețioase. Deasupra lor, aproape de cupolă, statuile din chihlimbar ale Zeilor Mici urmăreau ce făceau siluetele neînsemnate de sub ei, abținându-se de la orice comentariu, fără să arate vreo emoție sau vreo urmă de interes.

Odem nu avea cu el decât zece oameni, și aceia într-o stare deplorabilă, strânși în jurul ușilor și tremurând de la forța loviturilor ce veneau de

dincolo de ele. Doi bărbați încercau să consolideze ușile cu ajutorul sulițelor. Alți doi curățaseră o masă lustruită de vreme, pe care se aflaseră ofrande sacre, şi-o trăseseră în fața intrării, pentru a o baricada. Ceilalți stăteau acolo uluiți sau șocați, nedându-și seama cum era posibil ca regele lor să fie luat prin surprindere de o bandă de tâlhari chiar în inima citadelei sale. Mama Gundring stătea cocârjată lângă Odem, îngrijind brațul rănit al purtătorului de steag.

– Pentru rege! Țipă acesta când îl văzu pe Yarvi pătrunzând înăuntru, iar oamenii lui Odem se strânseră în jurul stăpânului lor, ridicându-și scuturile pentru a-l proteja cu armele scoase, pregătite.

Bărbatul cu săgeata înfiptă în față şi-o scosese din carne, dar gaura din obraz era vizibilă. Se sprijinise în sabie, clătinându-se, însă acum o ridică, îndreptând-o, ezitant, către Yarvi.

Nimic se grăbi să ajungă lângă umărul stâng al lui Yarvi, iar Rulf lângă cel drept, iar sclavii și mercenarii care mai rămăseseră se aliniară și ei lângă cei trei, înarmați cu arme care mai de care mai ascuțite.

Trecură pe lângă Jilțul Negru, coborâră treptele postamentului, scuipând și proferând blesteme într-o jumătate de duzină de limbi. Odem le porunci oamenilor săi să înainteze, astfel încât

spațiul dintre ei se micșoră la zece pași, apoi la opt, apoi la șase, violența plutind grea, ca un nor de furtună, în aerul nemișcat al Sălii Zeilor.

Apoi Mama Gundring își încordă privirea când îl văzu pe Yarvi și ochii i se lărgiră.

– Așteptați! Țipă ea, bătând cu toiagul făcut de elfi în podea și scoțând un zgomot ce reverberă prin sală, până la înălțimea cupolei de deasupra. Așteptați!

Oamenii se opriră pentru o clipă, mârâind, cu mâinile plimbându-se nervoase în lungul armelor, iar Yarvi și profită de oportunitatea pe care bătrâna preoteasă i-o oferise.

– Bărbați ai Gettlandului! Strigă el. Voi mă cunoașteți! Eu sunt Yarvi, fiul lui Uthrik! Apoi îl arătă pe Odem cu ciotul de deget de la mâna stângă. *Ființa* asta trădătoare a încercat să fure Jilțul Negru, însă zeii nu-i vor îngădui prea mult timp unui uzurpator să șadă în el! Îşi împunse pieptul cu un deget. Regele de drept al Gettlandului s-a întors!

– Marioneta femeii? Scuipă Odem. Jumătatea de rege? Regele schilozilor?

Înainte ca Yarvi să poată țipa ceva drept răspuns, simți o mână puternică strângându-l de umăr și dându-l la o parte. Nimic făcu un pas în față, desfăcându-și legătura de la coif.

– Nu, zise el. Regele de drept.

Apoi își scoase coiful și-l azvârli. Acesta se

rostogoli pe podeaua Sălii Zeilor, scoțând un zăngănit metalic.

Își ciopârțise ciuful de păr, până îi rămăseseră niște tuleie cenușii, și-și răsese barba stufoasă. Fața îi era acum o alcătuire de unghiuri ascuțite și linii dure, cu oase frânte și așezate la loc grosolan, cu pielea asprită de muncă și de vreme, plină de cicatrice de la bătăi și bătălii. Cerșetorul din rămurele și sforicele dispăruse și în locul lui apăruse un războinic din lemn de stejar și din fier, însă ochii săi, adânciți în orbitele întunecate, rămăseseră aceiași.

Încă mai ardeau cu o flacără ce-l făcea să pară că-i la marginea nebuniei. Mai fierbinți ca niciodată.

Și brusc Yarvi nu mai fu sigur cine e acest om, alături de care călătorise, alături de care luptase și alături de care dormise. Nu mai fu sigur pe cine adusese cu el în inima citadelei din Gettland, în apropierea Jilțului Negru.

Privi în jurul său, clipind, plin de îndoieli. Tinerii războinici ai Gettlandului încă mai mârâiau, sfidători. Însă chipul lui Nimic avu un cu totul alt efect asupra luptătorilor mai bătrâni, care suferiră o transformare din cele mai neobișnuite.

Maxilarele căzură, săbiile tremurară, ochii se căscară, în unii chiar apărură lacrimi, jurăminte șoptite ieșiră dintre buze tremurânde. Chipul lui Odem păli parcă și mai mult decât atunci când îl văzuse pe Yarvi. Chipul unui om ce contemplă

sfârșitul creației.
– Ce vrăjitorie e asta? Șopti Rulf, însă nici Yarvi nu putea să-și dea seama cu ce aveau de-a face.
Toiagul din metal modelat de elfi alunecă din degetele moi ale Mamei Gundring și căzu cu un clinchet pe podea, stârnind un ecou ce dispăru repede, lăsând în urmă o tăcere grea.
– Uthil, șopti ea.
– Da. Și Nimic se întoarse către Odem, arătându-i zâmbetul său de om nebun. Bine că ne reîntâlnim, frate.
Iar acum, că numele fusese rostit, Yarvi văzu asemănarea dintre cei doi bărbați, simțind cum se înfioară până în vârful degetelor.
Unchiul său, Uthil, a cărui măiestrie era pomenită de războinici de fiecare dată când începeau antrenamentele, al cărui trup marea neîndurătoare nu-l adusese niciodată la țărm și al cărui tumul rămăsese gol pe plaja bătută de vânt.
Unchiul său, Uthil, îi stătuse alături luni la rând.
Unchiul său, Uthil, stătea acum chiar în fața lui.
– Acum a venit momentul adevărului, zise Nimic. Zise Uthil.
Și făcu un pas în față, cu sabia în mână.
– În Sala Zeilor nu poate fi vărsat sânge! Strigă Mama Gundring.
Uthil zâmbi doar.

– Zeii iubesc vărsarea de sânge mai mult decât orice, draga mea preoteasă. Ce alt loc mai potrivit decât acesta ar fi pentru vărsarea de sânge?

– Ucideți-l! Țipă Odem, fără a mai avea nimic calm în voce, însă nimeni nu se grăbi să-i dea ascultare. Nimeni nu rosti nici măcar un cuvânt. Sunt regele vostru!

Însă puterea poate fi ceva trecător. Încet, precauți, de parcă s-ar fi gândit bine câteva secunde lungi, războinicii se îndepărtară de el, formând un semicerc.

– Jilțul Negru chiar e un loc singuratic, zise Uthil, aruncând o privire către acesta, așa gol cum stătea acolo, pe postament.

Mușchii de pe fața lui Odem se mișcau cu nervozitate, în timp ce privea la cercul de fețe posomorâte din jurul său, la chipurile gărzilor sale și la cele ale mercenarilor, la chipul Mamei Gundring și la cel al lui Yarvi, pentru a se opri în final la cel al lui Uthil, cel atât de asemănător cu al său, deși pe cel al lui Uthil își lăsaseră amprenta douăzeci de ani de orori. Pufni, apoi scuipă pe pietrele sfinte de sub picioarele fratelui său.

– Așa să fie, atunci. Și Odem își smulse scutul din mâinile purtătorului acestuia, un scut poleit cu aur și cu marginile incrustate cu pietre prețioase, îmbrâncindu-l apoi pe slujitor într-o parte.

Rulf îi oferi scutul său lui Nimic, însă acesta doar scutură din cap.

– Are și lemnul rostul lui, dar aici oțelul e răspunsul.

Și-și ridică sabia cu lamă simplă, cea care-i fusese alături prin pustietăți, din oțel masiv, lustruit atât de bine, încât lucea cu sclipiri de gheață.

– Ai fost plecat atât de mult timp, *frate*. Odem își ridică sabia, una turnată pentru a fi purtată de tatăl lui Yarvi, cu mânerul din aur, cu butonul din fildeș și cu lama strălucitoare inscripționată cu rune. Să ne încrucișăm săbiile, deci.

Țâșni înainte la fel de iute ca un scorpion, făcându-l pe Yarvi să tresară, să se dea cu un pas înapoi și să înceapă să-și urmărească avid unchii cum se mișcau, parcă imitându-le și el mișcările. Odem împunse cu sabia, mai împunse o dată, șuierând, în timp ce făcea mișcări înalte sau joase, menite să reteze un om în două. Însă oricât ar fi fost el de rapid și de mortal, fratele său era și mai rapid. Uthil aluneca precum fumul într-un vânt nebun, se răsucea, se ferea, totul în timp ce oțelul tăia aerul fără să-l atingă vreodată.

– Îți mai aduci aminte când ne-am văzut pentru ultima oară? Întrebă Uthil sărind într-o parte. În timpul acelei furtuni, la prova corabiei tatălui nostru? Râzând cu fața în vânt, avându-i pe cei doi frați ai mei în spate?

– Nu ți-a păsat niciodată decât de râsul tău!

Odem se repezi iar înainte, tăind când în stânga, când în dreapta, făcând gărzile ce-i priveau să sară din calea lor. Însă Uthil se roti pentru a se feri, neridicându-și nici măcar o dată sabia.

– De aceea tu și cu Uthrik m-ați aruncat în îmbrățișarea apei nemiloase? Sau pentru ca el să-mi poată fura dreptul din naștere? Iar după aceea ca tu să i-l poți fura lui?

– Jilțul Negru e al meu!

Sabia lui Odem forma un cerc sclipitor deasupra capului său. Însă Uthil o pară cu sabia lui, scoțând un zgomot răsunător. Îi prinse și scutul lui Odem și, pentru un moment, cei doi unchi ai lui Yarvi rămaseră îmbrățișați, cu săbiile frecându-se una de alta. Apoi Uthil îl împinse cu umărul și lovi în sus cu scutul, marginea acestuia nimerindu-l pe Odem în falcă. Uthil își răsuci și celălalt umăr și-l aruncă pe Odem departe, cu călcâiele frecându-se de pietre, căzând grămadă peste oamenii din spatele lui.

Aceștia îl împinseră la loc, iar Odem rămase pe loc, apărat de scut, însă Uthil stătea nemișcat, în centrul cercului.

– Chiar dacă mormântul de pe plajă mi-a rămas gol, nu m-am înecat. Am fost pescuit din mare de negustorii de sclavi și forțat să lupt într-o gaură. Și în timpul acelor ani petrecuți în întuneric am omorât nouăzeci și nouă de oameni, doar pentru

amuzamentul animalelor cu chip de oameni însetate de sânge. Uthil își apăsă urechea cu un deget și, pentru o clipă, păru a fi devenit din nou Nimic. Câteodată îi aud șoptind. Tu le poți auzi șoaptele, Odem?

– Ești nebun! Scuipă Odem, cu sângele prelingându-i-se pe buze.

Însă zâmbetul lui Uthil se lărgi și mai mult.

– Cum să se întâmple altfel? Mi-au promis că victoria cu numărul o sută îmi va aduce eliberarea, însă am fost înșelat și vândut din nou. Odem îi dădea târcoale, urmărindu-l dintr-o poziție ghemuită, tipică vânătorilor, cu scutul ridicat și cu sabia atârnându-i în mână, transpirat din cauza greutății zalelor din argint. Uthil stătea drept, ținându-și sabia lejer în mână, respirând aproape normal. Am fost captură de război, apoi sclav la vâsle, apoi… nimic. Mi-am petrecut doisprezece ani amarnici în genunchi. Un loc foarte potrivit pentru a te gândi.

– Gândește-te la asta!

Odem scuipă sânge în timp ce șarjă încă o dată, prefăcându-se că împunge cu sabia și atacând apoi cu o mișcare circulară, șuierând cu greu. Însă Uthil o pară, îndepărtându-i sabia de el și făcând-o să izbească piatra din podea, scoțând scântei și umplând spațiul Sălii Zeilor de zgomote ce le răneau urechile celor prezenți.

Odem gâfâi, se împiedică, se cutremură din

cauza impactului, iar Uthil se trase într-o parte și-i făcu o tăietură adâncă, cu o precizie remarcabilă, de-a lungul brațului, chiar pe deasupra marginii scutului incrustate cu granate.

Odem scoase un urlet, în timp ce scutul decorat în culori țipătoare îi alunecă din mâna stângă lipsită de forță, iar sângele începu să-i picure din vârful degetelor. Se uită în sus la Uthil, cu ochi măriți.

– Eu eram cel mai bun dintre toți trei! Eu ar fi trebuit să fiu rege! Uthrik nu era decât violență, iar tu doar vanitate!

– Atât de adevărat. Uthil se încruntă în timp ce ștergea cu grijă ambele fețe ale sabiei pe mâneca de la cămașă. Ce m-au mai pedepsit zeii pentru asta. Ce lecții mi-au predat, Odem. Iar acum m-au trimis să-ți predau și ție una. Ei nu-l fac rege pe omul cel mai înzestrat, ci pe cel născut cel dintâi. Făcu un gest cu capul înspre Yarvi: Iar nepotul nostru a avut dreptate într-o privință. Ei nu vor răbda prea mult un uzurpator în Jilțul Negru. Își dezgoli dinții și șuieră trei cuvinte: E al *meu*.

Se repezi înainte și Odem îl întâmpină mârâind. Săbiile se ciocniră o dată, de două ori, mult prea repede pentru ochii lui Yarvi. La a treia lovitură, Uthil se strecură pe dedesubt, trecându-și sabia peste picioarele fratelui său și făcându-l să urle

din nou. Odem tresări și genunchii i se muiară, fiind susținut acum doar de sabie, ca o cârjă.

– Ultima Poartă se deschide acum pentru tine, zise Uthil.

Odem își recăpătă echilibrul, încercând să respire, iar Yarvi văzu cum zalele argintii ce-i acopereau picioarele începeau să se înroșească, în timp ce sângele curgea în șiroaie din cizme, infiltrându-se printre pietre.

– Știu. Odem își ridică bărbia și Yarvi văzu cum o lacrimă începe să-i curgă în jos, pe obraz. A stat deschisă în spatele meu în toți acești ani. Și, scoțând un sunet ce semăna și cu un mârâit, și cu un suspin, își aruncă sabia zăngănind în întuneric. Chiar din ziua aceea, când a fost furtuna.

Sângele îi bubuia lui Yarvi în urechi, în timp ce Uthil își înălță sabia, ce prinse lucirea unei raze de lumină cu tăișul ce sclipea rece.

– Răspunde-mi doar la o întrebare… gâfâi Odem, cu ochii fixați asupra lui, în așteptarea morții.

Uthil ezită o clipă. Sabia îi tremură în mână, apoi fu lăsată în jos. Ridică o sprânceană, întrebător.

– Zi, frate!

Iar Yarvi văzu mâna lui Odem mișcându-se ușor, foarte ușor, la spate, în timp ce degetele apucau mânerul unui pumnal prins la centură. Un pumnal cu lamă lungă, cu un mâner dintr-un

material negru. Același pumnal pe care i-l arătase lui Yarvi pe acoperișul turnului din Amwend.

Trebuie să facem ce e cel mai bine pentru Gettland.

Yarvi coborî scările dintr-un singur salt.

Poate că nu fusese cel mai agil elev din careul de antrenament, însă știa cum să înjunghie un om. Îl prinse pe Odem cu brațul și-i înfipse sabia curbată a lui Shadikshirram prin cămașa de zale, scoțându-i-o prin piept aproape fără zgomot.

– Oricare ar fi întrebarea ta, îi șuieră Yarvi în ureche, răspunsul meu este oțelul!

Și făcu un pas în spate, smulgându-și și sabia.

Odem scoase un gâlgâit. Făcu un pas ca de bețiv și căzu în genunchi. Își întoarse capul încet și, pentru o clipă, privind peste umăr, întâlni privirea lui Yarvi, nevenindu-i să creadă. Apoi se prăbuși pe o parte. Zăcu nemișcat pe pietrele sfinte, la picioarele postamentului, în fața zeilor, în centrul cercului format din oameni, iar Yarvi și Uthil rămaseră holbându-se unul la celălalt, pe deasupra trupului său.

– Se pare că a rămas o întrebare fără răspuns pentru noi doi, nepoate, zise unchiul supraviețuitor, cu sprânceana încă ridicată. Oare oțelul să fie răspunsul la ea?

Privirea lui Yarvi se abătu asupra Jilțului Negru, ce-i veghea pe toți tăcut.

O fi fost din material tare, dar oare mai tare decât cel al băncilor de pe *Vântul din Sud?* O fi fost rece, însă mai rece decât zăpezile din Nordul Îndepărtat? Nu se mai temea deloc de el. Însă chiar și-l dorea cu adevărat? Îşi amintea cum stătuse tatăl său în el, înalt și posomorât, cu mâna-i plină de cicatrice întotdeauna aproape de sabie. Un fiu ce-o iubea la nebunie pe Mama Război, așa cum orice rege al Gettlandului trebuie s-o facă. Așa cum și Uthil o făcea.

Statuile Zeilor Înalți îi vegheau, parcă în așteptarea unei decizii, iar Yarvi se uită pe rând la fețele din piatră, scoțând un oftat greu. Mama Gundring spunea întotdeauna că el fusese atins de Tatăl Pace, iar el știa că ea avea dreptate.

Niciodată nu-și dorise cu adevărat Jilțul Negru. De ce să se lupte pentru el? De ce să moară pentru el? Pentru ca Gettlandul să aibă o jumătate de rege?

Își desfăcu pumnul de pe sabia lui Shadikshirram, lăsând-o să cadă zăngănind pe pietrele pline de sânge.

– M-am răzbunat, zise el. Jilțul Negru îți aparține. Și se lăsă ușor în genunchi în fața lui Uthil, plecându-și capul. Regele meu.

Vina

Grom-gil-Gorm, regele Vansterlandului, cel mai sângeros fiu al Mamei Război, Cel Care Frânge

Săbiile și cel care lasă copiii orfani, păși în Sala Zeilor însoțit de preoteasa lui și de zece dintre cei mai de seamă războinici, care să-i păzească spatele, ținându-și mâna stângă lejer pe mânerul sabiei sale enorme.

Yarvi văzu că avea în jurul umerilor o mantie nouă de blană albă și o piatră prețioasă nouă pe arătătoru-i imens, în timp ce lanțul înfășurat de trei ori în jurul gâtului se mai lungise cu câteva mânere de sabie. Amintiri din timpul sângeroasei călătorii prin Gettland, la invitația lui Yarvi, furate de la cei nevinovați odată cu viețile lor, fără îndoială.

Însă cel mai mare lucru dintre toate era zâmbetul de pe fața lui, vizibil în timp ce pășea printre ușile zgâriate, în casa inamicului său. Zâmbetul unui cuceritor, care și-a văzut toate planurile îndeplinite, toți adversarii în genunchi și toate zarurile arătându-i numărul care trebuie. Zâmbetul unui om favorizat din plin de zei.

Apoi îl văzu pe Yarvi stând pe treptele postamentului, între mama sa și Mama Gundring, și zâmbetul îi păli. Apoi văzu cine stătea în Jilțul Negru și zâmbetul îi dispăru cu totul. Se opri, ezitant, în centrul acelei podele întinse, aproape de locul în care sângele lui Odem încă mai păta crăpăturile din pietre, trezindu-se înconjurat din toate părțile de cei mai de seamă oameni ai Gettlandului.

Apoi se scărpină în cap și zise:

– Acesta nu e regele la care ne așteptam.

– Mulți dintre noi ar spune același lucru, zise Yarvi. Dar, chiar și așa, acesta e cel care trebuie. Regele Uthil, cel mai vârstnic unchi al meu, s-a întors.

– Uthil. Mama Scaer scoase un șuierat printre dinți. Gettlanderul cel mândru. Mă gândeam eu că știu acel chip.

– Cred că te-am auzit menționându-l. Gorm privi încruntat de jur împrejur la războinicii și la soțiile lor strânși acolo, la cheile și la cataramele mantiilor ce scânteiau în întuneric, și oftă adânc. Am neplăcuta impresie că nu veți îngenunchea în fața mea ca vasali.

– Am stat destul în genunchi. Uthil se ridică în picioare, strângându-și încă sabia la piept. Aceeași sabie masivă luată de pe puntea nesigură a *Vântului din Sud*, cu tăișul lustruit acum de căpătase o lucire de lună plină reflectată pe marea cea rece. Cel care ar trebui să îngenuncheze ești tu. Tu te afli pe pământul meu, în sala mea, în fața jilțului meu.

Gorm își înălță vârfurile cizmelor și privi în jos.

– Așa s-ar părea. Însă am avut întotdeauna încheieturi rigide. Sunt nevoit să refuz.

– Păcat. Poate c-ar trebui să ți le dezmorțesc cu sabia mea când îți voi face o vizită în Vulsgard, la primăvară.

Expresia de pe chipul lui Gorm se înăspri.

– Oo, pot să garantez că orice gettlander care va trece granița la noi va avea parte de-o primire călduroasă.

– Atunci, de ce să mai așteptăm până la primăvară? Uthil coborî treptele una câte una, până ajunse pe cea mai de jos, astfel încât să-l poată privi în față pe Gorm, stând amândoi în picioare. Luptă-te acum cu mine.

Un tic nervos își făcu apariția chiar lângă ochiul lui Gorm, strâmbându-i parcă și obrazul. Yarvi îi văzu degetele pline de cicatrice cum i se strâng cu putere în jurul sabiei, în timp ce ochii războinicilor care veniseră cu el aruncau priviri roată prin sală, iar gettlanderii adunați acolo începeau și ei să-i privească din ce în ce mai încruntați.

– Ar trebui să știi că Mama Război a suflat deasupra mea când eram în leagăn, mârâi regele Vansterlandului. S-a prezis că niciun bărbat nu mă poate ucide…

– Atunci luptă-te cu mine, câine! Răcni Uthil, făcând sala să răsune și pe toți ceilalți să-și țină respirația, de parcă ar fi fost pentru ultima oară când o mai puteau face.

Yarvi se întrebă dacă nu cumva vor putea vedea un al doilea rege murind în Sala Zeilor în ziua aceea, și nici nu s-ar fi deranjat să parieze care din cei doi ar fi fost acela.

Apoi Mama Scaer își așeză cu blândețe mâna-i

subțire pe pumnul lui Gorm.

– Zeii îi păzesc pe cei care se păzesc ei înșiși, șopti ea.

Regele Vansterlandului trase adânc aer în piept. Umerii i se relaxară și-și desfăcu încet degetele de pe mânerul sabiei, începând în schimb să-și mângâie barba.

– Regele acesta nou este foarte nepoliticos, rosti el.

– Chiar este nepoliticos, zise Mama Scaer. Nu l-ai învățat cum să fie diplomat, Mamă Gundring?

Preoteasa îi privi aspru, stând la locul ei, lângă Jilțul Negru.

– L-am învățat. Și l-am învățat și cu cine trebuie să se poarte diplomat.

– Cred că vrea să spună că noi nu merităm, zise Gorm.

– Așa cred și eu, răspunse Mama Scaer. Și consider că și ea e nepoliticoasă.

– Așa știi tu să respecți o înțelegere, Prințe Yarvi?

Sala cea plină de persoane importante fusese odată plină de cei ce stătuseră la rând pentru a-i săruta mâna lui Yarvi. Acum arătau ca și cum ar fi stat bucuroși la rând să-i taie gâtul.

– Nu mai sunt prinț și mi-aș fi ținut cuvântul, dacă aș fi putut. Nimeni n-a prevăzut o asemenea întorsătură a evenimentelor.

– Așa sunt evenimentele, zise Mama Scaer. Niciodată nu se desfășoară cum ai prevăzut tu că

o vor face.

– Deci n-o să te lupți cu mine? Întrebă Uthil.

– De ce ești atât de însetat de sânge? Gorm își dezveli buza de jos. E o funcție nouă pentru tine, însă vei înțelege că un rege e mai mult decât un ucigaș. Hai să-i dăm o șansă și Tatălui Pace, să ne supunem dorințelor Marelui Rege din Skekenhouse și să facem din pumn o palmă deschisă. La vară, poate, pe un teren care îmi va fi mai favorabil, vei putea supune la test respirația Mamei Război. Se întoarse și, urmat de preoteasa și de războinicii săi, porni către ieșire. Vă mulțumesc pentru primirea voastră de învingători, tipică pentru gettlanderi! Veți mai auzi de mine! Se opri o clipă în prag, o siluetă masivă, conturată în lumina zilei. Și când va veni ziua, voi tuna ca o furtună.

Ușile Sălii Zeilor se închiseră în urma lor.

– Cred că va veni o zi când o să regretăm că nu l-am ucis azi, aici, murmură mama lui Yarvi.

– Moartea ne așteaptă pe toți, zise Uthil, lăsându-se înapoi în Jilțul Negru, cu sabia încă în mână. Avea un stil de a sta așezat, tolănit și relaxat, pe care Yarvi nu l-ar fi putut imita niciodată. Și mai avem și alte treburi care trebuie rezolvate. Ochii regelui se mutară asupra lui Yarvi, la fel de strălucitori ca atunci când îl văzuse pentru prima dată pe puntea *Vântului din Sud*. Nepotul meu. Odată prinț, odată rege,

acum…

– Nimic, zise Yarvi, ridicându-și bărbia.

Uthil zâmbi subțire când îl auzi. Și Yarvi îl întrezări pe bărbatul alături de care se chinuise prin ținuturile înghețate, cu care împărțise ultima coajă de pâine și alături de care înfruntase moartea. Doar o imagine fugară, apoi chipul regelui redeveni ascuțit ca o sabie și dur ca o secure.

– Ai făcut un pact cu Grom-gil-Gorm, zise el, stârnind murmure supărate în sală. *Un rege înțelept are întotdeauna pe cine da vina*, obișnuia Mama Gundring să spună. L-ai chemat pe cel mai aprig dușman al nostru să lase un șir de incendii și de crime în urma lui prin tot Gettlandul. Yarvi nu prea putea să nege nimic, chiar dacă negările ar fi putut fi auzite peste furia în creștere din Sala Zeilor. Oameni folositori au murit. Ce pedeapsă cere legea pentru o faptă ca asta, Mamă Gundring?

Bătrâna preoteasă privi când la noul rege, când la fostul ucenic, iar Yarvi simți cum mâna mamei sale se strânge și mai tare în jurul brațului său, pentru că amândoi cunoșteau răspunsul.

– Moartea, regele meu, croncăni Mama Gundring, părând că se cocoșează și mai mult peste toiag. Sau, cel puțin, exilul.

– Moartea! Țipă o femeie de undeva din întuneric, iar vocea îi răsună, pierzându-se într-

o tăcere de piatră la fel de grea ca aceea dintr-un mormânt.

Yarvi mai înfruntase moartea și altă dată. Deja de prea multe ori se deschisese Ultima Poartă pentru el, iar el încă mai reușea să facă umbră pământului. Deși nu se simțea deloc confortabil în apropierea ei de gheață, începuse să se obișnuiască și cu ea, așa cum reușise și cu multe alte lucruri. De data asta, deși inima îi bubuia și în gură avea un gust acru, o înfruntă stând drept, iar vocea îi răsună cu claritate:

– Am făcut o greșeală, rosti Yarvi. Am făcut multe greșeli. Știu asta. Însă am făcut un jurământ! L-am făcut în fața zeilor. Un jurământ în fața lunii și a soarelui. Și n-am avut nicio altă posibilitate să-l duc la îndeplinire. Pentru a răzbuna morțile tatălui și fratelui meu. Să-l dau jos din Jilțul Negru pe trădătorul Odem. Și, deși regret tot sângele care a fost vărsat, datorită faptului că zeii au fost de partea noastră… Yarvi aruncă o privire în sus, către zei, apoi privi umil în jos, în podea, desfăcându-și brațele în semn de supunere. Regele de drept s-a întors.

Uthil își privi mâna încruntat, ținându-și degetele relaxat pe metalul Jilțului Negru. O mică reamintire că trebuia să-i fie recunoscător planului lui Yarvi pentru că ajunsese acolo nu strica. Murmurele începură din nou, se înmulțiră, crescură în intensitate, până când

Uthil ridică mâna în semn de tăcere.
– E adevărat că Odem a fost cel care te-a făcut să alegi această cale, spuse el. Crimele lui au fost mult mai mari decât ale tale și tu deja l-ai pedepsit pentru ele. Ai fost îndreptățit să faci ce ai făcut și cred că deja s-au comis destule crime aici. Iar uciderea ta n-o să-i mai fie de folos nimănui.
Yarvi rămase cu capul plecat și înghiți în sec, ușurat. În ciuda greutăților prin care trecuse în ultimele luni, i-ar fi plăcut să rămână în viață. I-ar fi plăcut acum mai mult decât oricând.
– Însă trebuie să facem și dreptate. Și în ochii lui Uthil păru că apare o umbră de tristețe. Îmi pare rău, cu adevărat. Însă pedeapsa ta va fi exilul, pentru că un bărbat care a stat odată în Jilțul Negru va încerca întotdeauna să-l recapete.
– Nu l-am găsit niciodată prea confortabil.
Yarvi făcu un pas în sus, pe postament. Știa ce are de făcut. O știa încă de când Odem căzuse mort la picioarele sale și văzuse chipul Tatălui Pace aplecat deasupra sa. Exilul ar fi avut și el tentațiile sale. Să nu mai fie dator nimănui. Să fie oricine și-ar dori. Însă rătăcise suficient de mult. Asta era casa lui și nu avea de gând să plece nicăieri.
– Nu mi-am dorit niciodată Jilțul Negru. Nu m-am așteptat niciodată să stau în el. Yarvi își ridică mâna stângă şi-o scutură, făcându-și unicul

deget să se mişte în faţă şi în spate. Nu am înfăţişare de rege în ochii nimănui, nici măcar în ai mei. Îngenunche în tăcere. Îţi ofer o altă soluţie.

Privirea lui Uthil se îngustă şi Yarvi se rugă Tatălui Pace ca unchiul său să caute o modalitate de a-l ierta.

– Vorbeşte, atunci.

– Lasă-mă să fac ce e cel mai bine pentru Gettland. Lasă-mă să renunţ la toate pretenţiile la tronul tău pentru totdeauna. Lasă-mă să dau testul de preot, aşa cum mă pregăteam s-o fac înainte de moartea tatălui meu. Lasă-mă să renunţ la titlu şi la moştenire şi permite-mi ca familia mea să devină preoţii. Locul meu e aici, în Sala Zeilor. Nu în Jilţul Negru, ci alături de el. Arată-ţi măreţia prin îndurare, regele meu, şi lasă-mă să-mi ispăşesc pedeapsa pentru greşelile mele, permiţându-mi să servesc cu credinţă, pe tine şi ţara.

Uthil se aşeză încet înapoi în jilţ, încruntat, în timp ce tăcerea se prelungea. Într-un sfârşit regele se aplecă spre preoteasă.

– Ce crezi despre asta, Mamă Gundring?

– O soluţie care l-ar face să zâmbească bucuros chiar şi pe Tatăl Pace, murmură ea. Am crezut întotdeauna că Yarvi ar fi un preot capabil. Încă o mai cred. S-a dovedit a fi un om de o şiretenie remarcabilă.

– Asta am constatat și eu.

Însă Uthil tot mai ezita, frecându-și maxilarul și gândindu-se în continuare.

Apoi mama sa îi dădu drumul lui Yarvi și urcă treptele până la Jilțul Negru, în timp ce trena de la rochia neagră mătură treptele, după care îngenunche la picioarele lui Uthil.

– Un rege măreț este îndurător, murmură ea. Te rog, regele meu. Lasă-mă să-mi păstrez unicul fiu rămas.

Uthil se foi pe locul lui, deschise gura, însă nu scoase niciun cuvânt. Chiar dacă în fața lui Grom-gil-Gorm nu arătase nicio urmă de teamă, în fața mamei lui Yarvi tremura.

– Am fost promiși unul altuia, odată, spuse ea. Chiar și o respirație un pic mai zgomotoasă s-ar fi auzit ca un tunet în Sala Zeilor în acel moment, însă toată lumea își ținea respirația. Toți te-am crezut mort… însă zeii te-au adus înapoi, în locul care îți aparține de drept… Își puse blând mâna pe mâna lui plină de cicatrice, pe care şi-o ținea așezată pe brațul Jilțului Negru, în timp ce ochii lui Uthil rămaseră fixați pe chipul ei. Dorința mea cea mai arzătoare este ca acea promisiune să fie îndeplinită.

Mama Gundring se apropie ușor, vorbind încet:

– Marele Rege i-a propus lui Laithlin să se mărite cu el de mai multe ori, și nu-i va plăcea deloc…

Uthil nu se uită la ea. Glasul îi sună aspru:

– Promisiunea noastră e mai veche decât dorința lui cu mai bine de douăzeci de ani.
– Însă chiar și azi Bunica Wexen a trimis un șoim ca să…
– Bunica Wexen stă în Jilțul Negru sau eu? În sfârșit, Uthil își întoarse privirea spre preoteasă. Tu stai. Mama Gundring își pironi privirea în podea. Preotul înțelept convinge, flatează, aduce argumente, sfătuiește, dar preotul înțelept se și supune. Trimite-i Bunicii Wexen pasărea înapoi cu o invitație la nunta noastră. Uthil își întoarse mâna, în așa fel încât să-i poată ține mâna mamei lui Yarvi în palma-i aspră, bătătorită de la cât de mult ținuse piatra de frecat. Tu vei păstra cheia de la trezoreria mea, Laithlin, și vei avea grijă de acele afaceri, la care te-ai dovedit a fi atât de pricepută.
– Bucuroasă, zise mama lui Yarvi. Și fiul meu?
Regele Uthil se uită îndelung la Yarvi. Apoi încuviință din cap.
– El își va relua locul ca ucenic al Mamei Gundring.
Și, dintr-o singură lovitură, reuși să pară și sever, și îndurător, în același timp.
Yarvi respiră ușurat.
– În sfârșit, Gettlandul are un rege cu care se poate mândri, spuse el. Îi voi mulțumi Mării Mamă în fiecare zi pentru că te-a trimis înapoi din adâncuri.

Apoi își îndreptă spatele și plecă pe urmele lui Grom-gil-Gorm, părăsind încăperea. Zâmbi, ignorând luările în derâdere, batjocurile și murmurele și, deși de obicei își ascundea mâna beteagă în mânecă, acum o lăsă să atârne mândru. În comparație cu țarcurile din Vulsgard, cu rănile făcute de biciul lui Trigg sau cu frigul și foamea îndurate prin ghețurile fără de sfârșit, disprețul unor proști era ceva ce putea fi îndurat cu ușurință.

Cu puțin ajutor din partea celor două mame ale sale, care avusese fiecare motivele ei, fără îndoială, Yarvi ieși nevătămat din Sala Zeilor. Un proscris schilod din nou, legat acum de preoție. Acolo unde îi era locul.

Cercul se închisese. Însă plecase de acolo băiat și se întorsese bărbat.

Morții erau întinși pe lespezi reci într-o pivniță rece de sub stâncă. Yarvi nu venise aici ca să-i numere. Destul de mulți. Asta era tot ce conta. Rezultatul planurilor sale minuțioase. Consecința jurământului său pripit. Fără chipuri, doar giulgiuri sub care se ghiceau nasuri, bărbii, picioare. Nu exista nicio modalitate de a-și da seama care erau ucigașii tocmiți de mama sa și care erau vitejii războinici ai Gettlandului. Probabil că, după ce trecuseră prin Ultima Poartă, nu mai exista nicio diferență între ei.

Însă Yarvi știa care este cadavrul lui Jaud. Prietenul său. Camaradul său de la vâslă. Omul care săpase o cărare pentru el prin zăpadă, pentru a-l putea urma. Cel a cărui voce blândă îl îndemnase *câte o tragere pe rând*, în timp ce el însuși se opintea cu vâsla. Care-și asumase lupta lui Yarvi ca și cum fusese și a lui, deși el nu era un luptător. Era cel alături de care stătea Sumael, cu pumnii încleștați pe lespede și cu fața-i întunecată, luminată acum pe o parte de flacăra pâlpâitoare a unei lumânări.

– Mama ta mi-a găsit un loc pe o corabie, zise ea, fără să-și ridice privirea, cu o blândețe în glas cu care el nu era deloc obișnuit.

– Navigatorii buni sunt întotdeauna foarte căutați, zise Yarvi.

Doar zeii știau, însă și lui i-ar fi trebuit unul pentru a-i arăta calea pe care s-o urmeze.

– Plecăm spre Skekenhouse la prima geană de lumină, apoi mai departe.

– Spre casă? Întrebă el.

Sumael închise ochii, apoi încuviință din cap, cu un zâmbet firav în colțul gurii.

– Acasă.

Nu i se păruse atrăgătoare când o văzuse pentru prima dată, însă acum i se părea frumoasă. Atât de frumoasă, încât nu-și putea muta privirea de la ea.

– Ai luat în considerare dacă, probabil… ai putea

rămâne?

Yarvi se ura și pentru că pusese întrebarea. Pentru că o făcea să-i refuze propunerea. Oricum, el era legat de preoție acum. Nu putea să-i ofere nimic. Iar trupul lui Jaud stătea acum între ei, o barieră care nu putea fi depășită.

– Trebuie să plec, spuse ea. De-abia îmi mai amintesc cine eram înainte.

Și el putea spune același lucru despre el.

– Cu siguranță, ceea ce contează este cine ești acum.

– De-abia dacă reușesc să-mi dau seama. Și, de altfel, Jaud a fost cel care m-a cărat prin zăpadă. Mâna i se îndreptă spre giulgiu, însă, spre ușurarea lui Yarvi, ea o lăsă să cadă la loc. Cel puțin, pot să-i duc cenușa. O să i-o las în satul lui. Poate chiar voi bea apă din fântâna lui. Să beau apă pentru amândoi. Ea înghiți în sec și dintr-odată, fără să-și dea seama de ce, Yarvi simți cum îl cuprinde o furie rece. De ce să nu mai reușești să bei cea mai dulce apă din…

– El a ales să rămână, se răsti Yarvi.

Sumael încuviință încet din cap, fără să-și ridice privirea.

– Cu toții am ales asta.

– Nu eu l-am obligat.

– Nu.

– Ai fi putut pleca și l-ai fi putut lua și pe el cu tine, dacă ai fi insistat.

Acum ea își ridică ochii, însă în privirea ei nu se afla nicio urmă din furia pe care el știa c-o merita, ci doar partea ei de vină.

– Ai dreptate. Asta va fi povara pe care va trebui s-o port toată viața.

Yarvi privi în altă parte și ochii i se umplură brusc de lacrimi. O seamă de lucruri îndeplinite, o seamă de alegeri făcute, și fiecare din ele păruse a fi răul cel mai mic posibil, însă, fără să-și dea seama cum se ajunsese aici. Ar putea fi ăsta binele tuturor?

– Nu mă urăști? Șopti el.

– Am pierdut un prieten. Nu vreau să mai pierd încă unul. Și-i așeză cu blândețe o mână pe umăr. Nu prea mă pricep să-mi fac noi prieteni.

El își așeză palma peste mâna ei, dorindu-și s-o poată lăsa mai mult acolo. Ciudat, cum realizezi cât de mult îți dorești să ai un lucru de-abia atunci când îți dai seama că nu-l poți avea.

– Nu dai vina pe mine? Șopti el.

– De ce aș face-o? Îl mai strânse de umăr pentru ultima oară, în semn de despărțire, apoi îi dădu drumul. E mai bine dacă o faci tu.

Unii sunt salvați

– Mă bucur că ai venit, zise Yarvi. Rămân rapid fără prieteni.

– Mă bucur că am venit, zise Rulf. Pentru tine și

pentru Ankran. Nu pot spune că mi-a plăcut ticălosul ăla slăbănog pe când era magazioner, însă, în final, m-am încălzit alături de el. Rânji la Yarvi, ceea ce-i făcu să se miște coaja de la rana de deasupra ochiului. De unii oameni te apropii imediat, însă de cei de care te apropii mai greu rămâi cu adevărat apropiat. Să luăm niște sclavi.

Urmară murmure, mormăituri și zdrăngănit de lanțuri, în timp ce marfa se ridica în picioare pentru a fi inspectată, iar fiecare pereche de ochi arăta un amestec de rușine, de teamă, de speranță sau de lipsă de speranță, și Yarvi se trezi frecându-și ușor cicatricele abia vizibile de pe gât, acolo unde avusese propria-i zgardă. Duhoarea locului îi copleșea simțurile și readucea la suprafață amintiri pe care ar fi preferat să le uite. Ciudat, cât de repede se reobișnuise să respire aer curat.

– Prințe Yarvi! Proprietarul se grăbi să iasă din întunericul din spate, un bărbat corpolent cu o față cu piele moale și palidă, vag familiară. Cineva din procesiunea ce se ploconise în fața lui Yarvi la ridicarea tumulului tatălui său. Acum avea șansa să se ploconească încă o dată.

– Nu mai sunt prinț, spuse Yarvi, însă de ce nu? Ești Yoverfell?

Negustorul de sclavi se umflă în pene de mândrie când fu recunoscut.

– Chiar eu, și sunt profund onorat de vizita ta!

Aș putea afla ce fel de sclavi…

– Numele Ankran îți sună cât de cât cunoscut?

Ochii negustorului se mutară rapid la Rulf, care stătea acolo, masiv și cu un aspect sumbru, cu degetele mari înfipte sub catarama din argint la care avea prinsă sabia.

– Ankran?

– Trebuie să-ți împrospătez memoria, așa cum duhoarea magazinului tău mi-a împrospătat-o pe a mea. Ai vândut un bărbat pe nume Ankran, apoi ai extorcat bani de la el, pentru a-i ține în viață soția și copilul.

Yoverfell își drese glasul.

– N-am încălcat nicio lege…

– Și nici eu nu voi încălca atunci când îți voi verifica registrele.

Chipul negustorului își pierdu culoarea.

– Nu-ți datorez nimic…

Yarvi chicoti.

– Mie? Nu. Însă mamei mele, Laithlin, cea care în curând va deveni din nou Regina de Aur a Gettlandului și păstrătoarea cheii de la trezorerie… Înțeleg că ei îi datorezi câte ceva?

Mărul lui Adam de la gâtul costeliv al negustorului se mișcă greoi când încercă să înghită.

– Sunt cel mai umil servitor al reginei…

– Ba chiar te-aș numi sclavul ei. Chiar dacă ai vinde tot ce ai, tot n-ai reuși să-i înapoiezi tot ce-

i datorezi.

– Atunci, și sclavul ei, de ce nu? Yoverfell pufni amărât. Din moment ce te preocupă afacerile mele, din cauza datoriei pe care o am față de ea am ajuns să storc tot ce se putea de la Ankran. N-am vrut s-o fac…

– Însă ce-ți doreai tu nu mai avea importanță, zise Yarvi. Cât de nobil.

– Ce vrei?

– Hai să începem cu femeia și cu copilul ei.

– Foarte bine.

Cu ochii în pământ, negustorul își târșâi pașii în întuneric. Yarvi se uită la Rulf, iar bătrânul războinic își arcui sprâncenele, în timp ce sclavii îi urmăreau tăcuți. Lui Yarvi i se păru chiar că unul din ei zâmbea.

Nu era sigur la ce se aștepta. Frumusețe orbitoare sau grație uluitoare, ori ceva care să-l emoționeze profund. Însă familia lui Ankran era o pereche obișnuită. Bineînțeles, majoritatea arată ca niște oameni obișnuiți pentru cei care nu-i cunosc. Mama era mică de statură și slăbuță, cu o privire sfidătoare. Fiul avea părul nisipiu, la fel ca tatăl său, și-și ținea ochii în pământ.

Yoverfell îi grăbi să meargă mai departe și începu să-și frângă mâinile nervos.

– Sănătoși și bine îngrijiți, așa cum am promis. Sunt ai tăi, desigur, daruri, însoțiți de

complimentele mele.

– Poți să-ți păstrezi complimentele, spuse Yarvi. Acum vei strânge totul și-ți vei muta afacerea în Vulsgard.

– În Vulsgard?

– Da. Acolo sunt o mulțime de negustori de sclavi, o să te simți ca acasă.

– Dar de ce?

– Ca să poți ține sub observație activitatea lui Grom-gil-Gorm. Să cunoști casa dușmanului tău mai bine decât o cunoști pe-a ta, așa am auzit spunându-se.

Rulf mormăi aprobator, pufni și-și mișcă degetele pe sub catarama de la centura sabiei.

– Ori asta, zise Yarvi, sau vei vândut ca sclav în interiorul propriului tău magazin. Ce alegi, ia zi?

Yoverfell își drese glasul.

– Voi face pregătirile necesare.

– Repede, zise Yarvi, și se grăbi să iasă din duhoarea acelui loc, pentru a putea respira aer curat, cu ochii închiși.

– Atunci, tu… ești noul proprietar?

Soția lui Ankran stătea alături de el, cu un deget băgat sub zgardă.

– Nu. Mă numesc Yarvi, iar el e Rulf.

– Am fost prieteni cu soțul tău, zise Rulf, ciufulind părul băiatului, făcându-l să se simtă stânjenit.

– Unde? Întrebă ea. Unde este Ankran?

Yarvi înghiți în sec, întrebându-se cum să-i dea veștile, căutând cuvintele potrivite...

– Mort, zise Rulf, simplu.

– Îmi pare rău, spuse Yarvi. A murit salvându-mi mie viața, ceea ce și mie mi se pare o afacere proastă. Însă voi sunteți liberi.

– Liberi? Murmură ea.

– Da.

– Nu vreau să fim liberi, vreau să avem ce ne trebuie.

Yarvi clipi, neștiind ce să spună, apoi gura i se deschise, într-un zâmbet nesigur. Nu-și dorise niciodată mai nimic pentru el însuși.

– Aș putea avea nevoie de o servitoare, dacă ești dispusă să lucrezi.

– Am fost servitoare de când mă știu, spuse ea.

Yarvi se opri în dreptul atelierului unui fierar și aruncă o monedă pe un suport acoperit cu ustensile pentru făcut cizme. Una din noile monede, un model nou – rotundă și perfectă, având ștanțat pe una din fețe chipul încruntat al mamei sale.

– Desfă-le zgărzile, zise el.

Familia lui Ankran nu spuse nimic în semn de mulțumire pentru eliberare, însă zdrăngănitul ciocanului pe daltă era o mulțumire suficientă pentru Yarvi. Rulf îi privea, ținându-și un picior pe un zid jos și antebrațele încrucișate, așezate

pe genunchi.
– Nu mă pricep să judec ce e corect și ce nu.
– Cine se pricepe?
– Însă ai făcut un lucru bun.
– Nu lăsa pe nimeni să afle despre asta, mi-ar putea ruina reputația. Yarvi văzu o bătrână ce se uita la el din partea cealaltă a pieței, iar el îi zâmbi, făcându-i cu mâna, apoi o văzu plecând, târșâindu-și pașii și mormăind. Se pare că am devenit personajul negativ al acestei piese.
– Dacă viața m-a învățat ceva, aceea e că nu există personaje negative. Doar oameni, încercând să facă ce e mai bine.
– Ce am încercat să fac mai bine s-a transformat într-un dezastru.
– S-ar fi putut transforma în ceva și mai rău. Rulf plescăi din limbă și scuipă. Și ești tânăr. Mai încearcă. Poate te vei descurca mai bine.
Yarvi îl privi pe bătrânul războinic printre pleoapele lăsate.
– Când ai devenit înțelept?
– Am fost întotdeauna neobișnuit de introvertit, însă propria ta deșteptăciune te-a orbit.
– O greșeală obișnuită de-a regilor. Sper că sunt suficient de tânăr pentru a învăța și ce este modestia.
– E bine că cel puțin unul din noi este tânăr.
– Și ce vei face cu anii care ți-au mai rămas?

întrebă Yarvi.

– Așa cum mă așteptam, mărețul Rege Uthil mi-a oferit un post în garda sa.

– Mirosul onoarei. O să accepți?

– L-am refuzat.

– L-ai refuzat?

– Onoarea e premiul prostului și am impresia că Uthil este genul de stăpân care va avea întotdeauna parte de servitori morți în jurul său.

– Din ce în ce mai înțelept, spuse Yarvi.

– Până de curând, am considerat că viața mi s-a plafonat, însă acum, că-mi începe din nou, nu vreau să mi-o scurtez. Yarvi se uită într-o parte, iar Rulf își mută și el privirea înspre el. M-am gândit că ți-ar putea fi de folos un camarad.

– Mie?

– Ce n-ar putea realiza împreună un preot cu o mână și un rebel care și-a depășit perioada de glorie cu cincisprezece ani?

Zgarda de la gâtul fiului lui Ankran cedă după o ultimă lovitură și acesta se ridică în picioare, clipind uimit, frecându-se pe gât, iar mama lui îl luă în brațe și-l sărută pe păr.

– Nu am rămas singur, murmură Yarvi.

Rulf îl înconjură cu o mână și-l strânse puternic, tăindu-i răsuflarea.

– Nu cât sunt eu în viață, camarade.

Era un eveniment foarte important.
Multe din familiile puternice ce locuiau în ținuturile mai îndepărtate ale Gettlandului vor fi supărate din cauză că vestea despre întoarcerea regelui Uthil ajunsese la ei cu puțin timp înainte de căsătoria lui cu Laithlin, privându-le astfel de șansa de a li se remarca importanța la un eveniment ce va rămâne pentru mult timp în memoria întregii țări.
Fără îndoială, atotputernicul Mare Rege, de pe tronul său din Skekenhouse, fără a uita-o și pe atotcunoscătoarea Bunică Wexen ce stătea permanent alături de el, nu vor fi foarte încântați la auzul veștii, așa cum ținuse neapărat să evidențieze Mama Gundring.
Însă mama lui Yarvi ignorase toate aceste obiecții cu o fluturare a mâinii și zisese că supărarea lor nu însemna nimic pentru ea. Era din nou Regina de Aur. Odată ce-și spusese cu voce tare intențiile, acestea erau ca și îndeplinite.
Așa că statuile din Sala Zeilor erau împodobite cu ghirlande din primele flori apărute în acea primăvară, iar cadourile de nuntă erau așezate unele pestre celelalte în spatele Jilțului Negru, într-o grămadă plină de culori țipătoare, în timp ce oamenii se înghesuiseră sub cupolă ca niște oi pe timpul iernii, făcând ca aerul să devină cețos și irespirabil.
Cuplul binecuvântat își cânta promisiuni unul altuia în fața zeilor și a oamenilor, iar razele de

lumină ce pătrundeau prin cupolă se reflectau, aruncând flăcări, în armura lustruită a regelui și în superbele bijuterii ale reginei și toți aplaudau, deși, după părerea lui Yarvi, vocea lui Uthil nu suna prea grozav, iar a mamei sale nu suna nici ea cu mult mai bine. Apoi Brinyolf îngână cea mai elaborată binecuvântare ce fusese vreodată auzită în acea sală sfântă, în timp ce Mama Gundring se cocoșa din ce în ce mai neliniștită peste toiagul ei, iar toate clopotele din oraș făceau să răsune un cântec de nuntă și de veselie.

Oo, fericită zi!

Cum putea Uthil să nu fie mulțumit? Avea Jilțul Negru și cea mai bună soție din lume, pe care orice bărbat și-ar fi dorit-o, râvnită până și de Marele Rege însuși. Cum putea Laithlin să nu fie încântată? Avea din nou la gât prețioasa cheie de la trezoreria Gettlandului, iar preoții cultului Zeiței Unice i se șterseseră din minte, după ce fuseseră mânați cu biciul prin tot orașul și izgoniți pe mare. Cum puteau locuitorii Gettlandului să nu se bucure? Aveau un rege de fier și o regină de aur, conducători de încredere, de care puteau fi mândri. Conducători cu voci nu prea grozave, probabil, însă care aveau câte două mâini fiecare.

Însă, deși toți erau fericiți – sau, poate, tocmai de aceea –, Yarvi nu se putea bucura pe deplin pentru nunta mamei sale, așa cum nu o făcuse

nici la incinerarea tatălui său. Acel eveniment la care Yarvi nu putuse să nu participe. Dacă cineva l-ar fi văzut încercând să se furișeze acum, fără îndoială că nu s-ar fi întristat prea tare.

Vremea de afară se potrivea mult mai bine cu dispoziția lui, mai bine decât i se potrivea căldura cu aromă de petale de flori dinăuntru. Astăzi vântul scormonitor bătea dinspre mare și gemea printre parapetele citadelei, biciuindu-l pe Yarvi cu o ploaie sărată, în timp ce hoinărea pe treptele uzate și pe aleile pustii.

O văzu de la mare distanță, pe acoperișul Sălii Zeilor, îmbrăcată cu haine mult prea subțiri, udate de ploaie, cu părul fluturându-i furios în vânt. O văzu la timp. Ar fi putut hoinări prin altă parte și ar fi putut găsi un alt loc pentru a se uita încruntat la cer. Însă picioarele îl purtaseră către ea.

– Prințe Yarvi, rosti ea când el se apropie, rupându-și cu dinții o bucată de unghie de la degetul mare și scuipându-o în vânt. Ce onoare.

Yarvi oftă. Deja devenise un clișeu obositor în ultimele zile.

– Nu mai sunt prinț, Isriun.

– Nu? Mama ta este regină din nou, nu-i așa? N-are ea, agățată de un lanț la gât, cheia de la trezoreria Gettlandului? Mâna i se îndreptă spre piept, unde nu se mai afla nicio cheie, niciun lanț, absolut nimic. Ce este fiul unei regine, dacă

nu un prinț?

– Un prost schilod? Murmură el.

– Asta erai când ne-am întâlnit prima dată și asta o să rămâi pentru totdeauna. Fără să mai adaug că și fiul unui trădător.

– Atunci avem mai multe în comun ca niciodată, o repezi Yarvi, şi-o văzu cum păli, ceea ce-l făcu să regrete imediat.

Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat un pic altfel, ei doi ar fi putut sta acum plini de glorie acolo jos, sub cupolă. El în Jilțul Negru, ea pe un taburet lângă el, cu ochii strălucindu-le, în timp ce ea i-ar fi strâns mâna beteagă cu afecțiune, sărutându-se mai bine decât o făcuseră prima oară, așa cum ea îi ceruse atunci când el s-ar fi întors…

Însă lucrurile stăteau așa cum stăteau. Astăzi nu va mai fi niciun sărut. Nici astăzi, nici altă dată. El se întoarse pentru a privi marea zbuciumată, cu pumnii strânși așezați pe parapet.

– N-am venit aici ca să ne contrazicem.

– Atunci, de ce ai venit?

– Am crezut că ar trebui să-ți spun, din moment ce… Strânse din dinți și se uită în jos, la mâna-i beteagă, albă acum pe fondul pietrei ude. Din moment ce, adăugă în gând? *Din moment ce noi doi eram promiși unul altuia? Din moment ce noi doi am însemnat odată ceva unul pentru celălalt*?

Nu reuși să rostească aceste cuvinte. Plec spre Skekenhouse. Ca să dau testul pentru preoție. Nu voi mai avea familie, nici drept din naștere și nici... soție.

Ea râse în vânt.

– Și mai multe în comun. Eu nu mai am prieteni, nici zestre și nici tată. Atunci se întoarse ca să-l privească și ura din ochii ei îl făcu să-i fie greață. I-au aruncat corpul într-o mlaștină.

Probabil că asta ar fi trebuit să-l bucure pe Yarvi. Visase la asta suficient de mult timp, canalizându-și rugăciunile și dorința pentru a o duce la îndeplinire. Încălcând totul, sacrificându-și prietenii și prieteniile pentru asta. Însă, privind în ochii roșii ai lui Isriun, adânciți în orbitele întunecate, nu simți nicio urmă de triumf.

– Îmi pare rău. Nu pentru el, ci pentru tine.

Gura ei se strâmbă în semn de dispreț.

– Ce importanță crezi că are părerea ta de rău pentru mine?

– Niciuna. Însă tot îmi pare rău. Și-și luă mâinile de pe parapet, întorcându-i spatele logodnicei sale și luând-o în jos pe scări.

– Am făcut un jurământ!

Yarvi se opri. Își dorea foarte mult să plece de pe acoperișul ăla blestemat și să nu se mai întoarcă acolo niciodată, însă acum i se făcu pielea de găină pe gât, așa că se întoarse către ea, deși nu-

și dorea s-o facă.

– Poftim?

– Un jurământ de soare și de lună. Ochii lui Isriun ardeau, în timp ce părul îi biciuia fața. Am jurat în fața Celei Care Judecă, în fața Celui Care-și Amintește și în fața Celei Care Face Noduri. Strămoșii mei îngropați deasupra plajei mi-au fost martori. Cel Care Veghează și Cea Care Scrie mi-au fost martori. Acum îmi ești și tu martor, Yarvi. Voi avea o greutate ce mă va apăsa și un imbold interior. Mă voi răzbuna pe ucigașii tatălui meu. Am jurat!

Apoi îi apăru un zâmbet strâmb. O imitație batjocoritoare a celui pe care i-l arătase atunci când părăsise Sala Zeilor, după ce fuseseră promiși unul altuia.

– Așa că, vezi tu, și o femeie poate face același jurământ ca și un bărbat.

– Dacă e suficient de proastă, zise Yarvi, în timp ce se întorcea pentru a pleca.

Răul cel mai mic

Soarele Mamă zâmbea, în timp ce se scufunda dincolo de marginea lumii, în seara în care Fratele Yarvi se întoarse acasă.

Prima zi de vară, așa cum o declaraseră gettlanderii, în timp ce pisicile se lăfăiau pe acoperișurile fierbinți ale orașului Thoriby,

păsările de mare țipau leneșe unele la altele și o briză blândă aducea cu ea un miros sărat pe pantele abrupte și-l purta cu ea în case prin ferestrele deschise.

La fel cum îl purta cu ea, prin ușa deschisă, și în camerele Mamei Gundring, în timp ce Yarvi se lupta cu zăvorul greu, chinuindu-se să-l tragă cu mâna-i beteagă.

– Vagabondul se întoarce, zise bătrâna preoteasă, lăsându-și cartea deoparte și stârnind un nor de praf.

– Mamă Gundring.

Yarvi se înclină adânc și-i întinse o ceașcă.

– Și mi-ai adus ceai. Ea închise ochii, inspirând aburul, apoi sorbi și înghiți. Fața ei ridată se destinse într-un zâmbet, care-l făcea întotdeauna pe Yarvi extrem de mândru. Lucrurile n-au mai fost la fel fără tine.

– Cel puțin, în ceea ce privește ceaiul, categoric.

– Deci ai trecut testul?

– Te-ai îndoit vreodată?

– Eu nu, Frate Yarvi, eu nu. Și totuși, porți o sabie. Ea se uită încruntată la sabia lui Shadikshirram, băgată într-o teacă, la brâul lui Yarvi. O vorbă bună respinge toate loviturile.

– Port asta din alte motive. Îmi aduce aminte de unde am venit. Un preot îl are alături pe Tatăl Pace, însă un preot bun este prieten și cu Mama Război.

– Mda! Destul de adevărat. Mama Gundring îi făcu semn cu mâna să se așeze pe taburetul din partea cealaltă a sobei. Cel pe care Yarvi obișnuia să stea deseori, urmărind cu mare atenție poveștile bătrânei preotese, învățând alte limbi, învățând despre istorie, despre întrebuințările plantelor și despre maniera potrivită în care trebuie să-i vorbești unui rege. Oare doar câteva luni trecuseră de când stătuse ultima dată aici? Într-o lume diferită, da, așa se părea. Într-un vis.

Iar acum se trezise.

– Mă bucur că te-ai întors, zise Mama Gundring, și nu doar datorită ceaiului pe care ai învățat să-l faci. Avem multe de realizat în Thoriby.

– Nu cred că oamenii de aici mă iubesc.

Mama Gundring ignoră remarca, ridicând din umeri.

– Deja au uitat. Poporul are memoria scurtă.

– Misiunea unui preot este să-și amintească.

– Și să dea sfaturi, să vindece, să spună adevărul și să-și amintească pasajele secrete, să găsească răul cel mai mic și să-l pună în balanță cu binele suprem, să netezească drumul pentru Tatăl Pace în toate limbile, să depene povești…

– Să-ți spun și eu o poveste?

– Ce fel de poveste, Frate Yarvi?

– O poveste despre sânge și dezamăgire, despre bani și despre crimă, despre trădare și despre putere.

Mama Gundring începu să râdă și sorbi din nou din ceașcă.

– Singurul gen de poveste care îmi place. Are și elfi în ea? Dragoni? Troli?

Yarvi scutură din cap.

– Oamenii fac în ea tot răul de care avem nevoie.

– Adevărat, din nou. Este ceva despre care ai auzit povestindu-se în Skekenhouse?

– Parțial. Am lucrat mult timp la această poveste. Încă din noaptea în care a murit tatăl meu. Însă acum cred că am și un început, și un sfârșit pentru ea.

– Cunoscându-ți talentele, chiar cred că va fi o poveste pe cinste.

– Te va captiva, pur și simplu, Mamă Gundring.

– Atunci, începe!

Yarvi se aplecă puțin, uitându-se la flăcări, frecându-și palma strâmbă cu degetul mare. O tot repetase încă de când trecuse testul, după ce renunțase la dreptul din naștere și fusese primit în cadrul preoțimii. Încă de când sărutase obrazul Bunicii Wexen, privind-o drept în ochi, găsindu-i mai strălucitori și mai hulpavi ca niciodată, și cunoscând întregul adevăr.

– Cred că nu prea știu de unde să încep.

– Ia-o ușor. Hai să ne pregătim pentru cadrul de desfășurare.

– Folositor sfat, zise Yarvi. Însă sfaturile tale au fost întotdeauna folositoare. Deci… un Mare

Rege trecut binișor de prima tinerețe, o bunică din cadrul preoțimii trecută și ea binișor de prima tinerețe, avizi de putere, așa cum toți cei puternici sunt mereu, s-au uitat la nord de Skekenhouse și au văzut acolo o amenințare la adresa poziției lor de maiestăți supreme. Și au văzut acolo nu un bărbat puternic ce mânuia fierul și oțelul, ci o femeie puternică, ce mânuia aurul și argintul. O Regină de Aur, care intenționa să bată monede cu aceeași greutate, astfel încât tot comerțul din jurul Mării Sfărâmate să se realizeze cu ajutorul monedelor ce vor avea fața ei ștanțată pe ele.

Mama Gundring se așeză mai confortabil, în timp ce ridurile de pe fața ei se adânciră și mai mult, cântărind cele auzite.

– Povestea asta are o sământă de adevăr în ea.

– Cele mai bune povești au. Tu m-ai învățat asta.

Acum, că începuse, cuvintele se succedau cu repeziciune. Marele Rege și preoteasa lui și-au văzut negustorii cum părăseau cheiurile de acolo pentru cele ale reginei din nord, în timp ce veniturile le scădeau de la lună la lună, iar puterea le scădea și ea odată cu ele. Trebuiau să acționeze. Însă să ucidă o femeie care putea să stoarcă aur și din aer? Nu. Soțul ei era prea mândru și prea plin de furie ca să se poată negocia cu el. Trebuia ucis, deci, iar regina s-ar fi prăbușit și ea de pe piedestalul ei înalt, pentru

ca ei s-o poată lua la ei, iar ea să stoarcă aur pentru ei. Ăsta le era planul.

– Să ucidă un rege? Murmură Mama Gundring, privindu-l insistent pe Yarvi pe deasupra marginii ceștii.

El ridică din umeri.

– Așa încep poveștile astea de multe ori.

– Însă regii sunt precauți și bine păziți.

– Și mai ales acesta. Aveau nevoie de cineva în care el avea încredere. Yarvi se aplecă și mai mult, focul încălzindu-i acum fața. Așa că au trimis un șoim cu aripile din bronz cu un mesaj. Regele trebuie să moară. Și l-au trimis la preoteasa lui.

Mama Gundring clipi și înghiți încet o altă gură de ceai.

– O sarcină foarte dificilă, pe care s-o încredințezi unei preotese, să-l ucidă pe omul pe care a jurat să-l slujească.

– Însă nu tot ea a jurat să-i slujească și pe Marele Rege și pe bunica ei?

– Cu toții am făcut-o, șopti Mama Gundring. Printre alții, și tu, Frate Yarvi.

– Oo, eu am făcut jurăminte dintotdeauna: de-abia mai știu pe care trebuie să le onorez. Iar preoteasa asta a avut aceeași dilemă, însă dacă un rege stă între zei și oameni, Marele Rege Suprem stă între zei și regi și, de curând, a început să se creadă chiar mai important decât

atât. Ea știa că el nu putea fi refuzat. Așa că a urzit un plan. Să-și înlocuiască regele cu un frate de-al acestuia ceva mai înțelegător. Să îndepărteze din cale orice moștenitor cauzator de probleme. Să dea vina pe un dușman tradițional din Nordul Îndepărtat, unde și ideea de civilizație este o noțiune total necunoscută. Să spună că un porumbel a venit cu o ofertă de pace din partea unei alte preotese și să-l atragă pe acest rege imprudent într-o ambuscadă...

– Probabil că ăsta a fost răul cel mai mic, rosti Mama Gundring. Poate că trebuia să se întâmple așa, altfel Mama Război și-ar fi întins aripile însângerate pe întreaga suprafață a Mării Sfărâmate.

– Răul cel mai mic și binele suprem. Yarvi inspiră adânc, ceea ce păru să-i cauzeze dureri în piept, și se gândi la păsările negre ce clipiseră la el din cușca surorii Owd. Numai că preoteasa pe care se dă vina n-a folosit niciodată porumbei. Doar corbi.

Mama Gundring se opri cu ceașca în mână, uitând s-o mai ducă la gură.

– Corbi?

– De cele mai multe ori lucrurile mărunte peste care se sare ne încurcă planurile și ni le năruie.

– Oo, un detaliu cauzator de probleme. Ochiul Mamei Gundring se zbătu în timp ce privi în jos la ceașca de ceai, așa că luă o înghițitură lungă,

stând amândoi așa, în tăcerea întreruptă doar de pocnetul jucăuș al focului și de scânteile ce pluteau alene între ei. Eram convinsă că vei descurca ițele planului în timp, zise ea. Însă nu chiar atât de repede.

Yarvi pufni.

– Nu înainte ca eu să mor la Amwend.

– Aia n-a fost alegerea mea, zise bătrâna preoteasă. Cea care îi fusese întotdeauna ca o mamă. Tu trebuia să dai testul, să renunți la dreptul tău din naștere, iar în timp să-mi iei locul, așa cum amândoi plănuiserăm de mult. Însă Odem n-a avut încredere în mine. A făcut mutarea prea devreme. N-am putut s-o opresc pe mama ta să te instaleze în Jilțul Negru. Oftă amarnic. Iar Bunica Wexen în niciun caz n-ar fi fost mulțumită cu acest rezultat.

– Așa că m-ai lăsat să cad în capcana lui Odem.

– Cu cel mai profund regret. Am considerat că este răul cel mai mic. Așeză ceașca goală lângă ea. Cum se termină această poveste, Frate Yarvi?

– Deja s-a terminat. Cu cel mai profund regret. Își ridică privirea din flăcări, privind-o acum în ochi. Și acum sunt Părintele Yarvi.

Bătrâna preoteasă își încruntă privirea, întâi uitându-se la el, apoi la ceașca pe care el i-o adusese.

– Rădăcină de limbă neagră?

– Am făcut un jurământ, Mamă Gundring, să mă

răzbun pe ucigașii tatălui meu. Oi fi eu o jumătate de om, dar am făcut un jurământ întreg.

Și atunci flăcările din sobă pâlpâiră, aruncând reflexii de lumină portocalie în recipientele din sticlă de pe rafturi.

– Ai tatălui și ai fratelui tău, croncăni Mama Gundring. Pe Odem și pe oamenii lui. Și pe atâția alții. Iar acum Ultima Poartă se deschide pentru mine. Toate… din cauza monedelor.

Ea clipi și se întoarse cu fața la foc, iar Yarvi se ridică și o apucă blând de brațul stâng, strecurându-i o pernă la spate cu mâna dreaptă și așezând-o cu mare grijă înapoi în scaunul ei.

– Se pare că monedele au un efect mortal.

– Îmi pare rău, șopti Mama Gundring, în timp ce începea să respire din ce în ce mai greu.

– Și mie îmi pare rău. N-o să găsești un om căruia să-i pară mai rău ca mie în tot Gettlandul.

– Nu prea cred. Ea schiță un zâmbet. Vei deveni un preot foarte capabil, Părinte Yarvi.

– O să încerc, zise el.

Ea nu-i mai răspunse.

Yarvi inspiră adânc și-i închise ochii bătrânei, încrucișându-i mâinile în poală și așezându-se greoi și obosit înapoi pe taburetul său, plin de regrete. Încă mai ședea pe el când ușa se deschise larg și o siluetă bocăni în jos pe trepte, făcând mănunchiurile de plante uscate să se legene ca

niște spânzurați în spatele lui.
Unul din războinicii foarte tineri, care de-abia trecuse testul. Mai tânăr chiar și decât Yarvi, stând așa sub arcadă, în timp ce lumina flăcărilor îi dansa pe fața fără barbă.
– Regele Uthil cere să aibă o întrevedere cu preotul său, spuse el.
– Chiar așa? Yarvi apucă toiagul Mamei Gundring cu degetele de la mâna sănătoasă. Toiagul său, simțind în mână metalul rece făcut de elfi.
Se ridică.
– Spune-i regelui că vin imediat.

Mulțumiri

Ca de obicei, celor patru, fără de care:
Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit citit cartea aceasta. Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât m-a auzit povestindu-i despre ea. Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a răsfoit-o. Lou Abercrombie, pe care o dor brațele de cât m-a susținut. Apoi, pentru că nimeni nu e singur pe lume, mai ales cel de față, cele mai profunde mulțumiri:
Pentru că a sădit sămânța acestei idei: Nick Lake Pentru că a avut grijă ca ramura să se transforme într-un copac: Robert Kirby Pentru că

a avut grijă ca în acest copac să crească fructe de aur: Jane Johnson Apoi, pentru că metafora fructelor de aur a luat-o pe alt drum, tuturor celor care m-au ajutat să le realizez, să le scot pe piață, să le public, să le fac reclamă, să le ilustrez, să le traduc și, mai presus de toate, să-mi *vând* cărțile, oriunde s-ar afla în lumea largă, dar, mai ales: pentru Natasha Bardon, Emma Coode, Ben North, Tricia Narwani, Jonathan Lyons și Ginger Clark.

Artiștilor care au făcut posibilă imposibila provocare de a mă face să arăt elegant: lui Nicolette și lui Terence Caven, lui Mike Bryan și lui Dominic Forbes.

Pentru entuziasmul și pentru susținerea inepuizabile, indiferent de vreme: lui Gillian Redfearn.

Și tuturor scriitorilor cu care m-am întâlnit pe internet, la bar sau chiar, de câteva ori, în paginile scrise ale cărților, care mi-au fost de ajutor, care mi-au dat sfaturi, care m-au făcut să râd și care mi-au furnizat o mulțime de idei demne de a fi furate.

Vă știți voi care sunteți…